

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: mateuestel@gmail.com

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 673

15 D'ABRIL DEL 2010

PREU: 2 €

RESTAU- RANT SA CREU DE PETRA

En Tolo Ferrà ha estat periodista, quasi tota la seva vida laboral al Grup Serra. L'any 95 va fundar la revista *Mallorca Universal* que va durar 10 números, més tard va dirigir la revista *Fora Vila* de Llucmajor. Ara està retirat al Coll d'en Rabassa. Li agrada anar a dinar a Sa Creu de Petra. 686 166 660

FIRA ECOLÒ- GICA

En Rolf Uhle va exposar els seus productes a la Fira Ecològica d'aquesta setmana passada: calderes de calefacció en biomassa (clovelles d'ametlla), energia solar... El trobareu ENERGIES NATURALS al carrer de Miquel dels sant Oliver, 1 de Manacor. 971 844 362 661 682 843

FIRA D'AN- DRATX

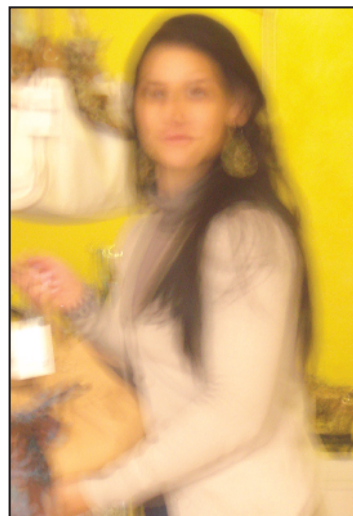
Fa mig any que na Mabel Martos i els seus fills regenten Es Baret al carrer Mirador, 3 de Sineu: entrepans i tapes. 629 914 274

Fa un any que que la família Tortellà-Gost de Moscarí posaren una paradeta de bisuteria a la Fira ecològica d'Andratx. 629 312 468

S O N F E R R I O L

Fa 4 mesos que n'Alexandre Henares des Pil·larí regenta la Cafeteria Romaní a l'Avinguda del Cid, 15 de Son Ferriol. Tapes i entrepans. 971 427 045

Fa 15 dies que na Trini Andujar ha obert la botiga Modes Trini l'Avinguda del Cid, 7 de Son Ferriol. 871 934 585

Fa un quart de segle que en Biel Amengual va obrir el Taller de cotxes Brasil a la carretera Manacor, 391 de Son Ferriol. 971 428 353

S O N C A R R I Ó

Les 4 barres catalanes estan a l'entrada de l'església parroquial de Son Carrió. La portalada d'aquest temple construït en temps de Mossèn Alcover, fou dibuixada per l'arquitecte Antoni Gaudí.

Fa 17 anys que en Sion Oliver va obrir l'estanc de Son Carrió. A més de tabac, ven regals i papereria. El mes que ve obrirà la botiga Les Nostres Arrels de comestibles i productes artesanals mallorquins. Està al carrer major, 15-17 de Son Carrió. 696 729 800

Llegeix i subscriu-te a

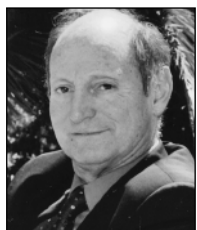
L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

PERE FELIP I BUADES

El president Zapatero anuncia fa poc un dràstic pla d'ajustament (o "estabilitat" per aturar l'ofensiva especulativa contra Espanya en els mercats del deute públic. El ministre Blanco explicà que aquesta ofensiva responia a un complot contra l'euro. El ministre Papapdreu també ha declarat que Grècia és víctima d'un atac especulatiu contra l'euro, i la seva resposta ha estat desmantellar les conquestes socials i les bases econòmiques del país.

Els especuladors s'aferriessen en les contradiccions inherents a la "moneda única", i la resposta de la Unió Europea pretén resoldre aquestes contradiccions destruint les economies i els drets.

Una moneda "especial". La implantació de la moneda única pel Tractat de Maastricht se basà en:

- Criteri de convergència: dèficit públic inferior al 3% del PIB, deute públic inferior al 60% del PIB, inflació (fixada posteriorment en el 2%), tipus d'interès en funció dels mercats.

- El pacte d'Estabilitat obliga a tots els Estats membres a convertir aquests criteris en una política econòmica permanent.

Aquestes disposicions del Tractat de Maastricht han promogut totes les contrareformes, desreglamentacions i privatitzacions realitzades a Europa des de 1992.

Hans Tietmeyer, aleshores (1992) president del Bundesbank, responia a un periodista de *Le Monde*: *L'euro reforçarà la competència entre els països i els mercats, suprimirà el tipus de canvi, que podia servir fins aquí d'"airbag". Parlant clar, la competitivitat de les nostres economies no aconseguirà nous nivells si no feim l'esforç de flexibilitat en el mercat del treball*". Per això, l'euro no és més que un mitjà de la Unió Europea per dur a terme les reformes estructurals exigides per el FMI, la OCDE. El discurs de Maastricht, tan ben assumit per la dreta i l'esquerra, s'enfronta, doncs, a una realitat caparruda, la lluita de classes.

Efectivament, l'existència d'aquesta "moneda única" no se basa en una unificació política i econòmica, que està lluny d'haver-se realitzat.

Els obstacles per aquesta unificació estan lligats a les relacions socials d'exploació a les conquestes obreres (legislacions socials, convenis col·lectius, etc.) i a l'existència d'Estats nacionals conformats per la lluita de classes. Això fa que el cost mitjà de la força del treball sigui diferent en cada país.

Moneda i Estat. Existeix una estreta relació entre moneda, Estat i mercat nacional. L'emissió de moneda ha estat sempre una prerrogativa de l'Estat. Te per objectiu el bon funcionament del mercat nacional i defensar els interessos dels capitalistes nacionals front als de les altres nacions.

Les economies més "competitives" conquisten major part dels mercats que les altres que ho són menys. En cas de pèrdua de competitivitat els governs han recorregut a la devaluació de la moneda (la "devaluació competitiva") que permet vendre menys car a l'exterior els productes nacionals amb les mateixes condicions d'exploació.

Amb l'euro, al perdre l'Estat la capacitat d'emetre moneda, alterar el tipus de canvi o el tipus d'interès, l'únic "mètode" que li queda per preservar la seva part en el mercat mundial és reestructurar les empreses, reduir els costos de producció i l'ocupació, reduir el cost de la força del treball.

El BCE, un banc central "especial". Els estatuts dels bancs centrals nacionals solen afirmar que el seu objectiu és defensar l'economia nacional i el benestar dels ciutadans, qüestions que la burgesia subordina als seus propis interessos.

En canvi, els articles 107 al 109 del Tractat de Maastricht estipulen: *"l'objectiu del Sistema Europeu de Bancs Centrals (SEBC) és mantenir l'estabilitat de preus (...) entorn al principi d'una economia de mercat oberta en un context de lliure competència"*.

Els tipus d'interès fixats per un banc central determinen el preu del diner, el cost dels crèdits, són doncs un vertader

útil de determinació del nivell de la activitat productiva.

Assegurar l'estabilitat de preus suposa elevar els tipus d'interès a la menor tensió inflacionista, limitar la demanda i la producció amb el fi que els intercanvis se facin als preus menys cars, és a dir, segons els costos de producció més baixos. La qual cosa requereix sacrificar sectors econòmics que els especuladors considerin "no rentables" i desmantellar les conquestes socials, les posicions conquistades pel proletariat en els diversos països europeus. La primacia de la estabilitat de preus requereix la "independència" del BCE, per tal d'evitar qualsevol obstacle que pogués oposar-se al poder polític. Independent dels governs, agent dels mercats financers, de Wall Street.

L'Euro i el dolar. L'euro impedeix que els països que hi estan integrats utilitzin la política monetària, però en canvi els Estats Units la usen amb profusió, manipulant el valor del dolar, beneficiant-se de la seva funció de moneda internacional per imposar els seus interessos comercials a la resta del món (1973, devaluació del dolar, els Estats Units imposen una revaluació del ien i de les monedes europees, pressió sostinguda sobre el ien des de 1994, fent passar el tipus de canvi de 236 iens a 90 iens per dolar).

Des de 1971, quant els Estats Units decideixen posar fi al sistema monetari internacional de Bretton Woods i passar a un sistema flotant de monedes desconnectades oficialment de l'or, els països de la CEE tracten de protegir-se de la especulació desfermada contra les monedes.

Cal recordar que la liquiditat dels mercats financers internacionals se calcula en 40 bilions de dòlars i les reserves dels bancs centrals en 1'5 bilions de dòlars. En l'euro, cada Estat privat de la possibilitat d'emetre moneda, de fixar tipus d'interès i de canvi, amb la limitació del dèficit públic al 3% del PIB. ¿com pot defensar el valor del seu deute públic front als mercats financers, que especulen amb ella? Els mercats poden exigir que cada Estat dugui les reformes estructurals fins a la destrucció de les pròpies classes obreres, de les seves bases

econòmiques. És avui el cas de Grècia, i en altre grau d'Espanya, però qualsevol país de la UE pot veure's arrossegat a la mateixa situació.

Al mateix temps, una bancarrota d'Espanya, no diguem ja d'Itàlia o de França podria fer trabucar l'euro. En un intent desesperat de salvar l'euro, Brussel·les se disposa a imposar amb brutalitat l'ajustament, la destrucció de les economies, sometent a tutela als governs amb els mitjans que dona el tractat de Lisboa.

La xifres mostren que el pla d'ajustament de Zapatero està impedit que la economia espanyola surti de la recessió.

La destrucció sols prepara noves bancarrotes.

Però les burgesies europees no són capaces de cercar altre sortida. El seu "mercat únic", la Unió Europea i Monetària, no pretenen constituir un Estat europeu que controli política-

ment el BCE i estableixi una política proteccionista front als Estats Units. Els capitalistes europeus tracten de mantenir un lloc en el repartiment de la plusvalua en els processos de competència furiosa lligats a la desreglamentació generalitzada, les privatitzacions i a l'especulació. Si l'abertura de la UE a la lliure competència ha duit a destruir els monopolis públics, a obrir els capitals privats, nord-americans en primer lloc, els mercats públics i el mercat europeu en general. I avui el capital nord-americà en crisi en necessita més, i no vacilarà en dinamitar als seus socis europeus recolzant-se en l'euro i la UE.

Sols la acció de la classe obrera, defensant el valor de la seva força de treball i la seva ocupació, pot aturar la marxa a la barbàrie. Sols ella pot acabar amb l'asfíxia de les forces productives en les fronteres nacionals unificant Europa.

Llibertat, seguretat

La llibertat constitueix el bé més preuat que té un ésser humà. Ho deia l'expresidenta del Parlament de les Illes Balears, na Maria Antònia Munar, en una entrevista a *Diari de Balears*, poc després d'haver hagut de dipositar una fiança per no anar a la presó. La llibertat constitueix un bé essencial per tal de poder viure en democràcia. La coacció de les més elementals llibertats constitueix, en si mateixa, una coacció de la democràcia. En alguns països, hom fa una ficció de democràcia tot esmicolant els espais de llibertat. D'aquí conceptes com el franquista "democràcia orgànica".

Les persones, per poder desenvolupar-se lliurement, necessiten també seguretat. La seguretat ve donada, a les societats civilitzades (úniques on la llibertat és possible), per unes lleis establertes de manera democràtica i que garanteixin els drets humans de tothom. La democràcia consisteix, entre d'altres coses, a reconèixer els drets de les minories, i a fer que les majories els permetin d'exercir-los plenament, sense embuts.

Algunes vegades ha existit un debat, que consider totalment eixorc, sobre la preeminència de la llibertat o la seguretat. L'una i l'altra van paral·leles. La llibertat sense seguretat resulta impossible. I la seguretat sense llibertat té el gust amarg dels barrots de la presó. Per tant, suposar que es tracta de dos valors que no guarden relació i que cadascun va pel seu compte constitueix un error. Si ho creïem així, podríem acabar justificant coaccions a la llibertat en nom de la seguretat (i afebliríem la democràcia), o podríem acabar cedint seguretat tot fent creure que això contribuïa a generar més llibertat.

Mentre no ens llevem de damunt alguns vells tòpics no acabarem de copsar en què consisteixen la democràcia i la llibertat.

Bernat Joan i Mari

BERNAT JOAN I MARÍ

Alguns ja mostren les ungles

El clam contra la corrupció i l'estripada de vestidures que ha fet una part de la societat balearica ja comença a mostrar les primeres erupcions polítiques, i aquestes ens permeten besllumar un futur d'allò més inquietant. Per començar, ja hem anat veient en què pot derivar la "renovació" del Partit Popular, de la mà del nou president a les Balears, en José Ramón Bauzá. Bauzá ha estès la mà, cosa bastant de manual, al seu principal oponent, en Carlos Delgado Truyols, representant del sectors més ferotgement espanyolistes del PP. Si tenim en compte que en Bauzá es pensa que tots els ciutadans de les Balears deim "tassó", mentre els catalans diuen "got", i que el mallor-

quí no està gaire clar que sigui català (tot molt propi d'una persona que habitualment no parla la llengua pròpia del país), ja podem comprovar que l'entesa amb en Delgado no ha de ser tan complicada.

Per això tampoc no ha de sorprendre que el propi Bauzá hagi comunicat la seua intenció, si arriba a ser president de la comunitat autònoma, de carregar-se el Decret de mínims pel que fa a l'ensenyament en llengua catalana. Sí que ens hauria de resultar sorprenent, emperò, si tenim en compte que l'esmentat decret fou obra de Joan Flaquer, també del PP, quan estava al capdavant de la conselleria d'Educació. Ara, emperò, el "nou PP" no té cap ni un empatx a l'hora d'anunciar que es traurà de sobre rèmores com l'esmentat decret, obra del "vell PP". Aquesta ha estat, com a mínim, la intenció manifestada.

També hauria de sorprendre que Bauzá faci aquestes afirmacions des d'una posició de clara força. Certament, la major part del ruixat que cau a l'entorn de la qüestió de la corrupció, a les Balears, esquitael PP. Però els sondeigs d'intenció de vot no sembla que castigui especialment aquest partit; tot al contrari: sembla que n'hi ha que indiquen clarament la possibilitat que el PP obtengui, l'any 2011, majoria absoluta al parlament de les Illes Balears. Mentrestant, tiris i troians han orquestrat una estratègia assetjadora que ha tengut com a finalitat (esper que sense èxit) de treure Unió Mallorquina de l'arc parlamentari balearic.

Si el nou president del PP a les Balears fa possible que la política lingüística que faria UPyD la faci el propi Partit Popular, és possible que l'esmentada UPyD, capitanejada

per Rosa Díez, ho tengui més difícil per entrar al Parlament de les Illes Balears. Potser, emperò, malgrat el gir ultra del PP, això no sigui del tot impossible, amb la qual cosa ens podríem trobar, en el pitjor dels casos, amb un panorama realment problemàtic per al futur d'unes polítiques mínimament no ja favorables sinó senzillament respectuoses amb la nostra llengua i amb la nostra cultura.

Si a aquests núvols de tempesta que s'intueixen a l'horitzó hi sumam el desmantellament de l'Institut d'Estudis Balearics per part de l'actual govern progressista, i la manca d'organització d'un espai nacionalista progressista amb més voluntat de centralitat política, el panorama pot passar de ser preocupant a convertir-se en un autèntic drama.

Fa uns dies, en Vicenç Vil-

latoro, a les pàgines del diari Avui, comentava que l'actual sistema de partits polítics a Itàlia és el resultat de tota la campanya de "mans netes" que va acabar amb el niu de corrupció que era el sistema de partits tradicional d'aquell país mediterrani. Avui en comptes de la Democràcia Cristiana hi tenim la Forza Italia d'en Berlusconi... I l'esquerra, a qui havia d'afavorir tota la campanya de les "mans netes", en comptes de créixer, ha anat davallant inexorablement.

No voldria que la prospectiva aplicable a les Balears vagi en aquesta direcció, tot i que, malauradament, hi ha molts indicis que hi apunten. Veuem si entre tots tenim la intel·ligència i el coratge de revertir una mica les coses. De moment, la intel·ligència ens manca, i el coratge sovent el dirigim cap allà on no toca.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor de
Removent consciències

En temps d'amor i de guerra

En temps roig un destacament d'italians fou destinat a Arenys de Mar. Estaven allotjats en el preventori, tal com en deia el pare de l'edifici Xifré. Els soldats aquarterats acostumaven a anar tips, però el poble ras notava cada cop més les restriccions de la guerra. Hi havia vaillets, els més entremaliats, que la fam els duia fins a la cuina del preventori arenenc. I és que una vegada tota la guarnició militar havia quedat ben servida, aquests bordegassos aconseguien fer un mos amb els macarrons sobrers i quatre rosegons més.

El marrec Claudi va esde-

venir adolescent en el decurs de la postguerra. És aleshores quan perd el pare, en Joaquim Gibert i Roura. L'economia familiar va quedar tan ressentida que va haver d'espavilar-se a aprendre un ofici. Li feia patxoca ser metge, però es tractava d'uns estudis que costaven un ull de la cara. Tot i que explicava que va passar temporades en un taller de colònia, finalment esdevé paleta. Fent de manobre, tindrà el sobrenom de «perejil». Ben mirat, en el Rosselló i altres comarques del nord del julivert en diuen *gibert*.

Passarà moltes hores en el Casal de Joventut Seràfica fent de dimoni dels Pastorets, entre altres personatges. Sarsueles com *Cançó d'amor i de guerra*, en les quals hi participarà en la posada en escena, li tindran el cor robat. Amb

vint-i-tants anys també perdrà la mare, na Rosita Tàpias i Joseph. L'acollirà la seva germana fins que es casarà amb Maria Dolors Font i Escala i es convertirà en pare de quatre fills.

Em vaig sentir major d'edat, tenint els 18 anys o no, el dia que em va dir: «veig que et saps treure les castanyes del foc». Un altre moment cabdal fou quan vaig rebre la convocatòria militar que m'obligava, al cap d'unes setmanes, a traslladar-me a Cerro Muriano (Andalusia). Els dos acordàrem d'avisar a l'ambulància per tal que em dugués fins a l'Hospital Militar de Barcelona tot simulant un atac d'asma. Una setmana més tard, un sinistre tribunal mèdic sentenciava que no era útil per anar a fer el soldat espanyol. Dos civils havíem burlat els protocols d'un espai

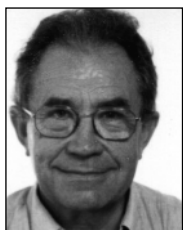
exclusivament militar. Va ser una jugada magistral! La complicitat del pare fou total. De fet, l'asma d'un servidor, sobretot en la més tendra infantesa, angoixava la família i forçava al pare a treballar de sol a sol, fins i tot algun diumenge. I és que el cost de la medicació que em feia falta de seguida es disparava.

Os de Balaguer, Barcelona, Llavanes... foren llocs on va treballar de paleta. Però el record més viu el tenia de Roses: la construcció d'un molí no va ser gens fàcil quan la tramuntana espetegava de valent. La morenor del paleta bregat encara va ser més radiant quan, havent aixecat torretes en el camping TT, va passar a formar part de l'equip de manteniment del Portinyol, tant del restaurant com dels vivers de llagostes.

Amb el pas del temps, el Sr. Carreras, aleshores el propietari del negoci, li agrairà la seva professionalitat amb l'obsequi d'una *Rieju*. L'entranyable *Mobilette*, en la qual m'havia enfilat tants cops de paquet (amb passamuntanyes inclòs), fou tot d'una prejubilada. Alhora, el pare mai deixarà de refer Can Tió, la casa pairal on hem crescut. Per això, l'enyorat Pere Nogueras ens va regalar una rajola amb la inscripció «Si als Gibert Font cerqueu, no feu cap més pas, truqueu».

Entre les mostres de condol que he rebut, n'hi ha una que assenyalava: «un pare és un absolut, i pel que em dius era un home ferm: un orgull afegit per a un fill».

En Caiu, en *Clàudiu*, en Claudi..., que sempre tenia als llavis la tonada d'una sardana.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Més lluny, hem d'anar més lluny, que canta i va compondre llur música, un autor molt vilipendiat pels sectors del ferri control ideològic, que executen els partits polítics que estan al poder d'ençà els darrers trenta anys. Si ho escric és amb l'anhel justament no de llunyania entre humans, sinó d'excelsa actitud moral envers tothom, a aquest capteniment i unitat entre humans, se m'acut dir-ne: actuar germanívolament. La cançó com la meua intenció és la de crear un horitzó plausible, versemblant, on regnin els flocs d'unitat entre els germans d'espècie. Hem ceneixem en els nostres voltants geopolítics immediats, que són la nostra nació que tenim dividida entre múltiples administracions, quatre d'espanyoles, (Illes Balears i Pitiüses, País Valencià, Catalunya i la Franja de Ponent dins de l'Autonomia aragonesa), més la francesa. Els alcaprems, les palanques les esmerço per esmentar en justícia el concepte nacional de Països Catalans, on alço i projecto tot el coratge civil, per portar a cada un dels territoris, la deguda i urgent **RENAIXENÇA** un cop **RESTITUÏDES** les **CONSTITUCIONS** de cada un d'ells, que ens les van arrabassar per la força de les armes, el que ara ni diem Espanya.

No us ho penseu, no m'he oblidat de comptar les províncies espanyoles i els departaments francesos, simplement m'ha fet vessa, mandra, peresa, aquesta és una sopa geopolítica enverinada, que no vull tastar, l'hem d'oblidar veloçment. Vet-ho aquí m'he aixecat i m'he trobat amb dos oxímorons (aquelles dues paraules enfrontades que formen una frase) a la punta de la llengua, són: la fosca d'alba, i la seriositat humorística, que voldria infondre a aquest article, perquè s'ho val, prendre'ns les batalles que lliurem en pro de la democràcia tinguin la seva vessant plàcida. Millor ho dic: estem en plena alba de la democràcia, i en ella hi ha foscors evidents, d'importants sectors que voldrien mantenir-nos davall el

mateix jou, que malgrat estar rovellat encara manté poder, a nosaltres ens toca fer costat a les idees que ens duguin cap a la llibertat. Vull foragitar les agrors, és en aquest sentit que sense deixar de ser crític amb els corifeus del poder, des d'aquí els hi confereixo amb **humorística seriositat**, la meua indiferència més pregonada.

No oblidem tanmateix les seves acideses i corrosions que generades des del fons de l'ànima els conflueix a l'estomac i vomiten llargament per tots els mitjans de comunicació i tots els aparells de l'estat, ho fan a bastament contra tot símptoma de recuperació de la dignitat catalana. Els polítics que estan al poder i es fan dir esquerrans, han tramés enganys qual vectors substituïdors de conceptes tant desitjats com per exemple el de la igualtat. N'estem a favor d'ella, però aquesta en tota la seva amplitud no vol dir fer-nos clònics, ni estandaritzar-nos, ni convertir-nos pas en éssers asexuals: elogiem els valors femenins i masculins amb tota la seva integritat i distintes capacitats biològiques. Per aconseguir la igualtat és necessari revolucionar les estructures, són aquestes les que s'han de capgirar, hi han d'oferir un marc on tothom pugui transitar-hi amb els mateixos drets, com a col·lectiu i com a persones. Avancem, estem inspirant un deler comú de convivència, remuntant els temps de l'alienació espanyola, o de francesa segons al costat de la frontera on habitem.

Diguem-ho amb èmfasi, amb grandesa d'ànim usem l'acció transformadora del idioma, per socialitzar el regeneracionisme del català, davant de les realitats exterminacionistes dels castellanocèntrics nebrijacionistes, nou sil·logisme inspirat en el Nebrija del segle XVII, que ja deia del castellà: "donde llega la lengua llega el imperio"; aquesta dita històrica ha esdevingut més enllà de la morfologia, l'ADN espanyol, en guanyada plenitud. Malament rai si féssim cas de les arnades actituds del castellà, per més arrelades que estiguin en el poble espanyol. Nosaltres el català l'usem com a eina de lluita democràtica, per superar el bilingüisme imposat, quan tot

lingüista sap que aquesta imposició legalitzada és la mort de la llengua minoritzada que ho ha estat, política, històrica i militarment. Les actituds empíriques desubicades en el temps i l'espai que demostra el nacionalisme espanyol, volent demostrar-nos el fet consumat de la seva dominació i cridant-nos constantment a obeir, o sigui a usar l'espanyol oblidant la nostra llengua. La victòria rau en la nostra desobediència, qual resiliència envers les clàssiques dictadures espanyoles, heus aquí l'esbós del fil roig de la nostra revolta democràtica.

Sotmesos a Espanya, de moment vivim sense capacitat arbitral, doncs el regne és jutge i part, la col·lisió d'interessos és palesa, ens tenen i ens volen perpetuar en tota mena de buidatges programats: la nostra economia, la identitat, cultura i llengua, faran el que calgui per mantenir aquest estat, marejant la perdua amb Estatuts d'Autonomia i d'altres foteses, mentre el control és espanyol en tots els àmbits. No solucionarem el problema mentre no projectem el contenciós a recer internacional, remouvant la consciència dels demòcrates d'arreu del món, que hi són. La implicació del poble la donem per descomptada perquè se sap botí permanent d'Espanya, arribant les subtraccions a nivells d'ofec de l'economia familiar. Perquè la llengua catalana perd espais, perquè el dret és nostre i fa segles que no l'hem tastat ni com a laminadura. La nostra presència ha d'ésser absoluta, per exercir la capacitat de confegir, controlar, direccionar, transformar la realitat antidemocràtica de les lleis espanyoles i del dia a dia dels afers vitals i de l'avui exhausta convivència, que la farem revenir, reviscolar amb tot el vigor, quan exercim el govern que ens correspon.

La societat catalana, l'hem d'estructurar amb molta ambició, la vida social ens transforma en positiu la intel·ligència, avui vivim a casa gairebé com a forasters, per culpa d'una configuració d'un estat que ens és enemic. Espanyols! us dono un consell amb molt d'èmfasi: quan els catalans siguem independents políticament, vosaltres assolireu la pau espiritual, serà la felicitat adquirida enfronta-

da al mal costum, d'actuar de carnisers de la història. Hem d'anar doncs, molt més lluny, els horitzons, les perspectives de llibertat són riques i àmplies, l'haver viscut durant desenes d'anys amb la nació moribunda, emmetzinada a diari pel nacionalisme, recordem l'assassinat, amb verí de Pau Claris en temps del darrer dels Habsburg en Felip IV, sota les ordres del comte duc d'Olivares. Hem hagut de resistir, hi ho hem fet.

El reviscolar de la nació catalana, és definitiu, no és cap utopia ens és una necessitat bàsica i un enriquiment fins i tot per els nostres ancestrals botxins -serà la seva benaurança. El revifar popular ha d'atènyer a tothom, no podem

viure fuetejats a perpetuïtat fins a l'apallissament, estem ja cruixits de cos i de butxaca i l'em-pobriment és en totes les vessants, prou de caminar a recules per enriquir a balquena, a betzef, en abundància el regne espanyol, sense cap contraprestació, ans al contrari després del producte del nostre treball se'ns cruspeixen la identitat, amb la vàlua principal de la llengua, que ha estat la seva principal dedicació, i ara en "democràcia", hi continuen en tasques vexatòries, d'intoxicació, de tergiversació: Diem prou! Tenim sobrades raons per a la lluita democràtica i perspectives globals de llibertat. Ens avalen totes les Declaracions dels Drets Humans i dels Drets dels Pobles.

Per que us enfadeu amb mi, per que no podeu pair la idea que teniu que VOTAREU als hereus del "ATADO Y BIEN ATADO?", sabeu....per que ja ho sabeu oi? que som, i....voleu que continuem essent ESCLAUS? això, segur, us rebenta els budells!! també, sabeu que aquests castellans ACABARAN amb nosaltres, això SI, els malvats els del ETA oi? lo vostre és millor un paperet i a prendre.....els CATALANS!!!, si, si ja m'ho han dit que sóc un MAL-PARIT. ESCLAUS, i si...continuem ESCLAUS, NO ES NI SERA CULPA MEVA!!!, jo us vull LLIURES i INDEPENDENTS.- agafat a aquest clau ardent...., et diran - farem un REFERENDUM....què, ja estàs ALLIBERAT?.

Josep Casalta i Casanovas

Canet de Mar, Alt Maresme.
Presentació del llibre

Removent consciències

(Editorial Afers)

a cura de Quim Gibert, coeditor

Dia: Divendres, 23 d'abril de 2010

Hora: 7 del capvespre

Lloc: Biblioriera (Biblioteca Gual i Pujades)

Adreça: Riera de St. Domènec 1, Canet de Mar

Organitza: Plataforma per la Llengua.

L'ESTEL

No publica ofertes de comerç sexual

ANDREU SALOM I MIR

Des dels anys quaranta la democràcia s'ha anat estenent per tot el planeta. La seva expansió és evident, per bé que les dificultats d'arrelament que troba en el tercer món, molt especialment en els països musulmans i en el continent africà, són considerables. D'altra banda, internament, subsisteixen nombroses dificultats que tenen molt a veure amb el desenvolupament dels propis països democràtics, en què les insatisfaccions i la desconfiança envers el poder i els polítics provoquen el desajustament del sistema democràtic i posen al descobert les seves debilitats i

la seva capacitat de regeneració.

Les valoracions que es fan usualment, en revistes i publicacions, per a valorar el nivell democràtic d'un país, abasten consideracions tan asèpticament considerades com la participació política, la democràcia electoral, l'estat de dret, els drets civils i una cultura política democràtica. Tanmateix, el grau de llibertats (polítiques, individuals i socials) són, sovint, excessivament fluctuants, com també ho són els mateixos sistemes de valoració. En aquest sentit, podria sorprendre fins a quin punt, en alguns països en què la democràcia sembla assentada, llur cultura democràtica és, malgrat tot, decididament insuficient.

Verament, no són pocs els països, oficialment democràtics i lliures, que practiquen un suposat i trampós respecte a les especificitats culturals, la qual cosa representa un menyspreu evident, car el que cerquen realment és mantenir captives determinades col·lectivitats, amb la voluntat de mantenir-les immerses en una mena de destí fatal i inexorable (en molts casos hom pot parlar de genocidi cultural o etnocidi). A desgrat d'esser repetitius, no és necessari recórrer a la memòria per recordar alguns dels estats — nació que, en l'arc mediterrani, no es destaquen precisament per llur respecte a les minories nacionals i a les cultures i valors que aquestes han generat. No cal esser, tampoc, gaire

espavilat per adonar-se, per exemple, que a l'Estat espanyol hi ha una hostilitat brutal contra les nacions sense estat que hi ha en el seu si, especialment contra Catalunya i el País Basc (l'existència de l'article 8.1 de la carta magna hispànica, que estableix que l'exèrcit és el garant de la unitat nacional espanyola, l'antidemocràtica "lleï de partits", la prohibició expressa de la confederació de comunitats autònomes o la demonització de les consultes populars de caire independentista, són proves irrefutables).

No hi ha cap poble a la Terra que estigui fet per a l'arbitrarietat, per a la ignorància ni per a la submissió. Es tracta, a fi de comptes, de defensar la igual

dignitat per a totes les persones i les col·lectivitats humanes, que és el principi bàsic de la civilització. És per això que només la via de la radicalització, entesa com la solució més eficaç i ambiciosa als problemes de la societat civil, pot portar a la recuperació de l'autoestima i del desig de deixar de pertànyer a un poble subordinat. Només així es pot construir una societat que ompli de significat conceptes tan importants com democràcia o autogovern. El futur passa, ineluctablement, per assolir el màxim poder de decisió possible, la qual cosa equival a constituir un estat propi, tot deixant enrere l'atzucac polític, social, econòmic, lingüístic i cultural que suposa sempre la subordinació.

Terra de llibertats?

JOAN LLADONET

Els drets de llengua oficial no els pot eliminar el Constitucional

Moltes vegades hem defensat la llengua catalana amb el fet que és llengua pròpia del territori o de cada una de les tres comunitats autònomes dels Països Catalans. Però aquesta qüestió no està massa recollida com un fet determinant per a la Justícia. És a dir, quan en un territori s'esgrimeix l'argument de la llengua pròpia, tot d'una apareix l'Estat afirmant que el castellà també és llengua pròpia d'aquell territori, tot pretenent que el castellà es pugui igualar en drets a la llengua en qüestió. S'ha de dir que a l'Estat espanyol les dues úniques comunitats que al seu Estatut es manifesta que el català és llengua pròpia del territori són Galícia i el Principat de Catalunya. A les Illes Balears no hi ha un article que ho digui d'una manera explícita, però queda clar que declara el català com a llengua pròpia del territori. A més hi ha un article de la Llei de Normalització Lingüística que ho explica clarament i és aquella Llei que el PP vol derogar

si governa per modificar-la i deixar el català malparat i estabornit.

Apartir d'ara no sé si defensaré una sèrie d'obvietats, però el fet que aquí, a les Illes, el PP, si accedeix al poder, hagi amenaçat a fer retalls legals a la normalització de la llengua catalana i el fet que a València els hagin duit a la pràctica i ho estiguin fent en aquests moments, és el motiu pel qual m'interessa fer una anàlisi de la situació de l'oficialitat.

Tant l'euskera i el galaicoportuguès, com el català són oficials als seus territoris, igual que el castellà, o cooficials, que significa el mateix. El fet que una llengua sigui oficial a un territori atorga una sèrie de drets i deures a les persones que hi viuen. Així, a l'Estat espanyol hi ha una llengua oficial de tot el territori que és la llengua castellana, que per aquest sol fet atorga el dret que els seus habitants puguin usar-la en els llocs oficials, és a dir, davant l'Administració, i també en els llocs familiars, allà on es tria la llengua que cadascú vol usar i en els llocs privats

oberts al públic, ja que per iniciativa del Govern o d'altres, el Parlament corresponent se n'ha encarregat d'aprovar lleis, que desenvolupades a través de decrets, permeten que es pugui seguir exercint aquest dret d'usar la llengua.

Un altre factor que fa que tothom pugui exercir el seu dret és que les autoritats corresponents de l'Estat s'han preocupat d'establir el deure que tothom conegui la llengua adequada, en aquest cas la castellana, i, per tant, no existeix cap problema per moure's pel territori estatal monolingüe.

En el cas de territoris que tenen una llengua pròpia diferent a l'estatal, a la qual a través d'un Estatut se li ha atorgat l'oficialitat, ha de passar exactament el mateix que als habitants de territoris monolingües. S'ha de tenir el dret d'usar la llengua pròpia i oficial a l'Administració, a la família i als llocs privats on existeix un servei públic: cinemes, botigues, supermercats, oficines, etc. I per poder exercir aquest dret, tots els habitants d'aquest territori hauran

de conèixer aquesta llengua. Si coincideixen en el mateix territori dues llengües oficials, tots els habitants d'aquest territori hauran d'esdevenir bilingües per poder respectar els drets que tenen els seus habitants, sigui quina sigui la llengua oficial materna de cadascun.

Si l'Estat s'aprofita dels territoris bilingües i vol que l'oficialitat de la llengua pròpia del territori sigui inferior a l'oficialitat de la llengua estatal, està incorrent en anticonstitucionalitat, perquè el fet de ser oficial atorga els mateixos drets a tots els països i nacions del món. Quan una nació s'aprofita d'una altra i li retalla els drets està actuant anticonstitucionalment, per tant els habitants d'aquest territori s'hauran de defensar i fer el que s'ha fet al Principat, que és declarar l'obligatorietat de conèixer el català dins el territori propi, i això és completament constitucional. Pertant, és impossible que el TC pugui retallar aquest article. Si ocorre això, es demostra que aquest territori és un territori ocupat, i és llavors que tot depenent

de la maduresa dels habitants del territori indicat, Principat o qualsevol dels territoris dels Països Catalans, aquests poden voler emancipar-se, ja que no els queda més remei que declarar-se independents de l'Estat opressor, si volen ser lliures.

És per això que és anticonstitucional que les persones que treballen en un lloc de l'Administració no hagin de conèixer la llengua com a requisit i que només als qui la coneixen, se'ls reconegui un mèrit, perquè això coarta el dret constitucional i estatutari dels parlants de la llengua del territori. Així el Govern del PP actua anticonstitucionalment a València i així ho volen fer si governen a les Illes Balears. Al Principat l'obligatorietat de conèixer el català, segur que no es veurà modificada pel TC, i si fos així, els habitants del territori ja saben com han d'actuar, cosa que poden fer per altres mil motius tan importants com aquest. No sé si he aconseguit explicar-me, però ho necessitava.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites dels anys vuitanta)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI
Escriptor

Per a la recuperació de la nostra memòria històrica: l'Ateneu Popular Aurora Picornell, les pàgines de cultura del diari Última Hora...

L'Ateneu Aurora Picornell va ser una provatura per provar de servir la memòria nacionalista i republicana de les Illes, la història del moviment obrer i les idees del marxisme per a les properes generacions de mallorquines i mallorquins

Un dia de 1985, amb na Lila i na Lluïsa Thomàs, en Manel Domènech, en Miquel Rosselló, en Rafel Morales, les germanes Massanet (n'Assumpta i na Magdalena) i altres companys decidírem muntar l'Ateneu Popular Aurora Picornell. Na Francesca Bosch, com de costum, s'hi apuntà decidida i ens ajudà en l'organització dels actes i cicles de conferències. L'Ateneu Aurora Picornell va ser una provatura per provar de servir la memòria nacionalista i republicana de les Illes, la història del moviment obrer i les idees del marxisme per a les properes generacions de mallorquines i mallorquins. Idees que, a mesura que es consolidava la reforma del franquisme, eren oblidades per més i més sectors de la societat.

Amitjans dels anys vuitanta, la dreta, malgrat l'èxit que per a ella significà el canvi de règim, les continuades victòries electorals, portava -i porta cada dia!- una intensa guerra ideològica contra les idees d'autodeterminació, canvi i progrés social. En fundar l'Ateneu Popular Aurora Picornell sabíem que una època grisa s'apropava. Es tornaven a cremar els homes i les dones a la "civilitzada" Europa. A Dresden, Hamburg, Madrid o París, s'hi veien fogueres amb llibres i persones. Els atacs constants contra la immigració! Al·lotells sense escrúpols, armats per misteriosos grups amb prou diners, atacaven -ataquen encara!- a les nits, les cases en runes on es refugiaven els immigrants àrabs o sud-americans.

Francesca Bosch, una de les principals impulsores de l'Ateneu actuava com els antics cristians. L'Evangeli portat a la pràctica lluny dels ensucrats sermons de les trones, que només serveixen per a alleugerir la consciència d'una societat egoista, només preocupada pels diners i els aparells que es poden comprar

als hípers. M'ho digué moltes vegades, anant plegats a les reunions del Casal d'Amistat Mallorca-Cuba, a les de l'Ateneu Aurora Picornell (algunes de les quals les fèiem a casa del recordat company, el tinent Rafel Morales, espòs de n'Assumpta Massanet): *"Vaig perdre un temps preciós amb el carrillisme i el reformisme, en temps de la transició. Ara me n'adon que tota la vida vaig defensar una política errada -l'eurocomunisme-. Unes posicions que l'únic que varen fer va esser enfortir la burgesia, col·locar ramats d'oportunistes a les poltrones institucionals, debilitar les idees del marxisme i el leninisme entre la classe obrera i el poble"* (Última Hora, 12-II-84).

Dins la línia de defensar aquestes idees de justícia social i de combat permanent contra les desigualtats organitzàrem la presentació de l'Ateneu. La primera reunió informativa per a la premsa tengué lloc en el local del PCB (carrer Sindicat, 74, 1er, Ciutat de Mallorca) a les 17h. del dimarts dia 5 de març de 1985. Ens encarregàrem de la presentació Francesca Bosch i jo mateix. Isabel Fernández i Joan Torres, del diari Última Hora cobriren la informació que sortí publicada dia 6-III-85.

En els darrers anys de la seva vida, Francesca Bosch, ajudant a enfortir l'experiment del PCPE (PCB), treballant activament per a l'Ateneu Popular, dirigint "Nostra Paraula", participant en les nostres reunions de la junta directiva del Casal d'Amistat Mallorca-Cuba, volgué recuperar el temps perdut, quan ajudà el pactisme antirepublicà de Santiago Carrillo.

Aurora Picornell havia estat assassinada pels feixistes mallorquins en la matinada del cinc de gener de 1937

Ja fa més de dos lustres. Era el matí de dia 17 de gener de 1987. Les nou en punt. L'indret: un conegut bar de la plaça de Santa Eulàlia. Feia temps que l'Ateneu Popular "Aurora Picornell", del qual érem màxims responsables Lila Thomàs, Francesca Bosch i jo mateix, tenia la intenció de retre un homenatge a la dirigent comunista, defensora dels drets dels

treballadors de les Illes, Aurora Picornell. N'Aurora Picornell havia estat assassinada pels feixistes mallorquins en la matinada del cinc de gener de 1937. Havien passat ja deu anys d'ençà les primeres eleccions democràtiques i l'oblit, l'amnèsia històrica, es feia cada vegada més fonda. Retre un homenatge públic als homes i dones que donaren la seva vida per la llibertat, esdevenia, per als socis i simpatitzants de l'Ateneu "Aurora Picornell", un acte d'estricta justícia. A poc a poc, aquell matí del 17 de gener, començaren a comparèixer els intel·lectuals i dirigents de l'esquerra mallorquina que moments després aniríem a veure el batle de Ciutat, Ramon Aguiló, per a demanar-li que el consistori dedicàs un carrer a la dirigent obrera assassinada pels feixistes.

El primer a comparèixer va ser Guillem Gaià, membre del PCB, antic dirigent comunista mallorquí (ingressà en el PCE l'any 1931). Després, l'estimada i recordada Maria Plaza, la vídua del dirigent socialista Andreu Crespi. A poc a poc hi comparegueren en Josep M. Llompart de la Peña, en Gabriel Janer Manila, en Miquel Ferrà i Martorell, n'Antoni Serra, en Ferran Gomila, en Guillem Ramis (del Moviment Comunista de les Illes, MCI), la mateixa Francesca Bosch, en Bartomeu Sancho (del PASOC) i alguns altres polítics i intel·lectuals.

El mateix dia (17-I-87), coincidint amb la reunió abans esmentada en el bar de la plaça de Santa Eulàlia, el diari Baleares es feia ressò de la campanya de divulgació que, des de feia setmanes, portaven a terme la direcció i els socis de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". Record ara mateix les innumerables reunions per a concretar detalls fetes a casa de l'inoblidable company d'esperances i de lluites, el tinent Rafel Morales i la seva esposa, n'Assumpta Massanet. Reunions on hi eren presents recordats amics de lluita del temps de la República, com el ja traspassat Gaspar Soler, o amics com Manel Domènech, la mateixa Francesca Bosch, en Pep Valero, na Lila Thomàs, en Miquel Rosselló, etc, etc. L'endemà, el mateix diari

Baleares escriu (amb una fotografia en la qual es pot veure Ramon Aguiló, Josep M. Llompart, Lila Thomàs, Gabriel Janer Manila, Miquel López Crespi i Bartomeu Sancho): "El poeta y escritor Josep M. Llompart de la Peña, leyó, en nombre del grupo de personas que acudieron a Cort, la solicitud al alcalde. Llompart puso de relieve que el consistorio presidido por Aguiló había dedicado diferentes calles y plazas de la ciudad a la memoria de personas que se habían destacado por defender los intereses democráticos durante el período republicano".

Record que n'Aguiló acceptà de seguida la nostra proposició. No hi hagué cap entrebanc per la seva part. El diari recull fidelment les paraules del batle: "Transmitiré a mis compañeros de corporación este deseo, y tengo la seguridad que será bien acogido". En efecte, com hem dit abans, no hi hagué cap problema per part de l'Ajuntament de Ciutat per a dedicar un carrer de la barriada del Molinar a n'Aurora Picornell.

Aurora Picornell i Femenies. Vint-i-set anys. Casada. Treballava de sastressa i pertanyia al Partit Comunista. Aurora ha esdevingut un personatge gairebé mític dins l'esquerra mallorquina... Pertany, Aurora, a una família greument ferida per la repressió. El seu pare i dos germans foren assassinats per les carreteres de Mallorca. El seu espòs, Quiñones, morí a la postguerra, afusellat a Madrid, amb l'espina destrossada per les tortures...

Però qui era la dirigent comunista [Aurora Picornell] assassinada pels feixistes mallorquins? En Llorenç Capellà n'ha fet un interessant i documentat resum en el seu imprescindible Diccionari vermell (vegeu pàgs. 131-133). Escriu Llorenç Capellà: "Aurora Picornell i Femenies. Vint-i-set anys. Casada. Treballava de sastressa i pertanyia al Partit Comunista. Aurora ha esdevingut un personatge gairebé mític dins l'esquerra mallorquina... Pertany, Aurora, a una família greument ferida per la repressió. El seu pare i dos germans foren assassinats per les carreteres de Mallorca. El seu espòs, Quiñones,

morí a la postguerra, afusellat a Madrid, amb l'espina destrossada per les tortures...". Llorenç Capellà conclou la seva sentida semblança narrant els darrers moments d'aquesta heroïna de les classes populars mallorquines: "El que sembla indiscutible, és que Aurora fou assassinada a Porreres. Amb les roges del Molinar. L'endemà, dia dels Reis, una dona de Porreres, sense gaire escrúpols, mostrava a una veïna un parell de pintetes de colors. 'Ahir degueren matar dones a La Creu'. Havien mort dones. Un personatge tristíssim del feixisme ciutadà, hores més tard, entrava en un cafè d'Es Molinar i demanava beguda, feliç. En un moment determinat, es treia uns sostenidors de la butxaca. 'Mirau, mirau -deia- són els sostenidors de n'Aurora'".

L'acte d'homenatge (15-III-1987), el descobriment de la placa amb el nom d'Aurora Picornell en un carrer de la barriada del Molinar, va ser un èxit. Les desenes de reunions al local de l'Ateneu, en el carrer Lluís Martí de Ciutat o a casa de n'Assumpta Massanet i en Rafel Morales, havien donat el seu fruit. Una munió immensa de gent -molts d'ells vells lluitadors republicans dels anys trenta i del temps del combat antifeixista- es reuniren davant l'Església del Molinar on s'havien de pronunciar els discursos aquell dia. La banda de música de Montuïri tocà l'himne republicà, Els Segadors i La Internacional nombroses vegades. En Llompart no va poder ser-hi, però envià un comunicat d'adhesió. Hi parlàrem n'Antoni Serra, en Miquel Ferrà i Martorell i jo mateix (també digué unes paraules d'adhesió Lila Thomàs). Francesc Seguí, en el reportatge de l'acte publicat a *Última Hora* (16-III-87), deia: "Miquel Ferrà [Martorell] se refirió en su alocución al papel de la homonajada en defensa de la mujer, así como efectuó un paralelismo de Aurora Picornell con la de otros luchadores de la clase obrera, tanto durante la segunda república como en los siglos anteriores, desde una perspectiva histórica a la que el escritor ha dedicado muchos años de su trabajo profesional".

El meu parlament se centrà a recordar la necessitat que teníem, per servir la memòria col·lectiva del nostre poble, que els historiadors joves es dedicassin a estudiar aspectes desconeguts del nostre passat més recent (especialment tot el que feia referència a la guerra civil i a la lluita antifeixista). Aquest parlament (recollit en el llibre *Aurora Picornell: la lluita mai no mor*) va ser editat per *Nostra Paraula* l'any 1987. Na Francesca Bosch em dedicà el primer número que sortí de les màquines d'imprimir del carrer de Lluís Martí i, rient, em va fer aquesta dedicatòria -érem en plena lluita contra els reformistes enemics de la República i del l'autodeterminació del nostre poble- que deia: "Si no fos per tu aquest fulletó pareixeria es 'full parroquial' que mos diuen es refos [reformistes]... Però entre es dos hem fet un 'full revolucionari',

idó! Francisca Bosch".

Pep Gómez, Miquel Rayó, Antoni Serra, Jaume Llabrés, Palau i Camps, Vicenç Sastre, Josep Rosselló, Miquel López Crespí, Carles Manera, Miquel Ferrà Martorell, Ferran Lupescu, Joan Manresa, Antoni Colomar, Valerià Pujol, Jaume Corbera, Aurora Picornell (ara ja es pot dir, "Aurora Picornell" era un dels meus pseudònims), Pere Caravaca, Cosme Aguiló, Bonet de ses Pipes, Mateu Morro, Lila Thomàs...

En el número 40 de *Nostra Paraula* (novembre de 1985), Lila Thomàs (que aleshores, juntament amb Francesca Bosch i molts d'altres militants, havia

Miquel López i Francesca Bosch

romput amb l'herència política del carillisme) escrivia, fent-se ressò del final de les pàgines culturals d'*Última Hora*: "Al·lotets, posau-vos de dol... hem de plorar la desaparició d'un amic, un amic dominical, que ens donava noves d'això que en diuen "cultura"... La nostra revista, que sovint ens serveix per acomiadar companys que desapareixen, avui també ens serveix per dir un 'adéu'". Era l'acomiadament al suplement que coordinava Antoni Serra. Aquest important suplement cultural havia començat a publicar-se a principis dels vuitanta i deixà de sortir a principis d'agost de 1985. Record que, a finals dels seixanta, ja havia col·laborat a les pàgines culturals de l'*Última Hora*. Em referesc a la secció "Letras" que coordinà el fundador de la Llibreria l'Ull de Vidre, Frederic Suau. Allà hi escrivíem Josep M. Llompart, Carlos Meneses, Damià Ferrà Pons, Josep Albertí, José Luís Giménez-Frontín, Juan Marsé, Francesc de B. Moll, Frederic Suau, Jean Schalekamp, Colau Llaneres, etc. Després (començaments dels setanta), vaig estar un temps enviant els meus articles al suplement cultural del *Diario de Mallorca*, que dirigia Xim Rada. Allà va ser un vaig conèixer el recordat Paco Monge (i també el gran poeta de Campos: Damià Huguet) i vaig establir coneixença amb Cristòfol Serra, Jaume Vidal Alcover...

Foren anys en què combinàvem els

escrits que sortien a la premsa "oficial" amb els de la premsa clandestina. Concretament vaig escriure la major part de la meua obra periodística en les publicacions comunistes *Democràcia Proletària* (en la fundació de la qual jo havia participat juntament amb Mateu Morro, Josep Capó -l'actual cap de la PIMEN, Joan Ensenyat, Monxo Clop, la periodista Gina Garcias...).

A "Cultura" jo m'encarregava de les entrevistes amb els intel·lectuals catalans; més de cent entrevistes amb els escriptors més importants del moment. En certa mesura, aquesta important eina cultural posada al servei del nostre recobriment nacional comptà amb un ampli ventall de col·laboradors que anaven des

d'un culturalisme moderat al socialisme i al comunisme marxista revolucionari. Però el que ens unia era sobretot una concepció comuna del paper de l'intel·lectual lluny sempre del reaccionarisme feixistoide i de l'escapisme actuals. El compromís de l'intel·lectual amb el seu temps i amb el seu poble era per a nosaltres, com ho havia estat vint anys enrere, quan començàvem a escriure, el nord que guiava els nostres escrits. Res a veure, doncs, amb el cinisme reaccionari d'un Llorenç Vilallonga o amb el feixisme militant d'un Joan Estelrich. No és estrany que els menfotistes fessin un alè quan deixaren de sortir aquestes pàgines. Ara, quan ja han passat més de deu anys d'ençà que es publicava aquell suplement cultural, voldria -almanco per a la història- deixar constància del nom dels seus col·laboradors. Aquests intel·lectuals al servei de la Cultura (amb majúscules) eren: Pep Gómez, Miquel Rayó, Antoni Serra, Jaume Llabrés, Palau i Camps, Vicenç Sastre, Josep Rosselló, Miquel López Crespí, Carles Manera, Miquel Ferrà Martorell, Ferran Lupescu, Joan Manresa, Antoni Colomar, Valerià Pujol, Jaume Corbera, Aurora Picornell (ara ja es pot dir, "Aurora Picornell" era un dels meus pseudònims), Pere Caravaca, Cosme Aguiló, Bonet de ses Pipes, Mateu Morro, Manuel Claudi Santos, Lila Thomàs...

Resistència i llibertat ?

El propassat 6 d'abril es lliurà a Ciutat el premi internacional Jovellanos Resistencia y libertad, una iniciativa conjunta dels governs autònoms de les Illes Balears i del Principat d'Astúries. A més del nom de premi, en castellà, totes les intervencions orals, en l'esmentat lliurament, es realitzaren en aquesta mateixa llengua, inclosa la del president autonòmic d'aquesta terra (!), en un acte més del servilisme proverbial a què ens té acostumats aquest senyor i que, per descomptat, no té res a veure amb l'esperit que pretén reivindicar el suposat esdeveniment. Sembla que no se n'adona, encara, que és una obligació inexcusable, per a la primera autoritat d'un país, parlar sempre, dins el propi territori, i en qualsevol circumstància de representació oficial, en la llengua pròpia - i si algú no l'entén, la tecnologia fa meravelles. En aquesta línia, res més lluny del nostre imaginari col·lectiu, lamentablement, que veure el màxim representant polític d'aquest país nostre reivindicar la plenitud dels valors que manifesta honorar el premi en qüestió: el compromís amb la resistència, la llibertat i els drets humans (els efectes de la colonització espanyola són, i han estat, devastadors). Aquí, l'activista sahariana Aminatu Haidar ha estat guardonada per la seva lluita digníssima pel dret a l'autodeterminació del seu poble. Quina amarga ironia no representa aquest guardó en ésser lliurat per un lacai que no qüestiona en absolut la submissió a l'estat espanyol, com sí que fa, i de quina manera, la senyora Haidar, davant l'estat marroquí! Segurament, el nostre poble haurà d'avençar molt més en tots els camps per assolir la llibertat sobirana que un dia vàrem tenir, absolutament necessària per a tots els pobles que vulguin ésser, però també és cert que cap país no es mereix tenir uns governants tan mesells.

Andreu Salom i Mir

CORATGE I RESISTÈNCIA

Recull a càrrec d'en

Ricard Colom

RESISTÈNCIA, ESFORÇ, NO CLAUDICAR.

♥ “La història ha demostrat que els guanyadors més notables normalment es trobaven obstacles punyents abans de triomfar. Vencien perquè es negaven a descoratjar-se per llurs derrotes” (Bertie Charles Forbes, 1880-1954, periodista financer escocès).

♥ “La sort ajuda els agosarats” (Publi Virgili Maró, 70-19 a. C., poeta llatí, autor de l'*Eneida*).

♥ “Cada època és salvada per un petit grapat d'homes, els quals tenen el coratge de ser inactius” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor catòlic anglès).

♥ “El coratge i la perseverança tenen un talismà màgic, davant del qual desapareixen les dificultats i els obstacles es fan fonedissos” (John Quincy Adams, 1767-1848, 6è President dels EUA, 1825-1829).

♥ “Un home ha de ser capaç de suportar tot allò que la vida li ofereix amb valor dins el cor i el somriure als llavis; altrament no és un home” (Selma Ottilia Lovisa Lagerlöf, 1858-1940, escriptora sueca, Premi Nobel 1909).

♥ “La desfeta sol ser passatgera. És la claudicació la que la converteix en permanent” (Marilyn von Savant, la persona amb més alt coeficient d'intel·ligència conegut arreu del món).

♥ “La prova del nostre coratge ve quan som en minoria. La prova de la tolerància quan som en majoria” (Ralph Washington Sockman, 1889-1970, pastor metodista a N. Y.).

♥ “Ningú no podrà deslliurar els homes del patiment, però serà perdonat a qui faci renéixer en ells el

coratge de suportar-lo” (Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista i torrencial, mig occità).

♥ “La clau de l'èxit és saber exactament què compta més als vostres ulls, després de fer el màxim tots els dies per a millorar les coses, fins i tot quan els vostres esforços no semblen menar a res” (Anònim).

♥ “Defensarem la nostra illa, cost que costàs, lluitarem a les platges, combatrem a les pistes d'ateratge, als camps i als carrers, lluitarem als tossals; no ens rendirem mai” (*Sir Winston Churchill*, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

♥ “L'home que neda contra el corrent sap la força que duu” (Woodrow Wilson, 1856-1924, 28è president dels Estats Units –el de la 1ª Guerra Mundial–, partidari radical de la independència de les nacions oprimides per Imperis).

♥ “No us descoratgeu, seguiu. Les coses divines sempre jauen amagades.

♥ Jo us jur que les coses divines amagades en llur si, són Més belles del que pot ser dit en paraules” (*Càntic del carrer*”, Walt Whitman, 1819-1892, poeta estadunidenc, cantor original i molt vital de la llibertat).

♥ “El coratge no consisteix pas a venjar-se sinó a suportar la injúria” (William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

♥ “...quan (la fortalesa) torna, tot d'una el coratge revesteix l'ànima i el cor es torna molt més ferm que una muntanya i no hi ha res que el faci témer. El seu cor res no tem: ni dimonis, ni feres, ni homes malvats i perversos; no li fan temor de cap mena ni malalties corporals, ni nuesa ni fam, ni tan sols la mort, que és terrible de mena. Per dir-ho breu: l'home es revesteix de gel, com a brasa ardent, i res del que Déu ha creat no li fa por, ni la seva vista ni el seu record” (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 61, Isaac de Nínive).

♥ “La tranquil·la indiferència, amb què el pare de Francis havia rebut aquesta amenaça li havia conquistat una especial malícia. El mes passat s'havia produït una lluita en la qual el fornit pescador s'havia desempallegat gloriosament dels seus atacants” (*The Keys of the Kingdom/Les claus del Regne*”, d'Archibald Joseph Cronin, 1896-1981, escriptor escocès).

♥ “Doña Perfecta s'aixecà indignada, majestuosa, terrible. El seu capteniment era el de l'anatema fet dona. Rey romangué assegut, serè, valent, amb el coratge passiu d'una creença profunda i d'una resolució introntollable. La rodolada de tota la ira de sa tia, que l'amenaçava, no el féu ni parpallejar” (*Doña Perfecta*”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

♥ “Jean em contà l'horrible accident que havia patit amb un cavall; li produïa dolor contínuament, però no se'n planyia mai, mai no en feia cap esment. Hi ha moltes menes de coratge” (*Lauren Bacall. Per mi mateixa*”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeoneoiorquina).

♥ “El valent no és qui no sent gens de por, car aquests són estúpids i irracionals; sinó aquell qui té una ànima noble que se la sotmet, i amb valor gosa fer recular la natura del perill” (Joanna Baillie, 1762-1851, autora escocesa).

♥ “Recordeu, doneu sempre allò millor de vosaltres. No us descoratgeu mai. No sigueu mai insignificants. Recordeu sempre que els altres poden odiar-vos però els qui us tenen malícia no guanyen a no ser que els tingueu també malícia. I aleshores us destruïu, talment, a vosaltres mateixos” (Richard M. Nixon, un dels pitjors presidents dels Estats Units, 1913-1994, en el seu comiat a la Casa Blanca).

♥ “El colonialisme lingüístic i l'opressió nacional

(com qualsevol opressió) són tan intensos i durs que al principi amb prou feines pots distingir-los, potser penses que simplement és la realitat, després t'adones que això és realment la mort en vida. És menester molt de coratge i unes altres veus per a convèncer-te que pot ser capgirat i que deus actuar” (Autocitació).

♥ “Jean em contà l'horrible accident que havia patit amb un cavall; li produïa dolor contínuament, però no se'n planyia mai, mai no en feia cap esment. Hi ha moltes menes de coratge. Vaig passar estones meravelloses en aquella casa” (*Lauren Bacall. Per mi mateixa*”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeoneoiorquina).

♥ “La vigoria d'una nació ve mesurada per aquells qui fan coses, i no pels qui les descriuen” (Edward de Bono, *1933, pensador maltès multidisciplinar sobre la creativitat i inventor del pensament lateral, gurú del management).

♥ “Hi ha una relació inversa entre el desig de matar i el desig de morir per la causa. La història abunda en exemples d'individus que, tot morint amb coratge i perdonant llurs enemics, aconseguiren de convertir el cor dels més empegueïts” (*La No-violència en Euskalherria: una esperança*”, d'Amics de l'Arca, grup cristià noviolent).

♥ “La pena nodreix el coratge. No pots ser valent si només t'han succeït coses meravelloses. Patir és inevitable. La tristesa és opcional. El patiment físic és un fet que ve amb el viure, adés com a malaltia o com a desastres financers o relacions esquerdades: són els fets. Però la tristesa és un estat mental, una reacció als fets, pot ser controlada o alterada per un acte de voluntat” (Bàrbara, malalta d'artritis).

♥ “L'home sempre és imperfecte; s'esdevé que, de vegades, és més o menys hipòcrita i llavors els tararots diuen si és o no home de bons costums... Per cada milió de tals bèsties hi ha un valent qui es posa per damunt de tot, àdhuc de les lleis, sempre en línia recta i amb el cap alt. Però ha de lluitar contra la calúnnia, l'enveja, la mediocritat, contra tothom. Aquests homes són grans poetes i llurs poesies són llurs accions i sentiments” (Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista i torrencial, mig occità).

♥ “La força de cada home queda millor demostrada en les ocasions adverses” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “Kempis”, 1379 ó 1380, Kempen-25.7.1471, probable autor del bestseller cristià “*De imitatione Christi*”).

♥ “Un covard se n'allunya, però l'elecció d'un home valent és un perill” (*Ifigènia a Tauris*, ca. 412 a. C., d'Eurípides de Salamina, ca. 485/480-406 a. de C., dramaturg i poeta tràgic grec).

♥ “Viviu com a homes valents; i si la fortuna us és adversa, dirigiu els vostres cops amb un cor valent” (Marcus Tullius Cicero, “*Cigró*”, 106-43 a. de C., orador, lletraferit i estadista romà).

♥ “Hauríem d'haver contat una història sobre la duresa, la resistència i el coratge dels meus companys que haurien commogut els cors de tots els anglesos. Aquestes rudes notes i els nostres cossos sense vida han de contar aquesta història” (Robert Falcon Scott, 1868-1912, oficial naval britànic i explorador antàrtic).

♥ “La major *jihad* (=guerra santa) és dir la veritat davant del rei” (Al-Hadith, narracions tradicionals de Mafumet).

♥ “La guerra forma part de l'ordre creat per Déu. Les més nobles virtuts de l'home hi són manifestades: el coratge i l'abnegació, l'esperit del deure i el sacrifici de si mateix. Sense la guerra el món s'enfonsaria en el materialisme” (Helmuth Johann Ludwig von Moltke “*el jove*”, 1948-1916, cap de l'estat major alemany en els preparatius de la 1ª Guerra Mundial).

♥ “Hauríem d'haver contat una història sobre la duresa, la resistència i el coratge dels meus companys que

haurien commogut els cors de tots els anglesos. Aquestes rudes notes i els nostres cossos sense vida han de contar aquesta història" (Robert Falcon Scott, 1868-1912, oficial naval britànic i explorador antàrtic).

♥ "A la terra no hi ha res millor per alegrar al malenconiós, per entristir l'alegre, per donar coratge als qui es desesperen, per enorgullir l'humil i afeblir l'enveja i l'odi, que la música" (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment noviolent pels drets civils).

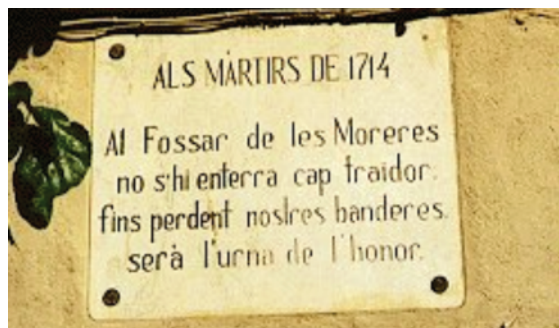
♥ "Qualsevol cosa que feu, heu menester de coratge. Qualsevol cosa que decidiu, sempre algú dirà que aneu errats. Sempre hi ha entrebancs que sorgeixen i que us tempten a creure que els vostres crítics tenen raó. Planificar una decisió per actuar i seguir-la fins al final requereix un bocí del mateix coratge que un soldat ha de menester. La pau té les pròpies victòries, però pren d'entre els homes i dones valentes per guanyar-les" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

♥ "*Frairaus descauces e pelhandras coma n'autres batián la tèrra granda en avent pas res de sieu que sos ponhs Mas tresaur ufanós teniá tota la vida Que delargavan a bèls molons e son còr que bombava a mitan de son pitre Baile de l'endevenidor*"

"De la nostra mena descalços i grenyuts com nosaltres trepitjaven la (gran) terra no tenien res seu sinó els punys Però tresor ufanós tenien tota la vida Que prodigaven a mans plenes I llur cor que bombava al mig del pit Senyor de l'esdevenidor" ("*A la raja dau temps*", 1951, de Max Allier, periodista i poeta occitanista i maquis antinazi).

♥ "Una Casa Blanca ben ocupada, un hortet de cacaús ben llaurat, i una muller que accepti anar al Bronx són grans riqueses" (*Poor Jimmy's Almanac / L'Almanac del Pobre Jimmy*).

♥ "Encara no està tot perdut. En servir encara una voluntat inflexible, una set inasseciable de venjança, un odi immortal i un coratge que no cedirà ni se sotmetrà mai, poden dir que estem subjugats? Ni la seva ira ni el seu poder podran mai arrabassar-me aquesta glòria; no m'humiliaré, no doblegaré el genoll per implorar el seu perdó, ni creuré un poder l'imperi del qual acaba de posar en dubte el meu terrible braç. Això fos una baixesa; això fos una vergonya i una ignomínia encara més humiliants que la nostra caiguda! (...) Talment parlà l'àngel apòstata, encara enfonsat en la pena, gloriejant-se vanament en veu alta, si bé esguerrat per un profund desesper" ("*El Paradís Perdut*", 1667, de John Milton, 1608-1674, escriptor anglès).

RESISTIR LA POR

🌀 "El coratge és tenir una por mortal, però pujar dalt del cavall igualment" (John Wayne, 1907-1979, actor estatunidenc).

🌀 "Valor és l'art de ser l'únic que sap que et mors de por" (Harold Wilson, 1916-1995, polític laborista anglès).

🌀 "Si el Creador tenia un propòsit obsequiant-nos amb un coll, segurament és que pretenia que el traguésim" (Arthur Koestler, 1905-1983, novel·lista i peri-

odista anglès, d'origen hongarès).

🌀 "El coratge és la resistència a la por, el domini sobre la temor – no pas l'absència de por" (*Mark Twain*, pseudònim de Samuel Langhorne Clemens, 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc).

🌀 "El coratge és la por mantinguda un minut més" "Un pinta de suor estalvia un gal·ló de sang" (General George Smith Patton, 1885-1945, general nord-americà, important figura de la II Guerra Mundial).

🌀 "El coratge és fer el que tens por de fer. No hi pot haver gens de valor a fer allò que no t'espanta" (Eddie Rickenbacker, 1890-1973).

🌀 "Xadrac, Meixac i Abed-Negó van respondre al rei Nabucodonosor: -D'això, no cal ni tan sols que en parlem. Si el Déu que nosaltres adorem pot salvar-nos de la fornai i de la teva mà, ell, oh rei, ens en salvarà. I encara que no ho faci, sàpies, oh rei, que nosaltres no donarem culte als teus déus ni tampoc hem de retre homenatge a l'estàtua d'or que has erigit" (Profeta Daniel 3:16-18, profeta major jueu durant la captivitat de Babilònia, s. VI a. C.).

🌀 "El ca avençava orella dreta i cua batent. Ara cruïa un arbre amb gemec viu d'esbrancament; suaral l'aire s'ensoria de xiulos aguts esbojarradament planívolos o irònics, com una orgia invisible de serps volants. La serenor del garriguer s'alterava espantosament. Si reculava, no seria bo pus a sortir de nits; si prosseguia, una desgràcia era de témer. Però la por no és res, en voler-la veure" ("*El garriguer d'infern*", de Salvador Galmès i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d'es Cardassar, Mallorca).

🌀 "La por contra la qual no lluitem, és una temor de la qual som culpables" (P. Tadeusz Dajczer, *1931, clergue catòlic polonès, fundador del "*Moviment de les Famílies de Natzaret*").

🌀 "Un heroi no és pas més valent que un home corrent, però és més valent durant cinc minuts més" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

🌀 "El coratge és la por mantinguda un minut més" (General George Smith Patton, 1885-1945, general nord-americà, important figura de la II Guerra Mundial).

🌀 "El dia que l'Índia renunciï a la por, podrem dir que té la força necessària per a lluitar. No cal usar armes...el guerrer de debò no és pas qui mor matant, sinó qui ha après a viure morint" (Mohandas Karamchand *Mahatma* Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

COM SUPERAR LA POR

★ "Allò més valent que pots fer quan no ets valent és manifestar valor i actuar consegüentment amb això" (Corra White Harris 1869-1935, novel·lista nord-americana de Georgia).

★ "El valor és no deixar mai que les vostres accions sien influïdes per les vostres pors" (Arthur Koestler, 1905-1983, novel·lista i periodista anglès, d'origen hongarès).

★ "Si el valor no era un resultat estàndard de l'en-

velliment, significava que els joves el podrien adquirir també d'alguna manera" (*El Festeig de la Filla del Vicari*, 1998, de Lawana Blackwell, autora cristiana de ficció).

★ "En Nabis, príncep dels espartans (205-192 a. de C.) sostingué el setge de tota Grècia i d'un victoriós exèrcit romà, defensant la seva pàtria i el seu Estat contra tots dos: en tingué prou, quan li caigué el perill damunt, de ficar en lloc segur uns quants ciutadans, mesura que hagués resultat insuficient d'haver tingut el poble com a enemic. I que ningú no rebutgi aquesta opció única amb el proverbi tòpic de qui edifica en el poble edifica en la sorra, perquè això és sols vàlid en el cas del ciutadà privat que cregués ser salvat pel poble quan els enemics o els magistrats el sotjassin. En tal cas podrà sofrir a sovint un desengany, tal com succeí amb el Grac a Roma (...) Però si el que fonamenta el seu domini en el poble és un príncep amb coratge i capacitat de comandar, que no s'esporgueix davant les dificultats, que no oblida les mesures escaients i sap, amb el seu ànim i les institucions existents, suscitar l'entusiasme entre els ciutadans, mai no serà enganyat per aquell" (Niccolò Machiavelli, a "*El Príncep*", cap. IX, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

★ "El coratge és la por quan ja has pregat les teves oracions" (Dorothy Bernard, 1890-1955, actriu sudafricana).

★ "Guardau les vostres pors dins de vosaltres, però compartiu el vostre coratge" (Robert Louis Stevenson, 1850-1894, escriptor escocès).

"Alguns màrtirs perceberen aquesta força de manera sensible, i a muntó d'altres la veieren també amb els propis ulls, en el moment en què els turments es feien més durs. Algú la veia sota la forma d'un mantell que el cobria, un altre la veia com si fos una mà d'home que el protegia; algú la veia sota la forma d'un vailet de bella presència, dret al seu costat. I per aquesta visió ells no sols se sentien encoratjats, ans esdevien insensibles als turments que els infligien. Mentre els tallaven molts membres corporals, i els ferien el cos i s'omplien de sang, o mentre els tallaven les mans i els escorxaven la carn i la pell, llur pensament no patia gens. A muntó voltes fins els fou estalviat el patiment corporal, tal com ha dit algú. Aquest mateix, mentre li anaven tallant i arrencant molts membres del cos, per cada membre que li tallaven, com en l'embraguesa, enlairava vers Déu un himne de joia, amb la boca riallera i plena d'exultança. Quan li tallaren un dels membres inferiors, un genoll, aleshores sentí dolor i, quan li demanaren perquè mentre li tallaven els altres membres havia romàs tranquil i joiós, mentre que per aquest havia cridat i per aquest mateix motiu els caçadors havien reprès violència i força, pensant-se que el màrtir de Déu s'havia afeblit en la seva lluita -, ell (el màrtir) els digué quin era el vertader (motiu): "*heu de saber que els altres membres que m'heu tallat no m'han fet mal i jo em trobava amb el pensament en el cel, però en aquest he estat abandonat per sentir el patiment i per recordar-me que sóc un home i que no era una força natural (meva) la que fins ara (m'havia assistit)*" (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 63, Isaac de Nínive).

El cap d'en Josep Moragues

No em maten per ser traïdor,
Ni tampoc per ser cap lladre.
Sinó perquè he volgut dir,
Que visqui sempre ma Pàtria.

(Cançó popular)

Viatger vinguis d'on vinguis
Si tens el cor honrat,
Flecta los genolls i prega,
Com a fill, davant el cap
Del Pros Josep Moragues
El vostre general.

(Àngel Guimerà).

L'Alcorà proclama pena de mort als “apòstates” a l'Islam

Hi ha encara estats musulmans on decapiten o crucifiquen aquells musulmans que es passen a un altre credo

Una realitat

Vull contar per quina raó he abandonat l'Islam i acceptat Jesucrist com al meu Salvador i Senyor.

Mon pare, el *xeic* Hamed, era un venedor afortunat, tenia una bona educació, parlava diverses llengües. Formava part de la tribu guerrera dels Xeics. He rebut una estricta educació segons el credo musulmà: “No hi ha altre déu que Déu, i Mafumet és el seu profeta”.

La Bíblia i l'Alcorà

Els musulmans accepten una gran part de la Bíblia, però refusen certs passatges del Nou Testament, neguen la divinitat del Senyor Jesús en tant que Fill únic del Pare, unit a Ell i a l'Esperit Sant, un sol Déu en tres persones.

Neguen igualment la mort expiatòria de Crist a la creu, així com la seva resurrecció. Pretenen que en el moment de la crucifixió de Jesús, Déu se l'emportà al cel, i ha fet que un altre home, qui se li assemblava, fos crucificat al seu lloc. Creuen tanmateix que el Crist tornarà un dia, sota forma corpòria, sobre aquesta terra.

Mon pare era una mena de reformador. Feien aplec a casa seva per discutir a tomb de diversos problemes doctrinals. Quan vaig fer tretze anys, mon pare, desitjós de procurar-me una bona educació en anglès, em va enviar en una escola missionera. Els meus familiars s'hi van oposar, però es va fer el sord, tot advertint-me de manera molt seriosa contra la Bíblia.

No obstant això, malgrat els meus prejudicis contra el cristianisme, prest vaig quedar captivat pel contingut de la Bíblia. Em va revelar dues coses:

1. Que era pecador als ulls del Déu sant, i perdut, havia menester d'un Salvador.

2. Que Déu havia proveït un mitjà de salvació pel sacrifici expiatori del seu Fill.

Malgrat allò, era considerat com a molt religiós pels meus companys musulmans. Anava a la mesquita cinc vegades cada

dia per fer les meves pregàries. Dejunava i complia fidelment tots els ritus de la meva religió. Era un “just”, satisfet de mi mateix. Tanmateix la qüestió de “Què hi ha després de la mort”? m'atabalava molt.

El zel de mon pare.

Vaig comunicar al meu pare del canvi que sentia produir-se en mi. En va quedar perplex i em va aconsellar un seriós estudi de l'Alcorà i una comparació acurada entre l'Islam i el cristianisme. La meva conclusió va ser l'Alcorà que no ens aporta el camí de la salvació, que no és inspirat de Déu. Mahomet no tenia, al cap i a la fi, cap carta de presentació que fes d'ell un profeta de Déu, menys encara un Salvador, ja que havia de pregar pel perdó dels seus propis pecats.

Mon pare em va proposar llavors d'estudiar el que ensenya el ioga o filosofia teòsòfica. Jo em decidia a fer-ho, i em feu *xela* (deixeble) d'un cèlebre clergue de la Meca.

M' exhortaren a repetir de cor certs passatges de l'Alcorà, i repetir igualment el nom d'Al-lah centenars de milers de vegades tenint les meves mans d'una certa manera per tal d'impedir-hi d'acomplir els actes culpables. Però, per a la meva gran decepció, no vaig obtenir cap socors. No podia de cap manera alliberar-me dels lligams del pecat que retenien captiu el meu cor dolent.

Crist i l'oposició de Satanàs.

Havent intentat a consciència d'observar la religió paterna i no havent trobat cap alleujament per a la meva ànima, em vaig girar cap a la Bíblia per descobrir finalment el secret de la salvació.

Perseverava en les meves recerques, i això em posà en contacte amb diversos cristians servidors de Déu. Un d'ells, en particular, em va dirigir cap a una real comprensió de la veritat, tot minant així les bases mateixes de la meva fe musulmana.

Vaig aprendre que el Senyor Jesús era bé el Fill encarnat de Déu mateix, i que

havia pres la forma d'un home, semblant als homes, i que va morir d'una mort expiatòria sobre la creu del Calvari.

El diable em suggerí que si abraçava la religió cristiana, seria foragitat de ma casa, que el meu pare i tots els meus parents em tractarien com si fos mort, i que no quedaria ningú més per a tenir cura de mi. La meva família era ben afortunada, i allò em semblava ben dur d'anar-me'n de la meva esplèndida residència per fer-me un vagabund, per ser apallissat, per ser empaïtat de lloc en lloc, i potser finalment assassinat. Així, Satanàs cercava aixafar-me per la visió d'un futur espantós.

L'Esperit Sant i la pregària

Llavors un pensament em va venir: no podria, potser, acceptar el Senyor Jesús al meu cor, com el meu Salvador, però guardar-ne el secret?

Les tenebres van envair llavors el meu cor. Un dolorós combat s'hi lliurava, assedegat d'alliberament i de vida nova.

Xaria

Mon pare acaba realitzant el que passava en mi. En la seva ràbia, va cremar la meva Bíblia, els meus tractats, les meves lliures esterlines “cristianes”. Em suggerí llavors: “Ara, seràs raonable, i deixaràs d'una tranquils tots eixos llibres!” Vaig respondre: “Pare, pots realment cremar la meva Bíblia, però no pots cremar el que existeix al subsòl del meu cor.

L'Esperit de Déu és molt real. Persisteix en la seva obra al més profund de l'ànima, sols cal permetre-li parlar-nos a través de les Escriptures.

En aquesta època, alguns cristians es van reunir per resar especialment per mi. Em vaig aplegar-hi també i vaig sentir que l'Esperit de Déu m'obligava a prendre una decisió immediata: alegria o dolor, tenir amics o no, tenir pare o no.

Va ser un moment meravellós en la meva història. Mentre pregava, vaig tenir una visió de Crist. Vaig sentir llavors que era tot per a mi.

Hi va haver una gran alegria al meu cor mentre que exclamava: “Senyor, accepta'm. Sóc sota el domini del pecat, però tu, deslliura'm de la seva potència”.

En un no-res, la resposta em fou dada al fons del meu cor. Es va produir un canvi total en mi, i vaig tenir consciència que havia passat de la mort a la vida (Evangeli de Joan, 5, 24).

Al món, la tribulació

Després, me'n torní a ca meua. Ma germana em va informar de les cruels intencions de mon pare i me'n vaig haver d'anar immediatament de casa. Vaig anar a ca un amic cristià que em va atorgar l'hospitalitat per una nit. L'endemà de matí la

policia va venir a informar-se per què havia fugit del domicili patern. Em van aconsellar d'anar-me'n de la ciutat sense ajornar-ho -cosa que vaig fer- i em vaig refugiar a ca un missioner on vaig ser utilitzat a la traducció de les Santes Escriptures. Més tard, vaig ser batejat.

Quan els musulmans fanàtics se'n van assabentar, rabiaven embogidament. Mentre que era conduït per un cristià en la seva petita carreta, aproximadament dos-cents homes furiosos es precipitaren cap a mi, em van arrencar del vehicle, i es van posar a pegar-me amb gruixuts garrots fins que caiguí esmorteït en terra. Creient-me mort, se'n van anar.

La policia era impotent davant una banda d'homes determinats, però van ajudar el meu amic a alçar-me i a posar-me sobre la carreta. Ell em tornà a dur a ca seva i va cuidar les meves ferides. El cap de policia va ordenar al missioner d'emportar-se'm lluny de la ciutat, dient que no tenia prou de personal per plantar cara a una banda com aquella.

La joia i la vida

Em vaig ajuntar llavors a un grup de cristians per donar testimoni amb ells, i vaig passar allà tretze felïços anys. Vaig veure centenars de conversions, de les persones que van abandonar llurs ídols de pedra i de fusta, van ser batejades i es van fer ardents deixebles de Crist.

Hem tingut moltes aventures, certament, visitant els pobles. Beneïm Déu perquè ens guardà: dels animals tigres, lleopards, serps; riuades, dels perills de tota mena, i de la mala gent.

Quin privilegi de poder portar el missatge de l'Evangeli a aquella gent que mai no l'havien sentit!

Sí, és una cosa meravellosa, amics meus, de ser salvat, de tenir la vida eterna, i de servir el Senyor Jesucrist.

Xeic Abdul Aziz (“Bientôt / Prest”).

Ex-musulmans: <http://iblnews.com/view.php?id=349561#>

Per la reconciliació entre palestins i jueus: Musalaha: <http://www.musalaha.org/>

Abusos palestins contra els propis cristians: http://actualidad.terra.es/sociedad/articulo/custodia_tierra_santa_a_np_476512.htm

L'Islam no és una religió sinó molt més

Quan avui llegeixo al diari que al País Basc un musulmà ha matat la seva FILLA perquè va sortir amb un no musulmà, Admetent qualsevol MATISACIÓ, m'he decidit a REENVIAR AQUEST MAILsatge QUE FA POCS DIES que vaig rebre:

L'Islam

L'Islam no és una religió, ni un culte. En la seva forma més àmplia, és una forma de vida 100% completa, total. L'islam té components religiosos, legals, polítics, econòmics, socials i militars. El component religiós és una tapadora de tots els altres components.

La islamització comença quan s'assoleix en un país prou nombre de musulmans com per poder començar campanyes a favor de privilegis religiosos. Quan a les societats políticament correctes, tolerants i culturalment diverses s'accepten les demandes dels musulmans a favor dels seus privilegis religiosos, alguns dels altres components tendeixen també a infiltrar-se en la resta dels aspectes de la vida ciutadana.

Heus aquí com funciona tot això:

Mentre la població musulmana romanguí al voltant, o per sota del 2% de la de qualsevol país, aquesta serà vista per la població local com una minoria amant de la pau, i no pas com una amenaça cap als altres ciutadans.

Aquest és el cas del que passa a:

Estats Units: 0,6% de musulmans
Austràlia: 1,5% de musulmans
Canadà: 1,9% de musulmans
Xina: 1,8% de musulmans
Itàlia: 1,5% de musulmans
Noruega: 1,8% de musulmans

Amb una població que arribi entre el 2% i el 5%, els musulmans comencen amb el proselitisme entre d'altres minories ètniques i grups descontents del lloc, sovint amb reclutaments considerables en presons i entre les bandes urbanes. Passa a:

Dinamarca: 2,0% de musulmans
Alemanya: 3,7% de musulmans
Regne Unit: 2,7% de musulmans
Espanya: 4,0% de musulmans
Tailàndia: 4,6% de musulmans

A partir del 5% de població musulmana, aquests exerceixen una influència desorbitada pel que fa al percentatge de població que representen. Per exemple, insistiran en la introducció dels aliments /halal/ (nets d'acord amb els preceptes islàmics), assegurant d'aquesta manera llocs de treball de manipuladors d'aliments reservats als musulmans. Començaran les pressions sobre les cadenes de supermercats perquè mostrin aliments /halal/ a les prestatgeries, juntament amb les corresponents amenaces si no es compleixen aquests requisits.

Això passa a:

França: 8,0% de musulmans
Filipines: 5,0% de musulmans
Suècia: 5,0% de musulmans
Suïssa: 4,3% de musulmans
Holanda: 5,5% de musulmans
Trinitat i Tobago: 5,8% de musulmans

Arribats a aquest punt, treballaran perquè l'autoritat governamental els permeti que ells mateixos es regulin sota la Xària, la Llei Islàmica (dins de llurs guetos). L'objectiu últim dels islamistes és establir la Xària a tot el món.

Quan els musulmans s'aproximen al 10% de la població, tendeixen a augmentar l'anarquia com a mitjà per queixar-se sobre les seves condicions de vida al país. A París ja hem vist les revoltes imparables amb crema de cotxes i de mobiliari urbà. En aquesta situació,

alitzades, atacs terroristes crònics i guerra ininterrompuda de milícies, com les de:

Bòsnia: 40,0% de musulmans *[van començar els serbis]*
Txad: 53,1% de musulmans
Líban: 59,7% de musulmans

Els països que arriben a un 60% de població musulmana experimenten persecucions sense límit dels no creients de totes les altres religions (incloent-hi els musulmans no ortodoxos), neteges ètniques esporàdiques (genocidis), l'ús de la Llei de la Xària com a arma, i l'establiment de la /jizya/, l'impost sobre tots els infidels, com passa a:

Albània: 70,0% de musulmans
Malàisia: 60,4% de musulmans
Qatar: 77,5% de musulmans
Sudan: 70,0% de musulmans

qualsevol acció no musulmana ofèn l'Islam, i acaba en insurreccions i amenaces, com les d'Amsterdam després de l'oposició a les vinyetes de Mahoma i pel·lícules sobre l'Islam. Aquestes tensions es veuen cada dia, particularment als sectors musulmans de:

Guaiana: 10,0% de musulmans
Índia: 13,4% de musulmans
Israel: 16,0% de musulmans
Kenya: 10,0% de musulmans
Rússia: 15,0% de musulmans

Després d'arribar al 20%, les nacions poden esperar disturbis esgarriuosos, formació de milícies jihadistes, assassinats esporàdics i la crema d'esglésies.

Etiòpia: 32,8% de musulmans

Amb un 40% de musulmans, les nacions experimenten matances gener-

A partir del 80% han d'esperar intimidacions i jihad violenta sobre la població no islàmica, algun tipus de neteja ètnica dirigida per l'Estat, i fins i tot algun genocidi, a mesura que aquestes nacions expulsen els pocs infidels que van quedant, i es dirigeixen cap a l'objectiu d'un Estat 100% musulmà, tal com s'ha experimentat ja, o està en vies de consecució a:

Bangla Desh: 83,0% de musulmans
Egipte: 90,0% de musulmans
Gaza: 98,7% de musulmans
Indonèsia: 86,1% de musulmans
Iran: 98,0% de musulmans
Iraq: 97,0% de musulmans
Jordània: 92,0% de musulmans
Marroc: 98,7% de musulmans
Pakistan: 97,0% de musulmans
Palestina: 99,0% de musulmans
Síria: 90,0% de musulmans

Tadjiquistan: 90,0% de musulmans
Turquia: 99,8% de musulmans
Emirats Àrabs: 96,0% de musulmans

Assolir el 100% marcarà el començament de la Pau de "Dar-es-Salaam" (el Paradís de la Pau Islàmica). Aquí, es dona per suposada l'existència de la pau, perquè tothom és islàmic, les madrasses són les úniques escoles, i l'Alcorà la única paraula, com passa a:

Afganistan: 100% de musulmans
Àrabia Saudita: 100% de musulmans
Somàlia: 100% de musulmans
Iemen: 100% de musulmans

Malauradament, la pau mai no arriba, ja que en aquests estats amb el 100% de musulmans, els més radicals intimiden i vomiten odi, i satisfan llurs ànsies assassinant els musulmans no tan radicals, per una varietat de raons.

"Abans de fer els nou anys, ja havia après la doctrina bàsica de la vida àrab: era jo contra el meu germà, jo i el meu germà contra el nostre pare, la meua família contra els meus cosins i el clan, el clan contra la tribu, la tribu contra el món, i tots junts contra els infidels" (Leon Uris, "El Pelegrinatge")

És important entendre que en alguns països, amb molt menys del 100% de població musulmana, com a França, la minoria musulmana viu en guetos, dins dels quals constitueixen el 100%, i en els que viuen sota la Llei de la Xària. La policia no gosa entrar-hi.

No hi ha tribunals, ni escoles nacionals, ni establiments religiosos no musulmans. *[si fos així a França, no hi hauria pas hagut la polèmica pel vel en escoles públiques]* En aquestes situacions, els musulmans no s'integren en la comunitat en general. Els nens assisteixen a les madrasses (escoles musulmanes), on només estudien l'Alcorà.

Fins i tot relacionar-se amb un infidel és un crim punible amb la mort. Per tant, en algunes àrees de certes nacions, els imams i els extremistes musulmans exerceixen més poder que el que la mitjana nacional de penetració de la població podria indicar.

Mil cinc-cents milions de musulmans representen avui el 22% de la població mundial. Però la seva taxa de naixements eclipsa la dels cristians, hinduistes, budistes, jueus i tots els altres creients.

Els musulmans superaran el 50% de la població del món al final d'aquest segle.

Aquest és el futur que espera al món, si no és que es prengui consciència i els deixi viure només entre ells i als seus països gaudint la seva "cultura". No han aportat res a la humanitat els darrers 100 anys i no es veu cap raó perquè ho comencin a fer ara.

La ràpida islamització d'Occident i

del Món: <http://www.youtube.com/watch?v=K1F1-J7jaug>

HEUSAQUÍLARESPOSTA FERMA DEL GOVERN AUSTRALIÀ FRONT A LES PRETENSIONS ISLÀMIQUES.

Kevin Rudd, primer ministre d'Austràlia, sobre la la llei islàmica Xària:

“Als musulmans que volen viure sota la llei islàmica Xària se'ls va dir dimecres que se'n vagin d'Austràlia. El govern ha emprès un campanya contra els radicals en un esforç per evitar potencials atacs terroristes.”

També Rudd va fer enfadar alguns musulmans australians quan va declarar que està d'acord que les agències d'intel·ligència monitoregin les mesquites de la nació. Citem: “SÓN ELS IMMIGRANTS, NO ELS AUSTRALIANS, ELS QUE S'HAN D'ADAPTAR. O ho agafen o ho deixen. Estic cansat que aquesta nació hagi de preocupar-se de si ofenem algú o la seva cultura. Des dels atacs terroristes a Bali, experimentem una revifalla del patriotisme en la majoria dels australians.”

La nostra cultura s'ha anat desenvolupant durant dos segles de lluites, tribulacions i victòries per part de milions d'homes i dones que buscaven llibertat.

Parlem principalment ANGLÈS, no ecspanyol, libanès, àrab, xinès, japonès, rus o qualsevol altre idioma. De manera que si voleu formar part de la nostra societat, apreneu la nostra llengua.

La majoria dels australians creuen en Déu. Això no és una posició cristiana, política o de l'extrema dreta. Això és un fet, perquè homes i dones cristians, de principis cristians, van fundar aquesta nació. És històricament comprovable. I és certament apropiat que aparegui a les parets de les nostres escoles. Si Déu us ofèn, suggereixo que considereu viure en una altra part del món, perquè Déu és part de la nostra cultura.

Acceptem les vostres creences i sense preguntar per què. Tot el que demanem és que vosaltres accepteu les nostres, i visqueu en harmonia i gaudiu en pau amb nosaltres.

Aquest és EL NOSTRE PAIS, LANOSTRA TERRA i EL NOSTRE ESTIL DE VIDA i us donarem totes les opcions per gaudir de tot això. Però després que acabeu de queixar-vos, remugar i criticar La Nostre Bandera, El nostre jurament Patriòtic, Les nostres Creences Cristianes o El nostre Estil de Vida, us animem que aprofiteu una altra de les nostres grans llibertats australianes, _el dret d'ANAR-SE'N_.

Si vosaltres no esteu contents aquí, llavors ANEU-VOS-EN!

Nosaltres no us obliguem a venir aquí. Vosaltres heu demanat de venir aquí. De manera que accepteu el país que heu acceptat voluntàriament.”

Potser si ens enviem això entre nosaltres mateixos, trobarem la valentia per començar a dir aquestes veritats.

Si hi esteu d'acord, reenvieu el missatge a tantes persones com sigui possible.

Fets històrics comprovats i no pas teories especulatives fracassades, això cal comprovar

Allí on hi ha clergat i gent devota fidel al país, hi ha indefectiblement un nacionalisme arrelat, estès socialment i equilibrat: Euskalherria, més o menys el Principat...Polonia, o Irlanda, Lituània..., abans d'independitzar-se. Fins i tot a Mallorca. A l'Aragó i a la ciutat de València, el regionalisme també naix a les parròquies. I això és perquè la religió és arreu, ací com a la Xina, un substrat sovint molt profund i una argamassa elemental i de fiar per bastir una societat.

Pretendre crear un nacionalisme de laboratori alegrement contraposat a un ecosistema mil·lenari, la nostra civilització (que Arnold Toynbee anomena cristiana-occidental) és, senzillament, un disbarat històric, cultural i polític i, per més raó que tinguem tècnicament en temes com la unitat de la llengua, la necessitat de monolingüisme i plena normalització, la reivindicació de la nostra sobirania nacional, la cosa s'esdevé impossible perquè no està empeltada a l'arrel de tota societat: la fe en la seva civilització mil·lenària que ha creat costums, idiosincràsia, tics, prejudicis, tradicions...en fi, un substrat psíquic molt més important del que la gent sospita i uns deutes espirituals dels quals no ens en podem desentendre sense ferides fatals. Per atènyer la normalització lingüística primer ens cal normalitzar quant a la fe (dic la fe -interna-, no pas la religió -externa) el nostre nacionalisme.

No es tracta de cap discurs clerical sinó d'una profunda i tossuda realitat en la qual podem entropessar indefinidament i que pot fer trontollar els nostres projectes sobiranistes. Crear de la imaginació del nostre melic un model de nacionalisme enfrontat al model de civilització de la qual és deutor sols pot generar allò que tan clarament veiem en el nostre cas: un deballestament profund, una societat que no es creu el discurs dels nostres models, incongruències i desfasaments pertot, amb dilemes insolubles i continuats. Si ens vatem de ser racionals, siguem també realistes i eficaços, més enllà de la nostra paradeta mental.

Els independentistes irlandesos eren molt majoritàriament catòlics devots, fins i tot els de l'IRA. Mahatma Gandhi deia que creia en Déu “més encara que en la mateixa realitat”, Martin Luther King era un pastor evangèlic, Malcolm X un reformador moral musulmà, els independentistes iberoamericans del s.XIX solien llegir la Bíblia i la van usar amplament

per alfabetitzar llurs països. L'independentisme grec s'enfortí arran dels màrtirs que tornaven al cristianisme i eren morts pels turcs per aquesta causa. Etc.

Igualment, l'època d'esplendor de l'Imperi Britànic coincidí amb els *revivals* (reviscolaments espirituals de caràcter metanoic) a Gal·les, Anglaterra, Àfrica, etc. A la Castella de Felip II diuen que un de cada quatre súbdits eren clergues o religiosos. Ahores d'ara als Estats Units més del 90% de la població es declaren cristians, i majoritàriament són practicants.

En el cas català podem dir el mateix: quan els països de parla catalana tenien un arquebisbat propi (el de Tarragona) que els englobava i un fort component cristià van ser sobirans, mentre que en els moments de més descristianització (com la II República) vénen les catàstrofes.

A ca nostra no comença la Renaixença (1833) fins a l'any següent que començà a distribuir-se “Lo Nou Testament” en català, tot just després de tres segles de repressió inquisitorial contra els textos bíblics.

En canvi, els pseudonacionalistes que en realitat sols pensen a figurar i xalar se'n foten, “dels beats i rosegaaltars” com ells diuen. Però els partits d'orientació més creient -amb connexions reals amb les esglésies no pas amb simple folklore religiós com sovint pretenen a ca nostra prou seccions locals del BNV- són els que dominen més l'electorat arreu del món: des dels Estats Units a ca nostra, on el PP o CiU i PNB tenen el sostre electoral més alt, front als laicistes ortodoxos com ERC o IU (i ja no parlem de la gasosa i ateïtzant extrema esquerra independentista, perpètuament disgregada i barallada entre si com els zelots de “La vida de Bryan”).

“Dreça sos ulls envers la part del cel e diu a Déu, ab gest no assats humil, paraules tals que puix se'n té per vil. Mas l'hom irat danvat raó té vel”.

(Ausiàs March).

El socialisme real (la degradació del marxisme-leninisme), règims oficialment ateus, sols han donat de si enormes règims repressius, plens de misèria i de culte a la personalitat dels Dictadors, i, finalment, han caigut sorollosament. “Gent de sort, els qui confien en Jahvè...”.

Els pobles expansius que marxen cap a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge-

com en Déu, i la raó els ve contrapesada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dóna ales i futur, capacitat d'expressió i d'emoció; de la mateixa manera com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l'energia i el coratge de la fe, la raó sola s'ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca. Els pobles sense fe, decadents, sempre estan obsessionats amb eutanàsies i afollaments, perquè van cap a la tomba, a través d'unes falses premisses encabotades d'un racionalisme mecanicista rutinari i obtús, sense prou empatia ni imaginació.

“No hem tingut sort” perquè no hem anat a cercar-la on tocava i on n'hi ha, perquè no hem cercat arrelar on el pancatalanisme devia arrelar si volia realment vèncer i guanyar-se la societat (les tiesmaries, el jovent, la immigració...).

Amb incerts voluntarismes hem ensopegat en interminables conflictes, obstinacions, dilemes cruels i àdhuc catàstrofes. Ha sobrat supèrbia i ha mancat aprendre de casos REALS. Potser perquè gent que s'omplia la boca de llengua i cultura catalana, de normalització lingüística, de sobirania, a l'hora de la veritat, no pensaven arromangar-se realment i sols ho deien per obtenir bons càrrecs, poder i diners, no pas per salvar realment la llengua ni el país.

És impossible de fer reviscolar una nació tot refusant la civilització i la fe en la qual va sorgir, l'argamassa més resistent, més sòlida i de pedra picada: la fe, la qual resisteix els huracans de la vida i els naufragis de la Història.

La nació és semblant a un ecosistema, el qual, privat de les arrels, trontollarà tot sencer, sense estabilitat ni salut.

Nosaltres, com a cristians pancatalans volem repetir una vella confessió, la pedra angular sobre la qual es bastí Catalunya: que és el Crist la “pedra angular”, el Déu dels catalans, i la “roca ferma” de tot l'edifici.

En grec original repenir-se és “meta-noesein”: anar més enllà en la manera de pensar, girar cua en els prejudicis i malentesos. No es tracta pas, doncs, de fer escarafalls ni estirar-se els cabells o donar-se cops al pit i tòrcer el coll. Simplement Déu ens diu que cal copsar millor la realitat, la veritat que és Ell.

Tornem a la seva senzillesa genuïna i frescor sincera front a l'encaramament.

El Pla d'Estabilitat, contra les pensions i els serveis públics

L'Internacional Herald Tribune (versió internacional del New York Times) del 12 de març diu que “com a conseqüència de dècades de negociació entre sindicats forts i governs dèbils, Grècia ha promès una jubilació anticipada a 700.000 treballadors” (se refereix a treballadors en situacions tòxiques o perilloses per la salut).

L'IHT afegeix que “Grècia és un exemple extrem, però no és l'únic. Països molt més grans com Alemanya, França, Itàlia i Espanya han confiat durant dècades en un Estat generós finançant per una sèrie de dures contribucions per mantenir la pau política. Però ara els governs de tot Europa estan essent pressionats a fi que re examinin els seus compromisos de proveir generoses pensions durant llargs períodes de jubilació, perquè l'enfonsament econòmic ha tret a la superfície al menys part dels costs ocults”.

I citant diversos experts, l'IHT continua dient que “la crisi de les pensions és la primera prova de la voluntat del govern grec de dur a terme reformes a llarg termini (...) Tota autèntica reforma ha de dur a reduir les prestacions dels treballadors. El govern necessita demostrar que és capaç de fer front a la pressió dels sindicats”.

El problema no són les pensions, sinó les exigències dels especuladors. El New York-Internacional Herald Tribune transmet als governs les exigències del capital financer nord-americà de que “s'enfrontin als sindicats” i “reduixin les prestacions als treballadors”, és a dir, que facin pagar als treballadors la crisi creada pels especuladors.

L'IHT argumenta que els compromisos de pagament de pensions que mantenen els sistemes europeus de Seguretat Social suposen un enorme deute oculta dels governs. Per fer aquests càlculs, l'IHT fa una petita trampa: contabilitzar les despeses de pensions pendents, però no els ingressos de la Seguretat Social. No és l'únic estudi que augura la fallida de la Seguretat Social fent càlculs i prediccions falses.

Perquè recórrer a prediccions i càlculs falsos?

Senzillament perquè el problema no és la sostenibilitat del sistema de pensions, sinó la seva incompatibilitat amb el saqueig de

les economies exigit pels especuladors. De la mateixa manera que l'ofensiva contra els serveis públics, que exigeix retalls massius de la despesa pública i dels empleats públics, reflexa la incompatibilitat entre govern dels especuladors i serveis públics.

Els dones la ma i t'agafen el braç. El NYT-IHT expressa exigències del capital. Però altres poden actuar per imposar-les. Sota la pressió de la Unió europea, el Govern ha anat girant cap a l'austeritat: el 0'3% als funcionaris, llavors uns pressupostos que retallen la despesa pública i finalment, envestit per les Borses i per Brussel·les, en Zapatero presentà un destructiu pla d'estabilitat, acompanyat per plans de reforma de les pensions i laboral.

Encara més, els dirigents sindicals se sumaren a l'operació del Govern amb un acord per a la negociació col·lectiva que retalla els salaris, comproment-se a canviar el sistema de negociació col·lectiva i deixant les pensions en mans del Pacte de Toledo.

Quin és el resultat? La recessió s'ha agreujat, l'atur creix encara més, les administracions estan asfixiades, allò públic se tanca i se privatitza, però ni les Borses ni Brussel·les en tenen prou.

Per la seva part, el Banc Central europeu també ha demanat al Govern Zapatero que prengui mesures. En el seu butlletí mensual diu, pel que fa al “programa d'estabilitat” que el Govern ha enviat a la Comissió Europea fins al 2013 que “l'objectiu de sanejament estructural mig anual establert és de l'8 punts percentuals del PIB, d'acord amb la recomanació formulada en el marc del procediment de dèficit excessiu d'aconseguir un ajustament superior a l'5 punts percentuals”.

Les advertències i exigències de la comissió europea demostren que els especuladors són insaciabls. Sotmetre's a ells, seguir per aquest camí, suposa anular el resultat de dècades d'avançament dels drets dels treballadors. A més d'alimentar la demagògia del PP i de CiU.

És indispensable i urgent canviar de política. No és cert que no ha hagi més possibilitat que sotmetre's a les exigències dels especuladors, i sacrificar els drets dels treballadors, les conquestes socials, els serveis públics. La mobilització dels treballadors i sindicats grecs,

les vagues convocades pels sindicats contra la proposta de Llei de Ports que en compliment d'una directiva europea “liberalitza” les feines de càrrega, les mobilitzacions dels treballadors de Televisió Espanyola contra el desmantellament del servei públic en benefici de les productores privades, demostren que la majoria treballadora està disposada a mobilitzar-se per tal de canviar el rumb dels governs.

En Zapatero i els dirigents sindicals afirmen amb raó que són inadmissibles les exigències dels especuladors. Però sols el sotmetiment dels dirigents sindicals i polítics de les organitzacions dels treballadors fa possible en l'Estat espanyol igual a Grècia, Portugal o el Regne Unit, que al cap de dos anys de l'enfonsament econòmic els especuladors vagin bons i se segueixin destruint les classes treballadores, les bases econòmiques i les conquestes socials.

El col·lapse de Catalunya per una nevada evidència el deteriorament d'infraestructures i serveis públics, que va pel camí de Xile, on en Pinochet i els governs que l'han seguit han liquidat l'Estat, llevat de l'exèrcit. El pla d'Estabilitat, les mesures que exigeix Brussel·les durién a una situació límit, comprometent greument la convivència entre els pobles.

Front a aquesta destrucció organitzada és urgent donar un camí a la força dels treballadors per defensar els drets laborals, les conquestes socials, els serveis públics. Les organitzacions dels treballadors, els diputats elegits en les llistes del partit socialista, d'esquerra unida, de les organitzacions que parlen en nom de les nacions de l'Estat espanyol, poden i deuen dir prou a les exigències dels especuladors i de la Unió Europea. Han de rebutjar els retalls, exigir al Govern que posi en marxa un pla d'emergència per tal de salvar la economia productiva, crear ocupació, defensar els serveis públics.

Lo primer, que el govern retiri la seva proposta de reforma de pensions. Que els parlamentaris elegits pels treballadors s'oposi al retall de les pensions. Que els dirigents sindicals declarin que en cap cas acceptaran ni permetran cap retall de les pensions.

Pere Felip i Buades

Polèmica laica a Barcelona sobre el nom de les vacances de “Nadal” i de “Pasqua”

La Generalitat de Catalunya recula sobre els noms catòlics dels descansos escolars

Mentre que el PSOE és molt pro-catòlic allà on governa al sud espanyol i promou les tradicions religioses, a Catalunya se les vol carregar, sigui Sant Jordi, Betlems, noms de festes, etc. Ni la laïca França ha arribat a tant.

També Alberto Boadella s'ha ficat sempre amb la Moreneta i totes les tradicions catalanes. Contra la Macarena i la Virgen de la Paloma no ha piulat, però. Típic de deixebles del policia provocador Alejandro Lerroux, tan anticlericals...contra Catalunya.

“Els homes que es tornen excèntrics perquè aspiren a ser ells mateixos, produeixen la impressió de ser més imperfectes que els individus de classe, perquè la tradició és sempre més sàvia que l'individu mediocre” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

“L'amor per la tradició mai no ha debilitat una nació, en efecte ha reforçat nacions en la seva hora de risc” (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

Les tradicions i saviesa popular de segles són substituïdes en un bufit, gràcies al conductisme de masses TV en mà (a mode de pistola) en un ventall de modes, contradictòries, evanescents, televisades, comercialitzades i manipulades, i a quina més frívola i autodestructiva, deixant les societats mentalment arrasades, sense arrels, en un toll de confusió i pudint a caos

“Pàtria i tradició són una mateixa cosa pel ser racional; llevada la tradició, bé en veiem sovint exemples, els conciutadans deixen d'èsser-ho” (“La tradició catalana”, cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“La restauració, la renovació i la llibertat no són altra cosa que la reivindicació de la tradició d'un poble, o sia d'un esperit propi que es resisteix noblement a desaparèixer; d'una manera d'ésser humana que no vol confondre's amb una forma universal, teòrica i sense vida, com la que prediquen els doctors socialistes, perquè, com digué un il·lustre filòsof polític, per més que cerquem en l'immens camp de la història, mai no hi trobarem l'home, sinó el grec, el llatí o el germànic, és a dir, l'home nacionalitzat” (Pròleg a la 2ª Edició de “La tradició catalana”, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

<http://www.la-clau.net/info/polemica-laica-a-barcelona-sobre-el-nom-de-les-vacances-de-nadal-i-de-pasqua-3304>

L'actitud independentista envers la Immigració

Immigrants benvinguts. Colons go home.

La solució: fer-nos forts sense caure en el salvatisme ni el desordre.

“Per a defensar les causes nobles ja hi ha molts d'homes, però Catalunya només ens té a nosaltres” “Catalans!: Catalunya!” (Francesc Macià).

“...han reduït (els catalans) a lluitar per totes les causes, menys per la seva” (Jordi Romaguera).

“...és un bon català aquell que es descatalanitza...per a ser, cal que no siguis” (Manuel de Pedrolo, autor d'“Algú sota l'altre”).

A Euskalherria hi ha emigrants que s'impliquen amb la nació indígena d'acollida.

Ací en conec pocs.

I és que els bascs estan autocentrats i practiquen la solidaritat lògica: tu amb mi i jo amb tu.

<http://www.catigat.org/zombisme.html>

Ací no: ací hem de practicar la solidaritat amb tots i ells no l'han de practicar amb nosaltres. I si ho fas notar, llavors ets un “nazi”.

Curiosa manera de “raonar”, d'aquests colonitzats trastornats.

<http://www.e-criteri.cat/>

Nosaltres no els vam cridar: van venir. Mai ningú no atraca en català: són forasters i no el saben ni el volen parlar, els atracadors i hampa. Ens roben i assassinen gent indefensa autòctona i després hem de pagar a l'Estat perquè dugui la policia, també forastera, per a acabar, segons ens diuen, amb el crim. Pagam per partida doble en béns materials i espirituals aquesta invasió de delinqüència de fora. Que retornin els delinqüents forasters al país d'origen. Tenim dret a viure en pau.

Parlar en l'actual context de “mestissatge” és, *de facto*, simple neoliberalisme cultural i lingüístic: el “mestissatge” que s'imposarà és, essencialment, el promocionat comercialment des dels *mass media* que controla el capital financer, és a dir, genocidi cultural per als més desprotegits jurídicament (nacions i llengües sense Estat propi, o sigui, “sense papers”).

Els independentistes, en general, no coneixen gaire l'autocrítica ni el treball d'integració envers els immigrants, per tant, per aquest camí, cada volta tindrem més immigració sense integrar. És el resultat de la inconseqüència i la frivolitat dropa dels independentistes. Entre repetir les mentides imbecils del Politicament Correcte, o anar contra la història i contra l'economia, és a dir, contra els cervells mundials del capitalisme (com fan els anti-immigració), hauríem de trobar un punt raonable, profitós i creatiu.

La meua experiència és (amb els qui he tingut tracte directe):

-Convidar-los a dinar, regalar-los coses que a mi no em fan falta.

-Regalar-los llibres (per ex. llibrets de presentació de Catalunya als immigrants editats en bilingüe per la Generalitat, o “Nosotros los valencianos” en castellà de Fuster) i passar-los informació sobre Catalunya o uns altres temes que s'avenen al cas.

-Donar llibres i còmics en català per als fills, que sí que l'estudien i prou voltes el saben parlar (la filleta d'un matrimoni que conec, ell foraster i ella dels països de l'est, cap dels dos no en dispara una en català, i en canvi la nena pràcticament sols parla català, tota la família se'n fa creus i no ho entenen, hahaha..., no és pas l'únic cas que conec, per ex. el nét d'una tiamaia pepera que treballava amb mi, molt mala gossa, sols parla català, i no deu tenir més de 6 anys). En realitat lingüísticament sí que podem esperar la integració lingüística de part dels

fills, dels pares és difícil.

-Formar-los una certa consciència política, tal com puguem, però de manera agradable, per Internet és més fàcil avui dia. Podem entrar en fòrums i llistes, ser correctes però fermes.

-Quan et telefonen o et vulguin vendre res en castellà, dir-los que et parlin en català o que si no no t'interessa, o que no els entens o que no t'interessa, amb bones maneres però ferm i segur de tu mateix. Que n'apreguin.

-Quan vaig als xinesos a comprar o m'atén una cambrera estrangera sempre els parl en català.

Alguna vegada fins i tot m'hi han contestat (record xineses joves que m'han dit gràcies ocasionalment, per ex.).

Ara bé, hem de ser positius i tenir prou intel·ligència emocional com per a no fer enemics de Catalunya. Ser fermes no vol dir ser maleducats ni antipàtics ni violents. Simplement saber dir-los amb la nostra actitud que són a Catalunya i que han d'aprendre la llengua del país. No es tracta pas que es pensin que vols matar-los, per entendre'ns: a la llarga seria pitjor i hem de calcular a curt, mitjà i llarg termini.

Què vol dir demanar el control de l'immigració? No els pots impedir que entrin (el govern espanyol tampoc, encara que vulgues), no els pots impedir que treballin en negre, ... i quan son aquí no els pots deixar sense assistència mèdica o educació perquè seria pitjor en un futur proper, amb el país ple de gent malalta i sense formació, incapaç de fer una feina productiva. No hi ha res que cap autoritat catalana pugui fer per millorar la situació. I vaig més lluny tampoc les autoritats espanyoles ho poden fer. Si això ha estat un desastre arreu no hi ha cap raó per creure que aquí ho fem millor sinó més aviat el contrari. Per una altra part quan es demana control de l'immigració en realitat el que s'està demanant son calers per fer polítiques integradores: cap d'aquestes polítiques ha servit de gran cosa més que per atraure més immigrants que van sistemàticament a aquells països on l'estat de benestar es mes generós.

Els immigrants cerquen estat del benestar i aquest es infinitament mes generós a Anglaterra, Alemanya, Holanda, França, etc Però ara mateix en aquests països hi ha un moviment de reducció de beneficis socials i també de limitació

de l'immigració després del 11S. Per això ara venen aquí, no perquè els donem res d'especial.

Si l'invasió continua (i continuarà, i amb mes intensitat) el panorama actual de confrontació espanyols-catalans canviarà per un de espanyols-catalans-pakistanis-magribins-xinesos-llatinoamericans i tots contra tots, que es el que ja passa a molts llocs, així que tampoc es per estranyar-se. Hi pot haver algun interès de algunes branques espanyolistes en augmentar l'influx d'emigrants pensant que així ofegaran el problema català, però si miren l'experiència europea es clar que el que hi haurà es un problema mes gran. Es il·lusori creure que els immigrants es catalanitzaran en massa, però també ho es creure que s'espanyolitzaran (un exemple: a Holanda, país on les polítiques socials amb els immigrants han estat el “no va mas” durant els últims vint anys, el 80% dels descendents d'immigrants de Surinam, que són ja holandesos de tercera generació, es casen amb esposes importades de Surinam o d'Indonèsia, musulmanes).

Però el motiu de que hi hagi tanta immigració no es una maquinació espanyolista per ensorrar-nos, sinó un problema d'abast mundial, dissenyada pels Think Tanks del Gran Capital transnacional. D'immigració massiva n'hi ha a tots els països del Occident desenvolupat, inclosa Austràlia i Nova Zelanda, de Canadà i Estats Units millor no parlar-ne. I els països no poden limitar la immigració perquè hi ha quotes establertes per organismes internacionals per evitar que el Tercer Món exploti. El problema pels catalans que volem continuar sent-ho no es catalanitzar els immigrants, malgrat que els que vulguin benvinguts siguin, i molts menys aturar-los, cosa que queda fora del nos-

tre abast, sinó tenir un lloc propi en aquesta societat que ve.

El que jo parlo de deixar als espanyols es la feina bruta d'esbatussar-se amb els immigrants, no el de tractar amb ells i mirar d'incorporar els que es pugui, que és obvi que ens cal fer-ho, tot i que sense massa esperances.

Que la immigració fa créixer el crim es quelcom de domini públic, però és part del nou món que ve. A cap país no ho han pogut evitar i no serem pas els primers. Si no vols rebre una ganivetada no t'acostis a qui en dona. Pel que fa a si algú et diu "en castellano" doncs no hi tornis, cosa que als catalans, que sempre demanem per favor que ens estimin, ens costa massa de fer. Si ara ja ens acusen en un punt de nazis i racistes només ens faltava posar-nos en aquests fangars.

No cal que els del Trist-partit vagin a cantar el Cara al Sol, tot que amb la carrera que duen tot podria ser. De moment n'hi hauria prou que no es busquin més enemics, donar una imatge dels catalans como gent respectuosa -no com sectaris dogmàtics-, i seriosa, que es el que majoritàriament som, tot i que si mirem als nostres polítics (Maragall, Carod, ...) semblen un país de pallassos.

Què em va passar el dilluns passat, 4-4-05:

Al viatge d'anada amb tren a Barna, diàleg amb un hispanoamericà,

-¿Cuánto tarda hasta Barcelona? -ell-

-Perdoni? -jo-

-¿Cuántos minutos tarda este tren de aquí a Barcelona?

-...? -arronsant les espatlles-

-Pero el viaje no es muy largo...

-No l'entenc.

-Ah, no me entiendes...

La situació és més que preocupant. A Catalunya cada cop manem menys els catalans. Els catalans portem una bena als ulls que sovint ens posem nosaltres mateixos per por a veure la realitat. Els catalans som porucs, quan ens criden l'atenció demanem perdó, encara que no haguem fet res de dolent. A Catalunya quan diem quelcom diferent al que els espanyols volen sentir -bé sigui un polític, un esportista o qualsevol altra persona -, ens renyen i nosaltres amb la nostra actitud de tolerància (jo en dic submissió) i respecte (jo en dic falta d'estima) ens agenollem davant el déu espanyol (sigui quina sigui la forma en que se'ns presenta: PP, PSOE, Reial Madrid, ...) i demanem perdó gairebé entre llàgrimes. És patètic, és vergonyós, però és la

situació d'esclavatge psicològic a la que ens tenen sotmesos aquests malesànimes, sovint a través dels policies del Pensament (Política-mement Correcte), per als quals els indígenes no tenen cap dret, simplement han de fer d'estoretes dels nouvinguts, pagar i callar i, si cal, ficar-los garlandes de flors al coll.

El que va passar a Berga, amb veu alta i clara perquè tothom ho senti, va ser un crim anti-català! Un crim contra una de les tradicions més arrelades a Catalunya, la Patum. Un grup de espanyols, juntament amb un parell de magrebins i uns quants latin kings van anar a caçar joves catalans. Aquest grup anava lluint samarretes i pantalons amb la rojigualda. Però no, no, NOOOOOO...no va ser un crim racista anticatalà. I per què no? Per por a la reacció que podem tenir els catalans que encara conservem un mínim de dignitat per a defensar la nostra terra, la nostra cultura, les nostres tradicions? És que només és racista el que pela a un immigrant? I pelar a un català no és tan greu? On és ara SOS Racisme? On són els de papers per a tothom? Que hauria passat si a la Feria d'Abril, a una romeria Rociera al Principat, o a qualsevol festa mora o sudamericana que tan es celebren a les festes majors de la perifèria barcelonina un grup d'independentistes haguessin acabat amb la vida d'algun participant? Que hauria dit TV3? I la Tura? I SOS Racisme? I ara sortirà un Anglada amb el seu Plataforma per Catalunya a fer propaganda xenòfoba i populista. I a més en clau espanyola. I la gent el creurà. I els catalans encara amb la bena als ulls.

La immigració possiblement és necessària, en bona part. Hi ha també alguna bona gent entre els nouvinguts. Alguns s'integren. No gaires, emperò. Però és una vergonya que ens empassem el que els progress i sociates intenten vendre tot mentint. Que en el cas del jove català de Berga assassinat el jovent de l'esquerra revolucionària diguessin que els assassins són víctimes d'un sistema capitalista, que la culpa és dels mossos (tot i ser cert que van arribar tard, ja que no hi eren perquè no els volien: volien fumar porros). I tot plegat i un cop més, tot resumint, i per si no ho sabíeu, la culpa és vostra, catalans. És culpa del català independentista; que penja cartells, que fa aprendre el català al que ve de fora, que crea divisió i mala maror. Catalans abdiqueu i dieu "sí, bwana" a tot. Si a tots aquells que ens volen enterrar per sempre: Sí, BWANA!, Jawohl, Mein Herr, Meine Frau!. O, si no, planteu cara d'una vegada, que tot està per fer i tot és possible!.

Antisemitisme o antisionisme?

Tant l'extrema dreta com l'extrema esquerra com l'islamisme creuen en la "con-fabulació jueva mundial", <http://www.bing.com/search?q=%22protocols+dels+savis+de+si%C3%B3%22+%22lobby+jueu%22&go=&form=QBRE&q=n&sk=>

Una història que corre des de fa una pila de segles (adaptant-se cada època a les circumstàncies: des de l'Imperi Persa fins a l'actual conflicte àrabo-israelià), totes les ideologies que duen destrucció i desastres, misèria i repressió policiaca, guerres i terror, són antisemites (o antisionistes, que diuen a voltes, però que en la pràctica és molt semblant, perquè amaga moltes dades aclaridores i decisives).

Propagandes antijueves nazis de llavors i musulmana actual (massa semblants) http://www.youtube.com/watch?v=xk0fK_TPhYY [extret de <http://cat-israel.frbb.net/forum-d-historia-f2/propaganda-antisemita-nazi-y-islamica-hay-diferencia-t345.htm>]

Musulmans honoren l'Holocaust: <http://www.youtube.com/watch?v=koGCM T9Pevs>

Connexió Islamisme-Nazisme: <http://www.enterstageright.com/archive/articles/0404/0404naziconnection.htm>

<http://www.extrememortman.com/white-house/islamic-fascists/>

Els jueus, al final, s'han hagut de defensar creant un Estat propi, contínuament amenaçat pels seus veïns (Egipte, Líbia, Jordània, Síria, Líban, Iraq i Iran, en distintes èpoques han estat en guerra amb Israel o l'han amenaçat d'"esborrar-lo del mapa") en una (des)proporció de població militar de més d'un a 10, i molt més en població civil. No han pogut destruir-los ni subjugar-los? Doncs me n'alegre, que almenys una nació no haja estat esclavitzada o massacrada pels àrabo-islàmics, com si ho han estat els kurds, els coptes, els nubis, els berbers, els tuàreg, els dinkes, els armenis, els igbos i un llarg etcètera.

Els musulmans són una cultura-religió la psicologia de la qual no és gaire pacífica i amb els quals la convivència és problemàtica per a totes les altres cultures humanes del món.

A més de les grans massacres del terrorisme islamista, hi ha un panorama desolador previ que dels quals els mèdia no solen parlar-ne (com tampoc no parlen de la kaleborroka blavera). L'ONU hauria d'haver-hi intervingut ja fa molt contra eixos violadors dels drets humans, però no ho ha fet i han crescut. El resultat és que ara amenacen tot el món i també a nosaltres:

-A Indonèsia fa molts anys que un exèrcit musulmà crema esglésies i pagodes, ocupa illes nomusulmanes a punta de metrallera

obligant-los "a la conversió" i realitza genocidis (el de Timor és el més conegut, però la cosa continua).

-Al Sudan hi ha esclavisme (en ràtzies fan presoners i els revenen a 30 euros "la peça") i un genocidi i procés d'arabització contra la població aborígen negra (cristiana i animista) del Sud que dura quasi 3 dècades. Fa poca es va viure un darrer episodi escandalós de genocidi, amb l'assassinat en massa, per part d'"incontrolats" islamistes vinculats al govern (islamista), de milers de negres cristians del Sud, i el desplaçament de cents de milers de persones.

El genocidi a Sudan: <http://www.ushmm.org/googleearth/projects/darfur/>

"Save Darfur": <http://www.savedarfur.org/content?splash=yes>

-A Pakistan han arribat a cremar pobles cristians sencers.

-A Iran la majoria de la població vol un canvi polític, però els aiatol·lahs mantenen la dictadura islàmica (fa uns anys van segrestar i assassinar líders cristians), importar Bíblies està prohibit, etc.

-A Egipte fa molts segles que hi ha una campanya per a l'arabització-islamització de la població indígena copta (primitius egipcis monofisites, és a dir, cristians). Els coptes viuen als femers i als barris més deprimits, enmig la discriminació, el racisme i la pobresa. Bastir esglésies està pràcticament prohibit i han de fer els cultes en antics panteons de cementiris abandonats.

-A Turquia hi ha encara genocidi contra els kurds, un govern militar a l'ombra (Istanbul i d'altres llocs) estan plens de soldats sempre pertot arreu). Després de la 1ª Guerra Mundial els turcs assassinaren en massa uns dos milions d'armenis cristians.

-A Algèria els terroristes islamistes han assassinat milers de persones civils, pobles en massa, sobretot berbers, durant els darrers 10 anys (encara que ara la situació està millorant).

-Tunísia o Líbia són dictadures poli-ciaques que juguen la carta del Tercermundisme demagògic. Obviament són confessionals i qualsevol culte o propaganda no musulmana estan penat.

-A Filipines també hi ha guerrilla islamista que es dedica sistemàticament a segrestar gent.

-Iraq i Iran també van protagonitzar dur genocidis contra els kurds en els anys 80.

-Etc. etc....

Article d'El Temps sobre la persecució contra cristians a països musulmans:

http://www.eltiempo.net/art2.php?sec_id=mon

“Crida i Manifest de Dissabte Sant” per la defensa del reconeixement, per la defensa de la unitat i per la defensa de la llibertat de tota la Nació Catalana

(10 MIL per a reivindicar la nació de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó i a l'Alguer.)

Tots els qui reivindicuem un estat català propi, sense alhora mencionar que Catalunya és una nació partida i colonitzada per dos estats opressors europeus, perpetuen la mentida dels opressors: fer creure que Catalunya és una regió d'Espanya.

No podem a la vegada demanar un estat propi i continuar sent políticament correctes, és a dir fent autocensura per tal d'agradar més. Aquest comportament ens ha sempre d'entrada subjectats al l'enemic. Parlem molt de dignitat però no podem ser dignes quan tergiversem la veritat, quan ens portem com a esclaus amordassats.

El plantejament de la problemàtica nacional - és a dir la denúncia de l'explotació nacional tant pel que fa al territori dins l'estat francès (el més pobre de França amb l'índex d'atur més elevat) com als dins l'estat espanyol - no és només un plantejament ètic, de respecte de la memòria històrica, de fidelitat a les arrels, de complaença a una minoria, la dels pocs catalans no colonitzats, ans al contrari és un plantejament pragmàtic. **Ens podem permetre el luxe d'amagar la veritat quan la nostra supervivència com a nació europea està tan amenaçada?**

Hem de dir la veritat per tres raons fonamentals: d'una banda per convèncer la resta d'europeus de l'existència de la nació, d'altra banda per obtenir l'ajuda de les altres nacions europees que malden per tenir un estat propi, per fi perdonar coratge i orgull als nostres propis compatriotes, que ignoren en general fins els límits del nostre propi territori.

Europa està conscient des de fa dècenns dels problemes de les regions transfrontereres i més o menys intenta trobar-hi solucions i donar pressupostos de desenvolupament. Però li falta fer el pas següent: reconèixer que molts problemes regionals transfronterers oculten de fet problemes nacionals i que concedir diners a regions que no tenen una existència legal (com la Catalunya del Nord sotmesa al doble colonialisme, al de París i al de Montpeller) i que per això no poden autoadministrar-se en tota llib-

ertat, és posar un pegat en un banc.

A Europa només se sap que Catalunya és una regió d'Espanya i que per tant com a màxim ha de reivindicar més autonomia. Com convencer-los que no som una regió d'Espanya, que volem un estat propi, si no els informem d'entrada que som una nació esquarterada, doblament oprimida des de fa tres segles?

Amés, plantejar la doble opressió nacional per part de l'estat francès i l'estat espanyol i divulgar-ho a nivell internacional fa dels bascos, dels bretons, dels alsacians, dels corsos, i de la llarga llista dels colonitzats per França a ultramar que ho veuen i ho senten a les televisions i a internet, uns aliats potencials...

Exposar la causa pròpia tot i defensant a la vegada la causa dels altres no és sumar més forces? No és a reforçar la credibilitat que es vol aconseguir? Com s'explica que nosaltres catalans ens glorifiquem tant de ser universalistes per defensar la pau i fer ajudes humanitàries a tot arreu, no en som gens per a defensar la pròpia causa? Com és que preferim minimitzar-la, diluir-la, quedar dins un marc provincialista, en lloc de ser els portaveus dels pobles colonitzats arreu i més particularment dins una Europa autosatisfeta que es creu democràtica?

Una raó no gens menys important de plantejar la problemàtica nacional, sempre il·lustrada pel mapa dels Països Catalans amb noms de totes les ciutats puntals, és enfortir la consciència nacional, l'autoestima, el coneixement propi dels catalans colonitzats que en saben tan poc com els forasters del propi país. Com ha de saber un català del Nord que té una història pròpia, una llengua mil·lenària, que pertany a una nació i que doncs pot aspirar a un estat propi si ni tan sols ha vist mai un mapa dels Països Catalans i si els representants catalans a les instàncies europees no tenen el valor i l'encert de divulgar-lo públicament?

Tant en Pau Casals com

L'Oscar Ribes van saber aprofitar l'avinentsa d'un discurs a escala mundial per a al·ludir a l'existència de tots els Països Catalans. Ells la van situar fa dècenns en un pla cultural i lingüístic; ara a Europa és el moment de denunciar els colonialismes interiors, el negacionisme pel que fa a l'existència de nacions partides per falses fronteres, víctimes de genocides identitaris ocultats...

No precisar quins són els territoris de la nació catalana és perpetuar la traïció del govern d'en Pujol que afirmava en rètols penjats a l'Alt Empordà: “som una nació, som 6 milions” com si Catalunya comencés a la Jonquera. **Nosaltres els exclosos, catalans del Nord, mallorquins, valencians, andorrans, algeresos no podem permetre que s'oculti la catalanitat compartida per raons pretesament pragmàtiques.**

El vertader pragmatisme al segle xx és fer discursos desalienadors, és posar fi a tres segles i mig de colonització, és convèncer-nos que ens han format per amagar el cap sota l'ala, per pidolar, per acontentar-nos de reivindicacions minimalistes (constitució espanyola, amnistia als botxins franquistes, estatutet derrotat ja mig segle abans, i ... ara: nació limitada a les 4 províncies).

El vertader pragmatisme és trencar amb l'autocensura colonial, és difondre les legítimes raons del nostre combat, és desalienar el nostre poble.

Daniela Grau Humbert
Catalunya del Nord

Judici a la corrupció de la Nueva Mallorca: Matas + El(In)Mundo

Rajoy, com tot el PP, ara es vol llevar de damunt el mort de Matas

Reproduït de www.dbalears.cat

Rajoy: “Li desitjam el millor i, si pot, que demostrï la seva innocència”

Per primer pic, el president del PP es refereix al cas i ho fa per desvincular el partit de la situació de Matas. Deixa clar que s'acceptarà la baixa de l'expresident, “com és natural”

Quim Torres | 30/03/2010 |

El president del PP espanyol, Mariano Rajoy, es volgué desvincular ahir públicament del suposat cas de corrupció que afecta qui fou el seu company, l'expresident del Govern **Jaume Matas**, amb qui compartí taula al Consell de Ministres del darrer Govern de José María Aznar. Rajoy anuncià que el seu partit acceptava, “com és natural”, la baixa temporal com a militant de Matas, a qui desitjà “el millor” i que, “si pot, demostrï la seva innocència”.

En un acte a les **Canàries**, el màxim responsable del PP es pronunciava per primer pic públicament sobre el cas Palma Arena, primer per anunciar que immediatament es prendria una decisió sobre Matas i, després, per confirmar que ja no pertanyia al partit. Immediatament, recalçà que la seva formació serà “implacable” en la lluita contra la corrupció.

“M'han confirmat que el senyor Matas ha demanat la baixa al partit.

Nosaltres l'acceptarem, com és natural. Desitjam el millor al senyor Matas. Que es defensi i, si pot, demostrï la **seva innocència**”, sentencià Rajoy, qui evità polemitzar sobre la qüestió ni anar més enllà d'això. També es pronuncià sobre la decisió la presidenta del PP català, **Alicia Sánchez-Camacho**, l'única dirigent que havia expressat públicament aquest cap de setmana que s'havia de suspendre Matas. Ahir, afirmà que amb la baixa de l'expresident “el cas es desvincula totalment del PP” i Matas es “podrà defensar amb garanties i demostrar allò que desitja”. La popular afirmà que el procés “ha estat una sorpresa i una gran decepció per a molta gent”, i defensà que el partit a Balears s'ha regenerat perquè l'actual president, José Ramón Bauzá, està “desvinculat de l'equip anterior”.

ANDORRA LA VELLA

En Vasco Moraes és el gerent del Restaurant Disco Pub la Cova d'Andorra la Vella, un local per a gaudir una nit de copes i també per a dinar o sopar a bon preu. Es troba a l'Avinguda Tarragona s/n, enfront de l'estació d'autobusos.. Telèfon (00376) 868 930.

En Santiago Freire és el gerent del Bar 4 i Tres, un ample local per a fruit de cocktails, entrepans i música des de bon matí fins a la matinada quan se'n va l'últim client. Situat a l'Avinguda Bonaventura Riberaigua, 43, telèfon (00376) 389 298, s'hi poden veure també els partits de la Champions, especialment els del Barça.

El Sr. Chadani és el gerent responsable del Bar Restaurant Colón al carrer Sardana, 22 d'Andorra la Vella. Ofereix les especialitats en kebabs a partir de 4.95, plats combinats a partir de 7.50, felafel i tapes així com servei diari de menú i a la carta. Obert de les 11 del matí fins a que se'n va el darrer client (els divendres i dissabtes a les 03.00. de la matinada). Partits de la Champions i de la lliga estatal espanyola. Banquets, comunions, i bodes. Futbol i dards. Telèfon (00376) 860 149.

Carles Iriarte, audioprotesista, i Esther Hoyo. Centre Auditiu Andorra. Avinguda Doctor Mitjavila 39. AD500 Andorra la Vella. ANDORRA. Tel. +376 808070 Fax. +376 808071. centreauditiuandorra@gmail.com. www.centreauditiu.com. www.seracsl.com

ESCALDES-ENGORDANY

Els artesans 'della pasta fresca di qualità' del Ristorante Pizzeria La Tagliatella al carrer Feners, 9 d'Escaldes. Telèfon (00376) 866 177, un pizzeria de renom, d'ambient reposat i selecte.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Enquesta
**Viuríem
millor
independents d'Espanya?**

Teresa Garcia. Costitx. A mi m'agradaria. A Espanya hi ha una gran campanya contra el català. 971 513 385

La justícia a Catalunya:

Els fatxes madrilenys no guanyen ni amb l'ajuda de l'àrbitre fatxa foraster del PP/PSOE, Mejuto

L'entrada contra Messi ha estat descarada. Així i tot l'àrbitre fatxa foraster del PP/PSOE, Mejuto González, no ha pitat la pena màxima. Al final, però, al Madrid no li ha servit ni tan sols l'ajut descarat de l'àrbitre Mejuto González que és tan parcial, tendencios i sectari catalanòfob com tots els jutges del TS, del TC i de tots els tribunals de la justícia colonial. La independència és imparable i no l'aturarà cap jutge ni àrbitre fatxa, racista i corrupte espanyol.

Reproduït de www.vilaweb.cat

El Barça guanya la primera final al Bernabéu

Messi, al minut 34, i Pedro, al 55, han marcat els dos gols al camp del Reial Madrid · Milers de seguidors s'apleguen a Canaletes

El Barça s'ha imposat per 2-0 al camp del Reial Madrid, en un partit que s'ha destacat per la força física i la intensitat. Messi, en la primera aproximació a l'àrea de Casillas, ha obert el marcador al minut 34. I al principi de la segona (minut 55), ha estat Pedro qui ha superat el porter madridista. El Barça ha disposat d'un parell d'ocasions clares més, mentre que el Madrid ha intentat intimidar Valdés sense èxit. Amb la victòria d'avui, la segona consecutiva del Barça al Bernabéu, l'equip de Guardiola recupera el lideratge i se situa a tres punts del Madrid quan falten set jornades per al final de la lliga. La victòria ha fet sortir uns quants milers de seguidors a la font de Canaletes de Barcelona.

Madrid-Barça, dos models oposats i un terreny de joc

Més enllà del resultat i la igualtat de tots dos equips a la lliga, el partit d'avui també ha estat un xoc esportiu entre dues concepcions de futbol. A una banda, un grup de jugadors confeccionat a cop de talonari; i a una altra, un equip. El Barça ha anat confeccionant un equip amb una columna vertebral forjada al planter i amb una mentalitat clara de joc espectacle, primer toc, possessió de pilota i atac total. Deu dels vint-i-un jugador de la plantilla provenen de la Masia, incloent-hi algunes de les estrelles com Messi. En canvi, el Madrid ha comprat un catàleg de futbolistes a cop de talonari (260 milions d'euros gastats aquesta temporada). Només tres dels vint-i-dos jugadors del primer equip blanc han passat per les categories inferiors del club.

Resistir o no resistir el mal

Un tema teològic que té moltes i molt greus conseqüències històriques: ¿no resistència?

He traduït un text d'un llibre titulat "*La noviolència como alternativa*" d'un vell conegut meu, un històric andalús de la noviolència, Gonzalo Arias.

Avall he posat diverses versions bíbliques del text esmentat per fer-ne la comprovació de com l'han traduït en distintes llengües i versions.

Vet ací a continuació el text de Gonzalo:

¿No resistència?

(...) Però sorgeix ací un problema: com fer compatible eix amor en marxa, creador, actiu, amb el manament de "*no resistir el dolent*" del Sermó de la Muntanya? És realment la "no resistència al mal", és a dir, la pura passivitat sofrent, l'actitud a la qual ens convida Jesús?

La traducció de Mt. 5,39 ha creat sempre problemes per als moralistes. I és ací on Lapide (*) realitza una trobada exegètica de primera magnitud, en la qual cal detenir-se.

De fet, hi ha pràctica unanimitat a entendre que l'esperit del Sermó de la Muntanya no pot ser de "no resistència" sense més. Lapide, com tants altres, es revolta contra eixe suposat complex de "*passivitat silenciosa de manera que ens lliurem sense protecció al malvat i li donem via lliure*" (WL, 58). "*La renúncia a la violència no s'identifica de cap manera amb la renúncia a la resistència, perquè fos abandonar a la seva sort el proïsme que pateix injustícia i contribuir així doblement a la injustícia, llençant també l'afligit a la contraviolència*" (WL, 61). "No restis quiet davant la sang del teu proïsme", llegim a la Bíblia de Jesús (Lv. 19,16). A més d'aquests arguments psicològics i escripturístics en Lapide n'hi afig encara un de lingüístic: la inexistència en el vocabulari hebreu i en l'arameu del s. I d'un equivalent del grec "*antistenai*" (resistir), de manera que no és possible tornar a traduir la discutida sentència a la llengua materna de Jesús.

Així doncs, què pogué haver dit Jesús? Les traduccions com ara "*no hagáis frente al que os agravia*" (Nueva Biblia Española) no poden pas evitar l'ambigüitat i imprecisió de l'exhortació. Les explicacions a peu de pàgina dient que allò prohibit és "*resistir per venjança, tornant mal per mal*" (Bíblia de Jerusalem) apunten sens dubte en el bon sentit, però són glossa i no pas traducció. Unes altres traduccions proposades com ara "*no contrataqueu el dolent*", "*no us oposeu al mal amb quelcom dolent*" poden respondre a l'esperit del Sermó de la Muntanya, però s'aparten

arbitràriament del text grec. Més arbitrari encara fou Lleó Tolstoi –el qual influí poderosament sobre Gandhi en aquest tema– en traure de les paraules de Mateu un "*manament de resistència no violenta al mal*", sense explicar per què prenia eixa llibertat de traducció.

"No rivalitzis a fer el mal".

En Lapide explica així la solució d'aquest enigma:

"En la recerca dels mots originals de Jesús, crida l'atenció el verset 8 del Psalm 37, que conté no menys d'uns altres cinc versets amb ressonàncies de l'ensenyament de la muntanya (9, 11, 21, 22 i 29).

No rivalitzis a fer el mal, hom hi diu en el poètic llenguatge bíblic. El darrer verb ("*fer-el-mal*", "*mal-obrar*"), en hebreu "*leharea*", fou evidentment malentès pel torsimany grec com "*el mal*"; error sovintejat de l'evangelista, que cal atribuir a l'absència de vocals en l'ortografia hebraica.

El sentit originari era: trencant del cercle diabòlic del mal per mal, que sempre provoca un nou mal; superació de la desastrosa escalada de represàlies recíproques, que duen sempre pitjors conseqüències; fan saltar les suposades forces objectives que pretenen combatre amb la violència la por, la suspicàcia i la desconfiança. En concret: tenir ànim per tallar el mal i desarmar l'adversari amb la prudència i la bondat (WL, 65-66).

La reconstrucció de les paraules de Jesús proposada per Lapide es realment esclaridora, i se situa en la perspectiva de la Noviolència sense tòrcer-se cap a la passivitat.

Dec dir que la majoria de les traduccions que he consultat de la segona oració del verset 8 del psalm 37(36) s'aparten de la versió que en dóna Lapide: "*Wetteifert nicht im Unrecht-Tun*" (=no rivalitzis a fer el mal). En moltes d'aquestes es difumina fins a desaparèixer pràcticament la noció d'escalada o rivalitat a obrar el mal. Des de Luter ("*Erzürne dich nicht, dass du auch übel thust*"), tot passant per les versions angleses i franceses corrents, fins a les més recents espanyoles ("*No te acalores, que es peor*" Bíblia de Jerusalem; "*No te exasperes, y no obrarás mal*": Nueva Biblia Española), amb petits matisos, aquest verset s'ha esdevingut una exhortació molt irrellevant. Però no hi manquen versions que recullen la idea de l'emulació en el mal: "*No quieras ser émulo en hacer mal*" (Petisco y Torres Amat); "*Strive not to outdo in evil-doing*" (New English Bible, 1970). Sense ser llatínia, em sembla que això s'avé a la versió de la Vulgata: "*noli aemulari ut maligneris*". És probable que el relliscament de la idea d'

"emular" a la d'"acalorar-se" s'hagi operat a través de la versió llatina traduïda directament de l'hebreu, "*noli contendere ut malefacias*", que sense deixar de ser fidel al concepte original enclou certa ambigüitat.

Però tornant a Mateu, puc aportar un testimoni que dóna la raó indirectament a la hipòtesi de Lapide. A la Conferència General de la UNESCO celebrada a Sofia a l'octubre del 1985, on vaig ser com a traductor, coneixia una col·lega de la secció àrab, cristiana, la llengua maternal de la qual era el seríac, que no és altra cosa que l'arameu modern. Tenia un Nou Testament en el seu idioma (editat a Teheran el 1959 per l'*Assyrian Evangelical Church*). El discutit verset de Mateu, en la transcripció improvisada pel meu col·lega, era: "*dla quimitun darguldbisha*", i el seu equivalent en anglès, segons ella, "*Do not try to get even with the evil one*". El modisme anglès "*to get even with*" (literalment "*igualar-se amb*"), segons l'Oxford Dictionary vol dir "*to have one's revenge on*", és a dir "*venjar-se*" o "*tornar-li-la*". "*No feu per tornar-vos*" està molt més a prop de "*no rivalitzeu*" que de "*no resistiu*".

Oblidem, doncs, d'una vegada per a sempre, eixa ètica pseudocristiana basada en la resignació i la passivitat davant el mal, ètica que tant deu a les desafortunades i incongruents paraules "*no resistiu el mal*" que Jesús no pogué pronunciar. Eixa no resistència, lamentablement, s'ha manifestat en la història amb massa freqüència com a passivitat davant el mal aliè, com a prèdica als oprimits (per part dels opressors o d'una església molt pròxima als opressors) per tal que acceptin llur desventura i no pretenguin pas alterar l'"ordre" establert.

Per suposat que pot haver-hi circumstàncies i situacions límits en què l'acceptació resignada del propi mal imposat per l'enemic sia l'única manera realista de mostrar que no li desitgem el mal, fent així per parlar a la seva consciència. L'actitud de Jesús des del seu arrest a Getsemaní fins a la seva mort n'és el millor exemple. Però la norma "*no rivalitzeu a fer el mal*" no és cap exhortació a la passivitat, com no ho és la tònica general del Sermó de la Muntanya; és, al contrari, una exhortació a rivalitzar a fer el bé.

La combativitat de l'amor.

La mala traducció de Mt 5,39 durant segles ha contribuït també, en el nostre temps, a escampar una falsa imatge llanuda i apocada de la Noviolència quan aquesta ve proposada des del costat dels cristians. Però no és eixa la Noviolència que el Natzarè exemplifica. De nou cit en Lapide:

(Jesús) era davant de tot un triple rebel de l'amor –molt més radical que

tots els revolucionaris del nostre temps, que gosà protestar sens armes contra la cruel dominació romana, que s'aixecà igualment contra l'alt clergat dels saduceus –els quals amb estreta d'esperit creien haver acaparat l'amor de Déu– i que ensems enlairà una eloqüent protesta contra la falta de fe de molts dels seus compatriotes, que no volien creure capaç d'una política d'alliberament al Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob. I tanmateix Jesús era contrari a la pura violència de les armes; no pas per fugir del món ni per covardia, sinó per clarividència bíblica i realisme experimentat. Entre l'immobilisme de la majoria silenciosa i el fanatisme de la minoria desesperada, trobà Jesús una tercera via –l'àurea via mitjana– que prometia que "els mansois posseiran la terra", com diu tant el Psalteri com el Sermó de la Muntanya (Mt 5,5; Ps 37,11) (DB, 108-109).

Aquesta aurea via mitjana no és altra que l'estratègia de combatre el mal amb el bé, de desitjar i practicar el bé inclús per als qui ens volen mal, de posar en obra l'"amor des-enemistador", és a dir superador de l'enemistat. Moltes de les pàgines de Lapide tendeixen a il·lustrar aquesta norma d'eixir a l'encontre de l'enemic fent-li bé, intuïda ja pels millors d'Israel i explicitada al Sermó de la Muntanya.

Per a Jesús no es tractava pas del lloable cas aïllat, sinó d'una nova norma de tracte social per a les masses dels sempre sotmesos, dels qui volia fer col·laboradors en l'alliberament d'Israel mitjançant un canvi en llur pròpia mentalitat. Dit altrament: ell invita als seus deixebles a un començ voluntari en forma d'un primer pas unilateral "a crèdit", per dir-ho així, per a trencar així el sagnant cercle diabòlic de la malícia i contra-malícia, violència i contra-violència, que des de mil·lennis ha fet que tota la història mundial sia una interminable cadena de batalles i matances (DB, 118).

Noviolència i defensa.

Hi ha, doncs, per part del jueu en Lapide, una total comprensió intel·lectual i cordial del missatge de Noviolència del jueu Jesús. I tanmateix, com tantes voltes s'esdevé, hi trobem una certa resistència a aplicar-ho tot d'una, ací i ara. La qual cosa és explicable si hom té en compte el context en què discorregué la vida del teòleg hebreu abans de dedicar-se a la teologia. Igual que ha ocorregut en la història amb tantíssims teòlegs cristians, l'hebreu és incapaç de defugir la pressió del sentiment patriòtic i força la interpretació dels textos evangèlics per a donar cabuda a algun tipus de defensa armada aprovada per Jesús. Quedaran així lliures de retret les gestes bèl·liques del seu poble.

Observem una certa incongruència, per no dir contradicció, en els comentaris al text en què Jesús parla, sens dubte al·legòricament, de “comprar una espasa”. D’un costat, Lapidè interpreta inequívocament com a desaprovació el “Prou!” que Lluç posa en llavis de Jesús tant abans (Lc 22, 38) com després (Lc 22, 51) que un dels seus deixebles se servís de l’espasa (DB 130). Vull dir: desaprovació, no “condemna” ni “prohibició”. La diferència rau en el respecte a la consciència del just, encara que sia una consciència esgarriada. Lliçó que deuen tenir sempre present els cristians amb esperit o vel·leïtats inquisitorials (i no dic pas que no en pugui haver entre els qui ens pretenem noviolents).

Per un altre costat, tanmateix, oblident-se d’aquesta interpretació, Lapidè pretén deduir de Lc 22,35-38 que Jesús “era disposat a dar la primacia al manament de l’autodefensa raonable” (WL60), tot arribant fins i tot a suggerir que potser el grup dels dotze tingués 24 espases disponibles: dues per persona (un punyal curt i una espasa plana), ja que és un dels dotze qui diu: “ací hi ha dues espases”. Aquest miracle de la multiplicació de les espases ens sembla una broma de gust dubtós, que no s’avé en l’obra que comentem “com un Crist amb dos pistoles”, per emprar una eloqüent expressió popular que ve a tomb.

Que Jesús donava prioritat a l’autodefensa raonable? La prioritat no es veu per enlloc, perquè tota l’ensenyança i la vida de Jesús mostren que valorava l’amor a Déu i als homes molt per damunt de la conservació de la pròpia vida.

Si el que hom pretén és fer compatible el Sermó de la Muntanya amb una autodefensa “raonable”, tot dependrà de l’abast que hom doni a l’adjectiu. Però qui llegesca de punta a punta les obres d’en Lapidè no podrà deixar de concloure, trob jo, que allò que Jesús tracta de fer-nos veure fou tot just que no és assenyat defensar’s amenaçant de mort l’adversari. Allò assenyat, intel·ligent, és l’estratègia de convertir l’enemic en amic, tot aplicant la regla d’or que és el compendi de l’ensenyament de la muntanya: “Tot el que voldríeu que fessin els altres per vosaltres, feu-lo vosaltres per ells” (Mt 7, 12).

(*) un torsimany jueu actual que coneix llengües bíbliques.

Mt.5:39 (Veiem com la majoria de traduccions són inexactes, esbiaixades d’una manera èticament falsa, en fer ús del “no resistir”, fins i tot l’original grega: sols 3 versions de les consultades, la d’alemany de Luter, la de la CEV en anglès i la portuguesa, semblen separar-se de la tònica general d’utilitzar l’inexistent verb arameu de “resistir”).

Catalanització de la immigració espanyola

Immigrants catalanitzats: <http://www.nasdebarraca.com>

<http://www.altresandalusos.org>

<http://www.moronfuente.blogspot.com/>

«Catalonia Acord» : <http://www.cataloniaacord.org/cds.html>

Independentisme inesperat, intel·ligent i en castellà:

<http://www.youtube.com/watch?v=1ZSMJxA3vPQ>

Els independentistes de parla castellana: <http://www.vilaweb.tv/?video=6046>

“Si vols dominar un país, omple’l de la teva gent” (Benito Mussolini).

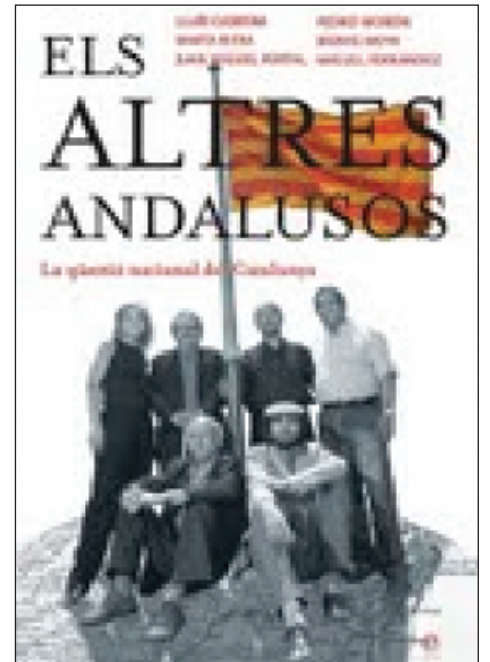
“Si heu emigrat, fugint de la fam, i heu trobat un país on us deixen guanyar la vida, on el senyoret ja no va amb esperons per a pujar a cavall, i on tothom

té gavardina, no en dubteu, mireu d’aprendre’n l’idioma i abraçe-ne els costums: és la vostra pàtria espiritual. La pàtria és això d’ara: una mare. Procurar que, al fill, no li manqui el pa de cada dia, no és la prova palesa d’una mare amorosa? Hi ha maternitats i “maternitats”. Sempre és més nostra la mare adoptiva que la mare despreocupada” [extret de *Guanyar-se la vida*, inclòs al llibre *Obra escrita*, de Carles M. Espinalt, Ed. El Llamp].

“Hi ha un sector de colons que sempre van dient que ells han aixecat Catalunya, però no se per què no van aixecar Andalusia (o X) i ens van deixar a nosaltres en pau, així Andalusia (o X) seria avui un potència més alta que EEUU, i nosaltres viuríem tranquils” (D’un fòrum).

Mataró (Maresme): Un extremeny que tenia un bar va dir: “no teníamos bastante con los catalanes que ahora tenemos que aguantar a estos (en referència “als moros”).

Per a molts immigrants antics, i no tan antics, Catalunya és com una mena de terra promesa, com el salvatge oest a Nord-amèrica: hi van a colonitzar terres i aixecar una nació (la espanyola), i els catalans,

a l’igual que els moros, o els hispans, són tribus índies que cal, o exterminar o, si no és possible, ficar en reserves i que no molestin. Aquests immigrants, sense vergonya ni por, poden esdevenir “los catalanes” del futur, mentre que els catalans seran els indis de les reserves. Avui, quan parlem de nord-americans, pensem en els Bush, Stallone, etc.; però no en els indis, aqueixos no són considerats americans, sinó peces de museu. A Catalunya, si fa no fa, va passant això, els catalans van quedant reclosos en ghetsos en alguns barris de les grans ciutats, com si foren reserves índies, i “los catalanes” van ocupant cada cop més terreny, i en el futur, degut a la demografia, “los catalanes” seran àrabs o hispans. Al temps. La bona educació, ens menarà a la perdició.

La comunitat catalana d’Holanda també farà una consulta sobre la independència

Holanda Decideix escull el 25 d’abril per celebrar la votació, juntament amb la commemoració de la diada de Sant Jordi

La comunitat catalana a Holanda també s’apunta a celebrar un referèndum sobre la independència de Catalunya. La plataforma Holanda Decideix ha triat el 25-A per a una doble celebració: Sant Jordi i la consulta popular. La festivitat comptarà amb l’incentiu afegit que Amsterdam és l’única ciutat de fora de Catalunya que disposa de cobla pròpia, La Principal d’Amsterdam, formada únicament de músics neerlandesos. Per això, durant el dia 25 tocarà sardanes des de les 2 del migdia fins a 2/4 de 4 de la tarda i amenitzarà l’ambient creat per les parades de llibres i roses a la plaça del museu històric. Pel que fa a les consultes, els catalans

podran dipositar el seu vot des de les 11 del matí a 2/4 de 4 de la tarda, hora en que es tancarà la mesa electoral. Immediatament després hi haurà l’acte de cloenda amb presentacions del Cercle Català de Negocis, parlaments de Xavier Mir, filòleg i blogaire; Diego Arcos, director del casal argentí de Barcelona i coautor d’Immigració, democràcia i sobirania i Josep Miquel Servià, poeta català, i les previsions apunten que cap a 2/4 de 5 de la tarda

es faran públics els resultats de la consulta popular als Països Baixos.

Gal·les presenta el projecte de llei per la llengua gal·lesa. Valònia. Afrikaans i català

El debat sobre la identitat arriba a Valònia

Antoni Reig - Dimecres, 24 de març

La distància que separa alguns partits polítics i els seus dirigents del poble al que diuen representar queda palesa quan els primers articulen els discursos dient que la gent està preocupada per la crisi econòmica i l'atur.

És a dir, les principals preocupacions estan als temes socioeconòmics, i els demés són punyetes. És evident que la gent està conscienciada pels temes socioeconòmics, i més en temps de crisi, però també està clar que hi ha unes incerteses, unes pors, unes demandes vinculades als temes d'identitat.

Després de mesos de debat a França sobre el tema de la identitat, ara és el torn de Valònia, la part francòfona de Bèlgica. El ministre-president de la regió de Valònia, el socialista Rudy Demotte, va declarar a principis de març que "a Valònia li falta un projecte identitari i mobilitzador, un projecte que sigui la base d'una consciència col·lectiva valona sense complexos", i va proposar canviar el nom de la regió valona per Valònia i fer de la ciutat de Namur la seva capital, entre d'altres canvis.

L'oposició li ha contestat que els valons estan preocupats per poder arribar a final de mes, per trobar feina i per les seves pensions quan es jubilin, segons l'argumentari dels liberals. Valònia té actualment un 16,6% d'aturats i el 17% dels valons viuen per sota el llindar de la pobresa. Aquest intent de construir una identitat pròpia dels valons topa també amb l'oposició dels qui volen una Bèlgica federal reforçada, capaç de fer recular el nacionalisme dels flamencs. Aquests sectors partidaris de l'Estat belga federal temen que una identitat valona prou forta per fer front al desenvolupat nacionalisme flamenc no vagi en perjudici del futur de Bèlgica.

Segons les enquestes d'opinió, la personalitat dels valons és molt més fluixa, feble i oscil·lant que la dels flamencs. Afermar una identitat valona també podria girar-se contra la

centralització de Brussel·les. Els promotors del debat esperen poder evitar derivacions no desitjades cap al tema de la immigració i el paper de l'Islam. El ministre-president való, Demotte, ha dit: "A casa nostra, el debat sobre la identitat s'enriqueix amb el debat sobre les diferències". "No estem dins de una lògica de identitat nacional sinó més aviat regional o territorial. No es una relació amorosa amb la pàtria o amb un nacionalisme bel·licós", ha declarat el director general de l'Institut Destrée, Philippe Destatte.

Als anys 80 un manifest a favor de la cultura valona deia que Valònia "són tots els qui hi viuen i treballen en l'espai való". Ara, l'historiador Hervé Hasquin ha replicat al ministre-president való que "no hi ha una identitat valona ni una nació francòfona belga" però els valons la podrien crear "si tenen prou ambició". Valònia té 16.800 quilòmetres quadrats i 3,4 milions d'habitants (Flandes 13.500 quilòmetres quadrats i 6,1 milions d'habitants).

Una espasa de Damocles

L'excap de govern belga, Jean-Luc Dehaene, encarregat pel rei Albert II d'elaborar un seguit de propostes de solució per resoldre el problema de Brussel·les, Hal i Vilvorde (BHV), ha de presentar dins de poc el seu informe. Aquest contenciós amenaça amb fer esclatar la unitat de l'Estat belga ja que enfronta valons i flamencs en temes territorials i lingüístics. Els flamencs volen una solució que garanteixi la seva integritat territorial mentre que els valons aspiren a veure garantits els drets dels 100.000 valons que viuen en territori flamenc.

L'actual cap de govern belga, el flamenc Yves Leterme, havia dit fa temps que n'hi hauria prou amb "cinc minuts de coratge polític" per resoldre el problema BHV; ara ja no pensa el mateix perquè el tema, segons com evolucioni, pot conduir-lo a la dimissió. En el cas de Flandes la seva forta identitat és la base de les seves reivindicacions polítiques, lingüístiques i territorials, per demanar o una major autonomia o la independència. Membres del govern de Flandes diuen que no exis-

teix una identitat belga i expressen la necessitat de reconèixer la forta identitat flamenca. El líder d'un dels tres partits parlamentaris independents flamencs, la Nova Aliança Flamenca (NVA), Bart de Weber, va manifestar fa quatre anys: "La Bèlgica postmoderna que uneix... l'experimentació cultural, la nació sense nacionalisme, és el més perillós per a nosaltres".

Gal·les presenta el projecte de llei per l'oficialitat i la promoció de la llengua gal·lesa

La normativa podria incloure sancions econòmiques per les empreses que no compleixin amb els requeriments lingüístics

<http://www.directe.cat/noticia/20113/galles-presenta-el-projecte-de-lllei-per-l-oficialitat-i-la-promocio-de-la-llengua-gallesa>

El govern de Gal·les ha presentat aquest dijous el projecte de llei per la llengua gal·lesa, que pretén dotar d'oficialitat la llengua. La normativa podria incloure sancions econòmiques per les empreses que no compleixin amb els requeriments lingüístics. Pròpia del país, que parla un 21% de la població. La llei establirà una comissió per promoure el gal·lès i vetllar pel seu ús tant en l'oferta de serveis públics com privats. El primer ministre, Carwyn Jones, ha destacat la importància de la normativa, ja que, segons ell, dota al govern 'de les eines per assegurar que la llengua gal·lesa continua prosperant'. La nova llei, que es debatrà a l'Assemblea de Cardiff la propera setmana, preveu la figura d'un comissari que podrà investigar queixes dels ciutadans que creguin que el seu dret a rebre atenció en gal·lès s'ha vulnerat.

El ministre de Cultura de Gal·les, Alun Fred Jones, ha defensat que els gal·lesos veuran ampliat els seus drets gràcies a la normativa. 'Aquest projecte de llei respon la crida dels parlants de gal·lès de tenir el dret de rebre certs serveis en gal·lès, i estableix un comissari de la llengua gal·lesa per fer-los complir', ha assegurat. En aquest sentit, el primer ministre Carwyn Jones ha remarcat que 'és l'hora de

reforçar l'esquema legal i introduir un nou defensor de la llengua'.

El govern exigirà a les empreses de telecomunicacions, electricitat, gas, aigua, bus i d'altres serveis privatitzats que ofereixin la informació en gal·lès, tal com ja fa l'empresa pública del país. La normativa podria incloure sancions econòmiques per les empreses que no compleixin amb els requeriments lingüístics.

El diputat del partit del Plaid Cymru a Londres, Hywel Williams, ha assegurat que el projecte de llei culmina anys de feina a Gal·les. 'Aquest és un gran pas pel reconeixement de l'estatus oficial de la llengua gal·lesa, i serà un moment emotiu i d'orgull per a tothom a Gal·les, siguin parlants del gal·lès o no'. Pel Plaid Cymru, que governa a Cardiff amb coalició amb els laboristes, és un 'dia històric' que culmina anys de feina 'perquè els poders de la llengua gal·lesa resideixin a Gal·les, on pertanyen'.

Un debat inspirat en el model català

Londres va transferir a mitjans de febrer la competència per legislar en matèria de llengua gal·lesa a l'Assamblea de Cardiff. Tot i que fins ara ja s'havien regulat algunes qüestions lingüís-

tiques, la transferència del poder en aquesta matèria permet a Cardiff elaborar directament i sense el permís del parlament britànic la primera llei pròpia-ment gal·lesa sobre la llengua.

El debat lingüístic a Gal·les ha estat molt inspirat pel model de Catalunya i la llengua catalana. De fet, els gal·lesos van demanar al secretari de Política Lingüística de la Generalitat, Bernat Joan, i el de Telecomunicacions i Societat de la Informació, Jordi Bosch, que expliquessin als diputats a Westminster i Cardiff la situació del català i les iniciatives legislatives per la promoció de la llengua a Catalunya

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

"España es una unidad de destino en lo universal" (J.A. Primo de Rivera 1903-1936, cap nazi madrileny fill de Dictador genocida). "España es una Unidad del Chollo en lo universal" <http://nacioncanaria.blogspot.com/2009/11/el-independentismo-canario-etica-mente.html>

Grup d'Estudi de Llengües Amenacades: <http://www.gela.cat/doku.php>

Crònica - Internacional (Tribuna catalana)

Integració lingüística de la immigració

"L'escriptor anglocatalà Matthew Tree clarifica en 4 tesis breus i senzilles la qüestió del català:

(1) a Catalunya, contràriament al que passa a Espanya o a Anglaterra, la integració pot fer-se a través de la cultura i de la llengua i sobretot de la llengua. Posa l'exemple dels seus fills que legalment no són considerats espanyols, però havent nascut a Barcelona i parlant català són cosiderats catalans. **PER AIXÒ, CATALUNYA ÉS UN PAÍS MÉS OBERT QUE ALTRES.**

(2) 'Jo creia que com més catalana era una persona més tancada seria. I és al contrari'.

(3) Són els catalans que no tenen clara llur identitat els que més es tanquen.

(4) La gent es queixa de la reculada de l'idioma, però el miracle és que es parli català i que existeixi Catalunya" ("Les set tribus de la nació catalana", de Jordi Solé i Camardons, d'Ed. Documenta).

L'home mesura de totes les coses?

De: http://wave.prohosting.com/fortesa/Secularisme/La_Mesura.html

“L'home és la mesura de totes les coses, de les que són en tant que són, i de les que no són, en tant que no són” (Protàgores d'Abdera, *ca. 550-481-+401, sofista probablement ateu).

L'home mesura de totes les coses són els Estats confessionals ateu, que no em semblen gens ni mica seductors.

Quant al subdesenvolupament, llançar totes les culpes contra USA (com si Europa occidental no hi tingués part!) o fer aquesta caricatura del que són els USA (com si a les tvs d'aquí, per ex., no tinguéssim bruixes i toreros, folk-lòriques i inquisidors, pícaros, soplones y caciques, Rappels, Aramis, Rociños, Jesulins, Aznars, Zaplanes, Rodríguez-Ibarres, Ansons, Mariaconsueloreines, Boadelles i Alejo vidals, Gil y Gils i molts altres grans sinistres i cutres d'Espanya) és un capítol més de l'americanofòbia barata que nega Catalunya. “Les quatre pedres angulars del caràcter en el qual l'estructura d'aquesta nació fou bastida són: Iniciativa, Imaginació, Individualitat i Independència” (Edward Rickenbacker, 1890-1973).

Encara que Occident desaparegués, els països subdesenvolupats seguirien igual, perquè és endògen, cultural. Parlant amb un líder exguerriller sudamericà em reconeixia que la gent hi viu totalment al dia i pensa a ballar i a xalar, no pas, d'entrada, a pensar ni a elaborar la pròpia història. Fins i tot potser que, malgrat l'explotació econòmica d'Occident sobre el Tercer Món, el mateix model

econòmic occidental els obliga sovint a sortir de la misèria extrema. És certament demagògic i tercermundista llançar les culpes a Occident, tot i reconèixer que bé se n'aprofita i els explota.

I és que “On no hi ha esperança, no pot haver-hi esforç” (Samuel Johnson, crític i escriptor britànic). Sols gent que creu en la transcendència -que té temps en l'eternitat- fan esforços considerables. Llull o Gaudí eren místics cristians. Què ha donat de si l'ateisme? Stalin, Lenin, Mao...? Ni tan sols Voltaire era del tot ateu. Els qui creuen que tot acaba a la tomba, en el fons, pensen, que no val la pena acalorar-se tant. D'ací la indolència i la desídia en què l'ateisme sociològic colga una societat i la duu a la decadència, cercant-li una discreta eutanàsia dolça.

DE FILÒSOFES RACIONALISTES (=MECANICISTES)

La supèrbia i la megalomania del racionalisme ortodox és un deliri, i tot just perquè manca, paradoxalment i irònica, de cap base racional.

La raó, la bona lògica, és una eina, com poden ser-ho una lupa o un telescopi o un microscopi, per esbrinar temes concrets (i sempre provisionalment, perquè sempre podem descobrir coses noves en tot afer). Però no pot ser de cap de les maneres una totalitat, una filosofia, per la senzilla raó que no coneix la totalitat de la realitat de les coses ni la totalitat de la ciència ni tampoc no podrà mai conèixer-les.

Per tant, negar, posem per cas, la pos-

sibilitat d'un Déu no pertany a l'àmbit de la ciència ni de la lògica, sinó si de cas a l'àrea del desig o del parer especulatiu: de la metafísica. Metafísica atea, però metafísica.

Per contra, qui nega Déu no té excusa, perquè si volgués, simplement adreçant-li un repte en oració, segons expliquen les Escriptures, podria rebre'n una resposta a mida. Si no vol fer aquest experiment senzill, gratuït, a l'abast de tothom, i refusa un pacte d'amistat amb el possible Creador de tot, sens dubte que, si Déu existeix, és una postura ben poc intel·ligent i ben caparruda i frívola. I si no existís, poc hi arriscaria i, no fer-ho, també és de ser poc intel·ligents i ben caparruts i frívols.

Sostinc que el mal tec i els enrabats prejudicis de bona part de l'independentisme català contra Déu i la seva profunda ignorància de tots els temes relacionats (equivalent a la ignorància dels blavers contra la ciència filològica: una ignorància envanida, orgullosa, pertinaç, folk-lòrica, irracional i encabotada, és a dir, no pas simple ignorància, sinó ignorància viciosa i culpable) són la causa dels desastres de Catalunya i de la seva opressió i desaparició sota la bota espanyola.

Això sembla voler explicar-nos el nostre gran Ausiàs en aquests versos crítics amb els resaberuts “discordes” entre ells, i els secrets d'Amor com a alternativa. Ausiàs March parla dels filòsofs.

L'enteniment en qui juí no és clar, forçadament ha prendre opinions; voluntat mou sofístiques raons, fent-les valer e per bastants passar.

Si com florí qui bona color fa e no val res, coneguda sa llei, n'ha pres a mi qui en pensa muntí a rei dient raons que veritat desfà...

Alguna fi en aquest món se troba ne és vera fi, puix que no fa l'hom fèlix: és lo començ per on altra s'acaba, segons los còrs que entendre pot un home

Los filòsofs qui aquella posaren en si mateix són ésser vists discordes. senyal és cert que en veritat no es funda. per consegüent, a l'home no contenta.

Si com l'eixorc qui a Déu no esmenta que li don fills assenyats e adrets e, quan los veu ésser folls e contrets, nova dolor davant ell se presenta.

Plena de seny, molt hòmens són qui es vanten l'amor, e conegut, d'haver vist ells escrits en llur escut: portants d'aquell e de sos fets s'espanten. no l'han sentit

Als naturals no par que pusquen fer-se molts dels secrets que la deïtat s'estoja, que revelats han estat a molts martres no tan subtils co-ls ignorants e aptes.

Així primors Amor a mi revela tals que els sabents no abasten a comprendre e, quan ho dic, de mos dits me desmenten, dant a parer que folles coses parlen.

Llir entre cards, lo meu voler se tempra en ço que cap amador sap lo tempre. Ço fa l'Amor, a qui plau que jo senta sos grans tresors: sols a mi els manifesta.

Els residents alemanys rebutgen el català

Això és el que es pot deduir d'una enquesta feta en el *Malorca Magazin* i comentada al *Diari de Balears* per Bernd Jogalla, director del setmanari. Els resultats que es donen a les Illes, segurament són el que es poden constatar dels alemanys que resideixen a qualsevol indret dels PP CC. Quasi la meitat rebutgen les mesures que adopta el Govern per potenciar l'ús del català (que són poques), molts són els que creuen que les mesures existents són suficients i només un 10% les accepten perquè creuen que és necessari no perdre una part tan important de la cultura d'aquesta terra.

Entre les causes que al·leguen per a no voler saber res de la llengua del territori que els ha acollit o que els han venut hi trobam les que perceben també

altres persones estrangeres que han decidit venir a viure entre nosaltres, i és el fet que no els serveix aquesta llengua per viure, perquè té pocs parlants i perquè aquí tots els entenen en la llengua dominant, la castellana. Aquest motiu també és al·legat per persones nadiues d'aquesta terra que només valoren el coneixement de llengües pels beneficis que els poden proporcionar. Són els que prefereixen que s'ensenyi als seus fills llengües estrangeres abans que la seva i pròpia d'aquí.

Una altra causa que apunten és que ells abans de venir aquí han estudiat castellà, que l'han anat practicant i que l'alemany i el castellà els sobren per relacionar-se amb els habitants d'aquesta terra i, per tant, el català sobra, idioma que s'han torbat a descobrir i que creuen que només és com una relíquia,

per guardar dins una vitrina.

Una causa falsa que esgrimeixen és la del fet que quan van a l'Administració els parlin en català, que els imposin la llengua fa que sentin aversió cap a ella i que per aquesta raó no la volen estudiar. Aquesta argumentació és falsa, en primer lloc, perquè l'Administració sol atendre quasi sempre en castellà, més si els veuen amb cara d'estrangers, en segon, perquè aquest és l'argument que han sentit usar al Partit Popular i no fan més que repetir-lo. Això s'ha d'agrair al partit que vol fer desaparèixer la llengua catalana.

També aporta altres raons com que odien allò dels nacionalismes per la relació que tenen amb el passat nazi, que no comentaré per no ferir sensibilitats, però un motiu molt clar és el

fet d'haver d'aprendre dues llengües oficials; creuen que amb una n'hi ha prou, i escullen la dominant, la mateixa que escullen els altres nousvinguts i molts dels autòctons.

Així que queda molt clar que l'única solució per resoldre aquesta qüestió, que suposa un entrebanc per a la normalització lingüística és que aquí només hi hagi una sola llengua oficial, el català, i així l'aprendran sense cap problema. I si el català no pot aconseguir l'estatus d'única llengua oficial estant dins l'Estat espanyol, no queda més remei que fer-ho fora d'aquest estat, dins un estat propi. No fer-ho així, a la llarga, és condemnar la nostra llengua a la desaparició.

Joan Lladonet

Esquerra, amb E d'Espanya

Als qui no s'expliquen l'es-candalosa espanyolització que ha experimentat TV3 - i encara menys que hagi esdevingut una eina espanyolitzadora-, ara els podrà caure la bena dels ulls. Em refereixo als qui tots aquests anys de tripartit no han deixat de fer-se aquestes preguntes: "Com és possible que Esquerra lliurés Catalunya al PSOE? Com s'entén que Esquerra renunciés, malgrat això, al control de TV3? Com s'explica que Esquerra no badi boca davant el procés de substitució lingüística que està portant a terme l'emissora?". Doncs el dia a dia d'aquests anys de govern els dona la resposta: la direcció d'Esquerra no ha fet res, absolutament res, per la independència de Catalunya. És cert que Joan Puigcercós usa el terme en els seus mítings, però, perduda tota credibilitat, gairebé es pot dir que incomoda sentir-la en els seus llavis, com incomoda que un entabanador professional gosi creure's que caurem en el seu parany. És comprensible, per tant, que, amb el partit en caiguda lliure, la direcció basi totes les seves esperances en la futura Llei de cinema, malgrat que tot fa preveure que, en el millor dels casos, el famós 50% de còpies en català trigarà anys a arribar.

Mentrestant, però, enlluernats amb aquest castell de focs, no ens adonem que la política lingüística republicana senzillament no ha existit. Franco ja fa 35 anys que és mort, però hi ha milers d'àmbits en aquesta matèria que continuen exactament igual i molts altres que han empitjorat. El nivell de TV3, per exemple. Si els locutors, col·laboradors, reporters i tertulians de la BBC tinguessin el nivell d'anglès que tenen de català alguns locutors, col·laboradors, reporters i tertulians de TV3 difícilment hauria esdevingut el prestigiós referent que ara és. El rigor d'un periodista comença per la llengua, que és el seu instrument de treball. "És el català que ara es parla", se'ns diu com a excusa. És a dir, un català cada cop més infecte i espanyolitzat fins al punt que, convertit en patuès, aviat ja no caldrà ni traduir-lo. Però, d'això, curiosament, Esquerra no en diu res. Deu ser que mantenir-se en el poder -el galdós poder català- és més rendible que reconduir el país i la seva llengua. I deu ser

per això que ja no els fa res votar al costat del Partit Popular i del Partit Socialista a favor de la substitució de la llengua catalana per l'espanyola a TV3. La proposta, presentada per CiU i tombada pel Partit Socialista, Esquerra, PP i ICV, deia això: "Instar la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè s'obligui els professionals del periodisme de la CCMA a no servir-se de la substitució lingüística del castellà en detriment del català quan l'entrevistat és castellanoparlant". I posava com a exemple l'entrevista del programa *Ànima* a l'actriu Verònica Forqué feta íntegrament en espanyol i sense traducció simultània. Aquest, però, no és un cas aïllat a TV3. Al contrari, és una constant. És la seva sibil·lina manera de convertir-se en una cadena bilingüe, d'esdevenir el tercer canal de Televisió Espanyola i de menysprear la llengua pròpia del país tot menyspreant aquells catalans que no saben espanyol i que continuen queixant-se'n des de la Catalunya del Nord. Cosa que dona la raó a la diputada convergent Carme Vidal quan diu: "El fet que Televisió de Catalunya aposti per la substitució del català pel castellà, en lloc d'apostar per la traducció, no ajuda a crear més consciència lingüística ni més competència entre els parlants. [...] L'actitud d'Esquerra, avui, xoca amb la Llei de política lingüística, que defensa apostar pel prestigi social del català."

Doncs a aquests extrems hem arribat: a veure Esquerra votant al costat de PSOE i PP en contra de la normalització de la llengua catalana a TV3. S'entén, per tant, que Esquerra perdi les seves sigles a la mateixa velocitat que perd els votants. Totes aquelles expectatives que un dia va crear, tota aquella il·lusió que un dia va generar, han quedat reduïdes a una sola lletra, la "E" d'Espanya.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Joan Puigcercós

Judici a la corrupció de la Nueva Mallorca: Matas + El(In)Mundo

El jutge imposa a Matas la fiança que demanaven els fiscals: 3 milions d'euros

Reproduït de www.dbalears.cat

Balears | Política

El jutge dicta presó eludible amb fiança de 3 milions d' per a Jaume Matas

El termini per fer efectiu el pagament expira el dimecres 7 d'abril a la mitjanit

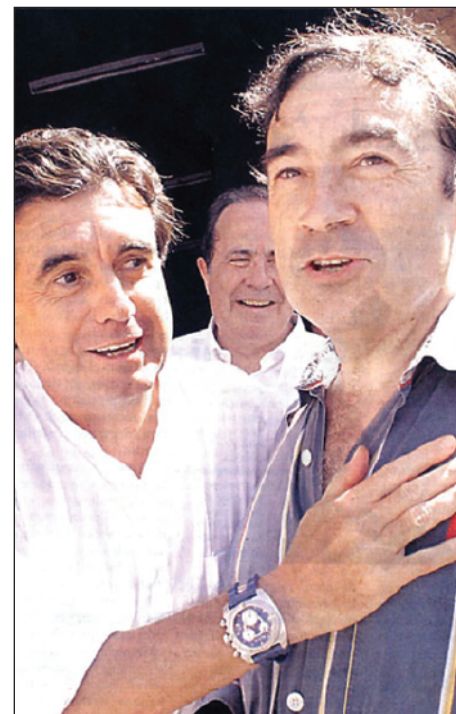
dB/Agències | 30/03/2010

El jutge Castro ha confirmat la petició de la Fiscalia i Jaume Matas haurà d'abonar la fiança abans del dimecres 7 per no ingressar a presó.

El jutge que instrueix el cas de presumpta corrupció del Palma Arena, **José Castro**, ha ratificat avui la petició feta divendres passat per part de la fiscalia i ha dictat **presó eludible amb fiança de 3 milions d'euros** per a l'expresident del Govern Jaume Matas.

Fonts judicials confirmen que el termini per saldar aquesta fiança expira a les **72 hores hàbils**, que en aquest cas coincideixen amb el dimecres 7 d'abril a les dotze de la nit, degut a les festivitats de Setmana Santa. Així mateix, li manté la retirada del passaport i la prohibició de sortir de territori espanyol, i haurà de presentar-se **quinzenalment en els jutjats**, així com **'totes les vegades que hi sigui citat'**.

Per altra banda, al cunyat de Matas i exgerent del PP illenc, **Fernando Areal**, se li ha confirmat la petició dels fiscals i el jutge decreta la retirada del

passaport i personació cada 15 dies al jutjat.

No podrà tornar als Estats Units

Matas, que ahir va demanar la baixa temporal del PP, i aquesta va ser acceptada, té prohibit també sortir d'Espanya, per la qual cosa **no podrà tornar als Estats Units**, on treballava i tenia fixada la seva residència des de l'any 2008.

L'expresident, que és el principal imputat en el "cas Palma Arena", va estar al capdavant de l'executiu illenc en dues legislatures (1996-1999 i 2003-2007) i va ser ministre de Medi Ambient amb el president José María Aznar.

Glossophagia

<http://fr.wikipedia.org/wiki/Linguicide>

<http://es.wikipedia.org/wiki/Glotofagia>

(In Spanish)

Spanish Racist Ideology for Linguicide, Explained

For the most Spaniards, even in Spanish Universities, media, Governments, etc. there are "top" and "bottom" languages (as well as "top" and "bottom" races in other times). Of course the top language is Spanish and the bottom are Catalan, Basque, Galician, Leonese-Asturian, Aragonese... Those "bottom" languages don't deserve to survive and they must be exterminated.

uan Carlos Moreno Cabrera, professor of Linguistics from Madrid shows and explains the usual myths of "environmental" Spanish nationalism and the manipulations and prejudices against discriminated "regional" languages under Spanish Administration (Occupation, Colonization).

Very enlightening about so many lies of States' Jacobin and ultranationalist propaganda:

<http://www.publico.es/agencias/072673/lingista/castellano/catalan/moreno/cabrera>

Myths of Spanish linguistic nationalism:

<http://www.youtube.com/watch?v=d4B6Hu3z-4A>

La Viquipèdia catalana puja a la 14a posició mundial en nombre d'articles

Avança la versió finlandesa amb més de 235.000 articles · Des de fa alguns mesos és la primera del món en qualitat

L'edició catalana de la Viquipèdia ha superat l'edició finlandesa en nombre d'articles, fet que l'ha permès situar-se en la 14a posició mundial en la classificació per aquesta categoria, on supera ja els 235.000 articles. El creixement de la Viquipèdia catalana continua amb pas ferm, ja que el setembre de 2009 superava els 200.000 articles, i el gener d'enguany va assolir la primera posició mundial en qualitat. Aquest rànquing de qualitat ordena les més de 270 edicions de Wikipèdies segons la seva extensió i l'assoliment dels 1000 articles considerats més importants pels usuaris d'una enciclopèdia. Podeu veure les dades completes de la versió catalana de la Viquipèdia a la secció d'Estadístiques.

El projecte Viquipèdia és realment internacional i multilingüe: hi ha més de 270 edicions en diferents llengües, que funcionen de manera autònoma. Tot el text de la Viquipèdia, i moltes de les imatges i altres continguts, està disponible sota la llicència de Creative Commons Reconeixement i Compartir-Igual (CC-BY-SA, versió 3.0 No adaptada) i la llicència de documentació lliure de GNU (GFDL, en la última versió, sense seccions invariants ni textos de portada o contraportada). Podeu veure'n els detalls ací.

La Viquipèdia

Tothom pot col·laborar a la Viquipèdia.

Qualsevol persona amb una connexió a Internet pot crear nous articles, o editar els que ja existeixen. Podeu ajudar al projecte creant o editant articles en aquells temes que són del vostre interès. Heu comprovat ja si existeixen articles sobre el vostre poble o comarca, la vostra professió o les vostres aficions? No cal ser un expert per a col·laborar en la Viquipèdia: qualsevol col·laboració constructiva és benvinguda, fins i tot si només és una correcció ortogràfica.

Podeu crear articles de bell nou, o adaptar-los d'altres fonts, sempre que respecte els drets d'autor. Si voleu contribuir a la Viquipèdia, podeu anar a la següent pàgina d'introducció per aprendre com funciona en pocs passos. També podeu consultar-hi les Preguntes Més Freqüents (PMF). O fins i tot podeu anar a la Taverna on els usuaris i editors de la Viquipèdia en català fan tertúlia o discuteixen aspectes de la mateixa Viquipèdia o d'altres temàtiques.

L'ambaixador del Vaticà a Andorra creu que el Papa no parla en català per les pressions espanyoles

Lamenta no haver pogut aconseguir que s'expressi en aquesta llengua, i afegeix que 'Madrid sempre ha volgut ser copríncep d'Andorra'

Antoni Morell, fins fa un mes ambaixador prop de la Santa Seu a Andorra des del 2005, ha analitzat la seva trajectòria i la situació actual tant d'Andorra com de l'Església. En una entrevista al Periòdic d'Andorra, ha reconegut que en la seva tasca li ha quedat pendent "que el Papa parlés en català" i ha culpabilitzat "la pressió d'altres estats perquè no parli en català". Les declaracions de Morell no només són comentaris a l'aire, sinó que assegura que al seu moment tenia una possible via per aconseguir el seu propòsit: "Jo ja tenia buscada una fórmula que se'm va acudir quan hi va haver el terratrèmol a l'Aquila. Aleshores el Papa va dir: 'Parlaré en la llengua de l'Aquila'. La fórmula que jo tenia pensada era: 'Parlaré en la llengua oficial del Principat d'Andorra', per no dir el català..." i ha apuntat directament que el

problema és que "a Espanya no li agrada gens ni mica que el Papa parli en català". Sense deixar les pressions espanyoles ha assegurat que "Madrid sempre ha volgut ser copríncep d'Andorra" però n'ha descartat rotundament aquesta possibilitat. A l'entrevista també ha valorat qüestions com al infal·libilitat de la diplomàcia vaticana, el possible nomenament d'arquebisbe ad personam del bisbe d'Urgell, la diferència entre els papers d'ambaixador a la Santa Seu i el copríncep bisbe i els escàndols que té l'Església amb el corresponent deteriorament del prestigi de la Santa Seu com a Estat.

Comentaris:

Els cristians catalans cal que siguem totalment independents del vaticanisme i dels madrilenys.

Tot un sintom mes, de la malaltia Imperialista i tardo-colonial castellana.

Visca Andorra!!

Es firma un conveni universitari entre Perpinyà, Girona, Lleida i Balears. Impulsen el primer think tank de l'eix Perpinyà-Girona, "Opencat". Catalunya-Nord vol més emissores catalanes

Neix un "Pol d'investigació i educació superior transfronterer"

Es firma un conveni universitari entre Perpinyà, Girona, Lleida i Balears

<http://www.la-clau.net/noticia/4099/es-firma-un-conveni-universitari-entre-perpinya-girona-lleida-i-balears-4099>

Dilluns, 22.3.2010.

Aquest dilluns al matí ha tingut lloc al rectorat de la Universitat de Girona, la signatura d'un conveni-marc que constitueix el primer "PRES transfronterer" establert entre la Universitat de Perpinyà, la Universitat de Girona, la Universitat de Lleida, la Universitat de Balears i la Universitat Pierre i Marie Curie de París VI. Els cinc presidents dels campus participants han posat en marxa un "pol d'investigació i educació superior transfronterer dels Pirineus de la Mediterrània (PRES / PM)" que es dedicarà a "refermar" i "enfortir", d'acord amb la voluntat expressada conjuntament per les parts interessades, la cooperació en una àmplia àrea geogràfica, que inclou 80.000 estudiants i 3300 professors-investigadors. Aquesta xarxa oferirà als futurs universitaris una oferta global de formació i vies d'accés d'excel·lència als seus estudiants i professors, en un enfocament multidisciplinari únic. Aqueix acord ha estat firmat pels presidents de les institucions involucrades, entre les quals Jean Benkhelil, President de la Universitat de Perpinyà Via Domitia i Anna Maria Geli, rectora de la Universitat de Girona.

Un cercle de reflexió que considera "Barcelona igual com París"

Impulsen el primer think tank de l'eix Perpinyà-Girona, "Opencat"

<http://www.la-clau.net/noticia/impulsen-el-primer-think-tank-de-leix-perpinya-girona-opencat-4132>

Dijous, 25.3.2010.

El primer grup de reflexió de la Catalunya del nord creat seguint el model anglosaxó s'ha impulsat aquest dimecres a Perpinyà. Amb el nom d'«Opencat», aquest «Think Tank» fa la constatació d'una «desil·lusió democràtica» i pretén participar a l'esbós de l'espai «eurocatalà», del Rosselló fins a l'àrea urbana de Girona. Segons confessa el seu president, el perpinyanenc, Vincent Dumas, Opencat vol aplegar la «generació de l'Euro i d'Europa, que considera Barcelona igual com París». Aquest nou actor de la vida pública nord-catalana, de 33 anys d'edat, rebla el clau generacional excloent qualsevol «barrera psicològica» entre les planes del Rosselló i de l'Empordà. Els primers treballs del grup, consultables a la pàgina www.open.cat, tracten l'ineludible temàtica del TGV Perpinyà-Barcelona, que «no és prou» i mereix una «xarxa secundària», organitzada com un metro que faci d'enllaç entre els municipis de l'eix Perpinyà-Girona, que té 1,2 milió d'habitants. El cercle, que sorgeix de la direcció de la revista La Clau, evoca un «nou món» consagrat per l'atenuació de la frontera del Pertús i analitza la necessitat d'incrementar fins a 92 municipis la comunitat d'aglomeració Perpinyà-Mediterrània, que en té 26.

Catalunya-Nord vol més emissores catalanes:

<http://www.radiocatalunya.ca/noticia/catalunya-del-nord-ja-arriba-la-televisio-catalana-pero-amb-problemes>

Bolívia liquida l'estat colonial, imposició bastarda de l'imperialisme espanyol

Evo Morales obliga tots els funcionaris bolivians, inclosos policies i militars, a aprendre alguna llengua indígena

Tots els funcionaris bolivians, inclosos els integrants de les forces armades i la Policia Nacional, hauran de parlar a partir d'ara alguna de les llengües originàries del país andí, a més del castellà. L'anunci, realitzat pel president, Evo Morales, durant la presentació d'una nova escola de gestió pública que compta amb l'auspici de França, suposarà una "revolució cultural" en un país que des de l'any passat és, per mandat de la Constitució, un Estat "plurinacional".

El govern posarà ara "terminis" perquè milers de militars, policies i funcionaris de ministeris aprenguin aimara, quítxua, guaraní, mojeño o tacana. "Els qui no les parlin tindran un temps limitat per aprendre-les, inclosos els comandaments de la policia i les forces armades", va dir el president, que parla aimara i quítxua.

Sobre un total de 8 milions d'habitants, s'estima que 2,2 milions de bolivians es comuniquen en quítxua al centre i centre-sud del país. 1,7 milions més parlen aimara a les terres altes de l'occident andí. Tots ells coneixen al mateix temps el castellà i la multiplicat d'idiomes és un assumpte que es porta amb naturalitat a Bolívia.

El pes del colonialisme espanyol

No obstant això, el castellà ha estat durant decennis l'idioma del poder, associat al colonialisme espanyol primer i a la dominació de les elits criolles després. Bolívia va

haver d'esperar fins a la dècada dels 90 perquè s'instal·lés l'educació plurilingüe a les escoles. Es clar que en aquell moment la llei va ser resultat de la pressió de les bases indígenes més que una iniciativa sorgida des del poder. El president responsable de promulgar-la, Gonzalo Sánchez de Lozada, a penes parlava amb correcció el castellà a causa d'una llarga estada als Estats Units.

Morales ara vol que el plurilingüisme sigui molt més que una norma en el paper i per això obligarà a posar-lo en pràctica als funcionaris de l'Estat, tant civils com militars. La seva hipòtesi és que això ajudarà a l'entesa mútua en el "nou Estat plurinacional", successor de l'Estat colonial que ell mateix considera liquidat des de la seva arribada al poder. "Si un comandant de les forces de seguretat parla qualsevol d'aquests idiomes ajudarà a reduir la tensió en els conflictes en què hi hagi grups indígenes implicats", va indicar Morales.

És poc probable que a les comissaries s'oposin a aquesta nova resolució. Els uniformats agraeixen a Morales el paper preponderant que els ha donat en el "procés de canvi" impulsat des de l'executiu. En aquest sentit, els militars encara recorden que el maig del 2006 van ser ells els qui van tenir al seu càrrec el control de les empreses petroleres nacionalitzades.

Reproduït de www.avui.cat

Federico R. Molina

La Paz

Ult. Act. 10/04/2010

Miquelets del regne de València! Uneix-te a la lluita armada!

Els Miquelets del Regne de València ens estem preparant per sortir ben vestits i armats als actes del pròxim 25 d'abril.

Cant de Maulets

Eixiu tots de casa
que la festa bull,
feu dolços de nata
i coques de brull.
Polimenteu fustes,
i emblanqueu murs,
perquè Carles d'Àustria
ha jurat els furs.

Enrameu de murta
places i carrers,
abastiu de piules
xavals i xiquets.
Aclariu la gola
amb vi moscatell,

que no hi ha qui pare
el pas dels maulets.

Vine Pilareta
que et pegue un sacsó,
els peixos en l'aigua
i els amos al clot.
I si no l'empara
el Nostre Senyor,
tallarem la cua
Felip de Borbó.

Si l'oratge es gira
en el mal dels maulets,
vindran altres dies
que bufe bon vent.
Quan més curt ens lliguen
més perill tindran,
passeu-me la bota
i seguiu tocant.

Mites d'avui Chinaski (27/03/2010)

Lady Gaga: qui és aquesta noia?

Madonna ja té successora. Es diu Lady Gaga, és cantant, i té una posada en escena i un fons de vestuari que l'ha convertit amb només vint-i-quatre anys, que complirà demà, en tota una icona de la cultura popular moderna. Nascuda a Nova York com a Stefani Joanne Angelina Germanotta, s'ha fet coneguda per dos discos, *The Fame* i *The Fame Monster*, on a més d'una música moderna feta a mida dels adolescents de mig planeta, també ofereix una imatge basada en una moda extrema, apamada a cop de glam, a la imatge dels Marc Bolan o David Bowie més radicals. Tot plegat ha fet fins i tot que se la consideri excessivament ambigua o que hi hagi qui pensi que en realitat és un tio. Però caram, que n'està de bonota.

El PP, el partit més corrupte de la història

El 'moderat' Kossé Ramon Bauzá munta un PP més fatxa, foraster i corrupte que mai

Reproduït de www.dbalears.cat

La "renovació" al PP inclou la dreta espanyolista i consellers de Matas

Bauzá situa Delgado de vicepresident i un altre dels seus a la direcció. Manté imputats i fa portaveu Aina Castillo

Quim Torres | 31/03/2010

La "renovació" proclamada pel president del PP, José Ramón Bauzá, incorpora, en uns òrgans de direcció 'multitudinaris', exconsellers del Govern de Jaume Matas, imputats en casos judicials i el batle de Calvià, **Carlos Delgado**. El líder del sector més dretà i espanyolista, contrari al procés de normalització lingüística i partidari del secessionisme de la llengua catalana, es converteix en nou vicepresident, tot i haver perdut el darrer congrés. El comitè executiu autonòmic del PP aprovà ahir per unanimitat la proposta de càrrecs que **Bauzá** havia configurat personalment i que defensà com d'integració i d'unitat del partit. El president popular justificà així l'ascens de Delgado, advertí que el de Calvià entra a la direcció amb la condició que "assumeixi el discurs del president",

però anuncià que, si no li és lleial, no hi podrà continuar. "El president no renuncia a res" i qui "s'hi ha adaptat és Delgado", digué. Allò cert, però, és que primer fou el **PP** i Bauzá qui assumiren bona part del discurs lingüístic de Delgado i ara l'assumeixen a ell, cosa que no ha agradat a determinats sectors de la formació.

A banda de Delgado, Bauzá també fa vicepresidents Antoni Pastor, que ja ho era, Rafael Torres i Joan Jaume. I manté com a número dos del partit Miquel Ramis, ara secretari general. Recupera l'exconsellera de Sanitat de Matas Aina Castillo i la converteix en portaveu, en substitució de Carlos Simarro, que queda a l'executiva. Així mateix, situa al comitè de direcció (el nucli dur, que passa de 23 a 30 membres) els portaveus al Parlament, Francesc Fiol, i al Consell, Jaume Font, ambdós exconsellers de Matas. I **Julio Martínez**, al de Cort. Els presidents insulars del PP seran vicepresidents institucionals, igual que un altre exconseller de Matas, **José María Rodríguez**, per ser el líder de Palma. Pere Rotger passa de ser vicepresident a ser adjunt a Presidència. Aquest càrrec l'ocupa, a més, un altre delgadista a la direcció, Jorge Sainz de Baranda. Joan Simonet, Toni Serra i Joaquín Pita de Veiga també són adjunts. L'altre òrgan de direcció, la junta directiva autonòmica, s'amplia i entre els 25 coordinadors sectorials hi ha un exconseller imputat en un suposat cas de corrupció, Josep Juan Cardona.

Judici a la corrupció de la Nueva Mallorca: Matas + El(In)Mundo

El juliol de 2006, el Lobby ja va avançar les despeses esbojarrades del tàndem Matas-Areal

Mentre la màfia forastera d'**El (In)Mundo** qualificava el juliol de 2006, **Matas**, com un polític honest, brillant, auster i gran gestor de la "nueva Mallorca", des d'aquest web, el **Lobby per la independència**, ja denunciava les despeses esbojarrades de la parella de polls entrats en costura, **Jaume Matas + Maite Areal**. L'estiu de 2006, **Matas** i **Areal**, vivien juntament amb **Pedrito piscinas** i s'**Indiot foraster (Eduardo Inda)** el seu moment de màxim esplendor abans de caure de grapes dins el bassot de merda. També aquell estiu, el jirabotes dels madrilenys, el "boy" de les colònies d'ultramar, **Tomás Bordoy d'El (In)Mundo**, feia la pilota a **Matas, Areal** i **Ramírez** per la Colònia de Sant Jordi i perdia el cul per espolsar-los els moscards de damunt amb una palma de cocoter. Quin temps, aquells temps! Aleshores, ni **Pedro J. Ramírez**, ni **Inda**, ni **Tomás Bordoy** ensumaven la corrupció pestilent de **Matas** perquè ells formaven part de la mateixa púrria, no debades, un dels primers escàndols de corrupció de **Matas** fou el de la piscina il·legal de **Ramírez**.

Reproduït de www.lobbyperlaindependencia.org

10/07/2006

Top-secret

Maite Areal calça sabates de 1.000 per amunt

A la sabateria **Corner**, cantonada Carrer Jovellanos - Passeig del Born, cada vegada que la nova rica que va per

Maite Areal vestida de Valentino

la vida amb fums d'"aristòcrata", **Maite Areal Montes**

Bon dia a tots:

He rebut aquest correu d'una persona que, fa temps, havia estat important, o al menys ell s'ho pensava.

Aquesta és la carta:

Hola:

Perdona per no haver-te escrit ni trucat aquest últims dies, però és que he estat molt ocupat ordenant el traster.

Tenia una pila de papers per classificar, ja saps...una cosa habitual...com quasi tothom.

Uff! AVUI, A LA FI, HE POGUT ACABAR D'ENLLE-

STIR-HO TOT.

Estic tan content que vull que vegis com m'ha quedat!

T'agrada?.

Una aferrada pes coll,

Jaume Matas

Joan que viu a Sineu

MALLORCA

Cal tenir paciència = Geduld

La Setmana Santa és un bon moment per a escoltar la Passió segons Sant Mateu, de J.S. Bach.

I el consell que ens dóna en aquesta ària, no solament és assenyat, sinó a més contrastat per l'experiència.

Efectivament, quan les males llengües t'apunyalen: ¿què pots fer?:

Paciència i aguantar com bonament es pugui!

Geduld, Geduld

Wenn mich falsche Zungen stechen,

Leide ich wider meine Schuld

Schimpf und Spott,

Ei, so mag der liebe Gott

Meines Herzens Unschuld rächen.

Paciència, paciència!

Quan les llengües mentideres m'apunyalen (em punxen)

I pateixo sense tenir-ne culpa

escarni i mofa,

Ei!, que vulgui el meu Déu estimat venjar la innocència del meu cor.

No sé vosaltres, però a mi m'agrada molt.

Una abraçada.

Joan que viu a Sineu

MALLORCA

Catalunya sense emissores nacionals

“Ara com ara, sota el control d'aquest partit, és impossible que Catalunya disposi d'una radiotelevisió desacomplexada nacional”

Víctor Alexandre

Per bé que és molt tebi —cosa comprensible tractant-se del corrent intern d'una empresa—, és molt significatiu que, finalment, hagi aparegut un col·lectiu de professionals de TV3 i Catalunya Ràdio que denunciïn la descatalanització progressiva —nacional i lingüística— d'aquests dos mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i la seva conversió en mers instruments al servei del projecte del Partit Socialista. Es tracta de l'anomenat Grup d'Opinió Control Ç format per una trentena de treballadors d'ambdues emissores que es defineixen amb aquestes paraules: “Som un grup de professionals de la CCMA que, preocupats per la pèrdua d'identitat dels nostres mitjans de comunicació, fem sentir la nostra veu per aconseguir uns nivells de qualitat empresarial, cultural, social, lingüística i periodística, a l'alçada dels reptes del nou panorama audiovisual”.

És d'agrair la voluntat de servei al país d'aquest col·lectiu, perquè la situació és molt greu. Fixem-nos si n'és, de greu, que alguns dels membres de Control Ç s'estimen més mantenir-se en l'anonimat per por a patir represàlies de caràcter laboral. Aquest és un petit recull de les coses que denuncien a través del seu portaveu: “No pot ser que obrim el Telenotícies amb informació d'un accident a Terol. [...] Cada vegada els referents dels nostres mitjans són més espanyols. [...] La jerarquització de les notícies hauria de venir marcada per l'àmbit geogràfic, però els nostres marcs són espanyols. Per què fem un resum dels equips espanyols a la Champions? [...] Hem d'ensenyar tot el que faci referència als Països Catalans. Actualment estem fent una televisió autonòmica regional, i hem de fer una televisió nacional. [...] Estem a favor de la subtitulació. Tenim mig milió d'espectadors potencials a la Catalunya Nord que no ens entenen quan els donem una intervenció en castellà. Són catalans i han de tenir la possibilitat de rebre-ho en la seva llengua. [...] Fins i tot les informacions generades a Madrid amb repercussió a Catalunya poden ser

explicades com una tele autonòmica regional o com una televisió nacional”.

Doncs bé, una visió tan catalanocèntrica de la vida ha trasbalsat un dels més famosos hispanoaddictes del Parlament, el diputat Joan Ferran, portaveu adjunt del Grup Socialista, que en un article a *El País* farcit d'exabruptes es mostra escandalitzat per la falta de submissió d'aquests catalans i per la seva poca dependència emocional d'Espanya. Segons ell, portar “la radiotelevisió pública catalana vers plantejaments identitaris amb universos simbòlics de marcat caràcter ideològic reforça les tesis dels qui advoquen a favor d'una lil·liputització”. Considera el senyor Ferran que una visió catalanocèntrica “redueix el marc referencial i informatiu en els nostres mitjans”, però no ens diu per quina raó, posats a ampliar, no farcim els informatius de notícies de la Unió Europea. Ben mirat —sempre d'acord amb els seus paràmetres—, per què lil·liputitzar-nos en un univers conceptual tan estret i provincià com l'espanyol tenint a l'abast el munt de coses que passen a Europa? ¿No seria d'un cosmopolitisme galàctic substituir la notícia d'un accident a Terol per la d'un accident al Tirol, o la d'una carretera tallada a La Manxa per la d'una carretera tallada a Manchester, o la de la neu caiguda a Palència per la de la neu caiguda a Palerm, o la de la bomba de butà explotada a Salamanca per la de la bomba de butà explotada a Salamina...? Un universalista com ell hauria d'entrar en èxtasi només d'imaginar-s'ho. Però no s'ho imagina, perquè del que es tracta no és pas d'introduir Europa en la nostra quotidianitat perquè ens sentim europeus, sinó d'introduir-hi Espanya perquè ens sentim espanyols.

Per sort, falten només uns mesos perquè amb les eleccions Catalunya es llevi del damunt la crosta nacionalista espanyola que suposa el govern del PSOE en les principals institucions del país. Cal tenir en compte que, ara com ara, sota el control d'aquest partit, és impossible que Catalunya disposi d'una radiotelevisió desacomplexada nacional, tan desacomplexada nacional com la radiotelevisió alemanya, suïssa o holandesa.

Catarsi en el mallorquinisme polític

Els darrers anys, per un motiu o un altre, han estat de gran convulsió dins el mallorquinisme polític i tots els partits o grups que s'identifiquen explícitament amb aquesta definició política.

Ja fa uns anys, es va produir una fractura en el mallorquinisme progressista provocada per algunes diferències ideològiques, però sobre tot, per diferències d'estratègia i de desavinences personals en les que tots, en menor o major mesura, hi varem tenir la nostra responsabilitat. Dita fractura va provocar l'escorament cap a l'esquerra del PSM, amb la constitució d'una coalició amb EU, i la constitució d'Entesa per Mallorca com a referent del centre-esquerra del mallorquinisme polític. Es varen cometre errors que amb el temps han posat a cada un al seu lloc. Alguns persisteixen en els seus errors, d'altres hem anat treballant per a rectificar i potenciar els encerts.

Per altre part, des de fa un any i mig cap aquí, també s'ha produït una catarsi dins el mallorquinisme de centre-dreta, provocada més per les actuacions judicials que per voluntat pròpia. UM, que molta de gent ha definit com una comunitat d'interessos més que com un partit polític, ha vist com molts dels seus dirigents polítics anaven passant per les seues judicis a donar explicacions sobre diverses actuacions que, tot i que judicialment encara s'han de demostrar que siguin

delictives, els indicis ens duen a pensar que, almanco, políticament i èticament, no són acceptables ni justificables.

Dins els països del nostre entorn el normal és l'existència de partits polítics de centre-dreta i de centre-esquerra amb alternança a les institucions. Si volem fer de Mallorca i de les Illes Balears un país normalitzat, necessitam d'un mallorquinisme polític de centre-dreta i de centre-esquerra que, independentment dels seus plantejaments ideològics, treballin en clau de país per a la millora de la seva democràcia, amb il·lusió, honestat, preparació i vocació de servei als ciutadans. Capaç de trobar espais en comú quan es posa en qüestió la nostra identitat i viabilitat com a país.

Des del moment de la seva fundació, Entesa per Mallorca ha treballat amb aquests objectius, defensant la necessitat que el mallorquinisme polític, tant el de centre-dreta com el progressista, treballin en benefici del país, fins i tot de manera conjunta quan calgui. Per això, esper i desig que la catarsi provocada pels esdeveniments dels darrers anys i la imprescindible refundació d'aque-

sts dos espais ideològics del mallorquinisme polític ens situïn en la millor posició per fer de la nostra societat un país gran, amb vocació de futur i amb voluntat de ser el que som.

Jaume Sansó

dijous, 18 de març de 2010

Fraga canvia els noms en català de 5 carrers per altres en castellà

Els carrers del polígon industrial de Fraga Est tenien noms d'oficis en català. L'Ajuntament, en mans de PP i PAR, els ha canviat pels dels continents en castellà

L'Ajuntament de Fraga modificarà ben aviat el nom de cinc carrers de la localitat, del polígon industrial Fraga Est. Fins ara els carrers havien dut el nom de cinc antics oficis en català: Matalasseres, Vencillaires, Casillers, Bataners i Adobacossis. Amb el canvi aquests carrers passaran a tenir el nom de cinc continents, i en castellà: África, Europa, Ásia, América i Oceanía. El consistori, governat per PP i PAR, ha justificat el canvi assegurant que les empreses del polígon tenien dificultats amb els noms en català, i problemes amb els seus proveïdors per aquest motiu. Assegura l'Ajuntament que els nous noms són “coneguts per tothom” i per tant “fàcils de recordar i d'identificar”.

PP i PAR foren partits que van oposar-se frontalment a la nova Llei de Llengües d'Aragó, només pel fet que admetia que a l'actual territori aragonès s'hi parla també català i aragonès, malgrat que només contempla l'oficialitat del castellà. Un dels arguments per a aquesta oposició va ser el cost econòmic que tindria l'aplicació de la nova llei; aquest no sembla haver estat però un impediment per aprovar un canvi de català al castellà per als carrers, que també costarà diners.

L'acord de la Comissió Informativa d'Atenció al Ciutadà de l'Ajuntament de Fraga ha de ser ratificat ara per la Junta de Govern o pel ple municipal, que amb tota probabilitat hi donarà el seu vistiplau. Contra l'acord només s'hi va posicionar el PSOE aragonès, que governava el municipi quan es va aprovar posar aquests noms de carrers en català.

Poesia

Franco Battiato:

“L'ombra della luce”:

<http://blogs.myspace.com/index.cfm?fuseaction=blog.view&friendId=365345947&blogId=528528818>

Difendimi dalle forze contrarie,
la notte, nel sonno, quando non sono cosciente,
quando il mio percorso, si fa incerto,
E non abbandonarmi mai...
Non mi abbandonare mai!

Riportami nelle zone più alte
in uno dei tuoi regni di quiete:
E' tempo di lasciare questo ciclo di vite.
E non mi abbandonare mai...
Non mi abbandonare mai!

Perchè, le gioie del più profondo affetto
o dei più lievi anditi del cuore
sono solo l'ombra della luce,

Ricordami, come sono infelice
lontano dalle tue leggi;
come non sprecare il tempo che mi rimane.
E non abbandonarmi mai...
Non mi abbandonare mai!

Perchè, la pace che ho sentito in certi monasteri,
o la vibrante intesa di tutti i sensi in festa,
sono solo l'ombra della luce...

Franco Battiato:

“L'Ombra de la Llum”.

<http://www.youtube.com/watch?v=hTScilnHJJo>

Defensa'm de les forces contràries
La nit, en el somni nocturn, quan no sóc conscient,
quan el meu sender es fa incert
i no em deixis mai més,
no em deixis mai més...

Retorna'm a les zones més altes
a un dels teus regnes de quietud:
és temps d'escapar d'aquest cicle de vida
i no em deixis mai més...
no em deixis mai més...!

Perquè els goigs del més profund afecte
o de l'anhel més subtil del pols
sols són l'ombra de la Llum.

Recorda'm quant infeliç em sent
lluny de totes de les teves lleis,
com no malbaratar el temps que em queda
i no em deixi mai més,
no em deixis mai més!

Perquè la Pau de certs monestirs
o l'harmonia vibrant de tots els meus sentits
només són l'ombra de la Llum...

La lletra fosca

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Una gent hi ha al món
Que ha estudiat lletra fosca,
Això els crea una norma
Per dominar el contorn.
És com duu el pa al forn,
I dominar sa flamada,
Ten en compta sa girada,
Mirant els colors quins són.

Per això aquesta gent,
Que dins el món se formà,
Ells varen estudiar,
Tan estricta reglament.
Les donaven entenent,
A qualche cosa fer por:
-Si no creis lo que dic jo,
A tot mal tendreu present.

I tant de predicar-los,
Sa mateixa lletania,
Dins el cor los entraria,
Un dimoni furiós.
En misses i en sermons
Lo mateix los suplicaven,
A la gent acovardaven,
Criant los més grans temors.

I la gent fanatitzada,
Va perdent tot el control,
A dins molt ample redol,
Aquesta por ha entrada.
La seva vida han donada
Per sa consigna seguir,
Diuen:- Alà vull servir,
Ell en el cel a tots guarda.

Tres parts del món ja hi ha,
Que duen aquesta idea,
De la dreta i de l'esquerra,
En el món podeu voltar.
Punts clau es poden trobar,
A on posen resistència,
Això du a s'evidència,
De tot el món dominar.

Molts misteris crearia,
Escribes i fariseus,
D'aquelles mateixes arrels,
Es creà el cristianisme.
A Jesús se'l posaria,
Com a símbol respectat,
A Ell a la creu penjat,
Del mode que el matarien.

Fent honor en el Sant Pare,
Que en el cel va vigilant,
Tot això ens va cantant
La gent que guarda sa guarda.
Que no canvieu sa passa
D'aquest programa que duis
Viviu dins un món d'embulls
Pesats per falsa balança.

Un fre en el gran progrés,
Han duit ses religions,
Els seus avanços, on són?
Los posen de manifest.
Presentant un home llest,
Ells passen el sant rosari,
Mos donen un gran calvari,
Per fer patir a la gent.

“A robar carteras”

Un relat de POBLET (23-03-2010)

Això és un camp qui pugui i encara se'n foten de nosaltres...

Moltes màfies criminals,
molts caps de negocis bruts.
rics proxenets astuts,
fabricants de diner falç,
promotors de grans trasbals,
han trobat a casa nostra
un lloc òptim, un cor d'ostra,
on organitzar, a dretcient,
qualque afer turbulent
sense mida i sense sostre.

Presumim d'acollidors
en aquest país nostrat,
on sempre se'ns hi han colat
gent honesta i malfactors.

Les lleis són un desgavell
les penes massa lleugeres.
Escolteu, ja! ja! aquell vell
que ens diu:; “A robar carteras”

Cuina

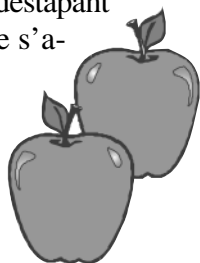
Olla de magre al vi i la clementina

La formula és originària d'un punt entranyable de la nostra geografia de gran tradició gastronòmica: Castelló de la Plana.

En un perol capaç i que clogui molt bé, es posa, tot cru, un bon raig d'oli, tres quarts de quilo de xulles de porc i un altre tant de magre també de porc, en trossos grossos; tres o quatre cebes tallades en quart, cinc o sis creïlles (1) mitjanes i senceres; els alls solts i sense pelar de dues cabecetes, i unes tomaques no grans, madures, sense pelar, però punxades. Entremesclant-los amb aquests ingredients s'hauran afegit trossos de les pells de tres taronges clementines i unes rametes de timó. Finalment, es deu cobrir totalment el conjunt amb vi roig.

L'olla, ben tapada, es posa al foc; un foc gens viu, perquè la cocció deu fer-se sense pressa, a pleret. Els foguers de carbó eren ideals per a aquestes coccions parsimoniosament substancioses. Es vigilaran el foc i l'olla, destapant aquesta i remonent tot el cuinat suaument, per tal d'evitar que s'aferrís i se socarre per la part inferior.

(1) patates.

Guisat de vedella

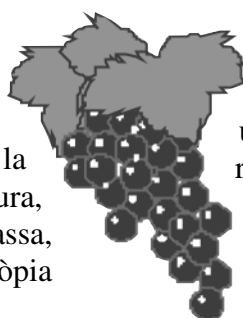
- 1/2 quilo de garreta, tallada a quadradets,
- 400 gr. de garrofó, tavella desgranada i ferradura trossegada,
- 500 gr. de creïlla a trossos,
- 1 ceba,
- 2 cullerades de tomaca fregida,
- 6 dents d'all,
- 1 dl. D'oli,
- una fulla de llorer.

En una cassola d'obra es fregeix la carn; quan estarà daurada, s'hi afegirà la verdura, els alls, la ceba i la sal, ofegant-ho a foc suau. Quan la ceba i la verdura estaran tendres, s'hi afegirà la tomaca i la fulla de llorer, i es recobreix tot d'aigua. Es deixarà coure i, quan la carn estarà ben cuita, hi posarem les creïlles i ho tastarem de sal.

Guisat de Viver

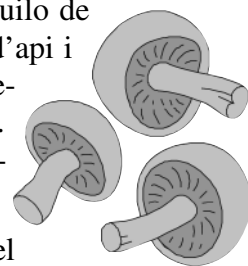
Un quilo de xulletes de xot, o d'espàtleta trossegada; 150 gr. d'oli; quatre o cinc alls pelats i a trossets; uns 200 gr. de ceba picada, un gotet de vi blanc sec; un manollet de julivert, 500 gr. de creïlles menudes o partides pel mig o en quarts. Sal.

En una paella i amb l'oli calent, anem sofregint primer, la carn que, ja daurada, la traurem i deixarem dins la cassola d'obra fonda on es farà el cuinat. Després, en la paella i amb el mateix oli, sofregirem els alls; abans que prenguen color es tira la ceba i quan aquesta va prenent l'aspecte de vidre, es tira el julivert ben tallat i, quasi immediatament, —abans que el julivert es cremi— s'aboca a la cassola el conjunt de la paella, es tira el vi, un got d'aigua o poc més (200, o 250 gr) segons la tendror de la carn, i es posa al foc un foc moderat. Quan sigui a mig coure s'incoporen les creïlles. Si la carn fora dura s'afegirà un poc més d'aigua. La cocció, si la carn no és dura, costarà més o menys una hora. El líquid no deu eixugar-se, ni quedar-ne massa, aconseguint aqueix punt de fluida densitat blanquinosa —confitada—, pròpia d'aquest cuinat tan simple i saborós.

Cassoulet

300 g. de fesols blancs, tres quarts de quilo de cansalada salada, quatre alls; un manollet d'api i un altre d'herbes aromàtiques, una cullerada de sucre i dues de mostassa i pebre-negre. Un quart de quilo de llonganisses, i un pollastre, o conill o ànec.

Els fesols, els posarem a remulla des del dia abans, i després de ben rentats es fiquen en una cassola gran amb tots els ingredients esmentats, excepte les llonganisses i el pollastre o conill o ànec. La cassola al foc de forn de mitjana temperatura, deixarem que vaja coent-se tot lentament durant una hora, procurant que el brou cobresqui sempre els fesols. Afegirem la carn trossegada i en traurem la cansalada, que trossegarem també en companyia de les llonganisses; escampat tot per damunt dels fesols, ho deixarem coure fins que estarà en saó i reduït el brou.

Olla amb bledes i api

300 gr. de cigrons i la mateixa quantitat de fesols, penques de bleda, penques d'api i cansalada de pernil salada, 100 gr. de botifarra i 150 gr. de xoriço, mig quilo de carn de garreta o de faldeta, 300 gr. de creïlles, una tassa d'oli, dues cullerades de pebre-roig, una cabeça d'all, sal, pebre, un os de pernil i un parell de vitets, i una ceba gran.

Els cigrons i els fesols els tindrem a remulla des del dia abans i, l'endemà, de primer, netejarem les penques de les bledes i de l'api i les tallarem a trossos, els quals deixarem després a remulla. En un perol d'obra posarem a bullir un litre i mig d'aigua, i posarem les penques de bleda, els cigrons, els alls, la ceba sencera, la cansalada i l'os de pernil.

Es deixa coure tot a foc suau. Afegirem després les penques d'api escaldades i la carn. Els fesols els courem a banda, afegint-los aigua freda a mitjan bullir.

En estar els cigrons cuits, afegirem els fesols, també cuits, i un poquet d'oli, el pebre, la sal i els vitets. Traurem la ceba i els alls del perol i els ofegarem amb la resta de l'oli, amb el pebre-roig (que no es cremi), i després ho passarem per un colador o passapurés i ho ficarem en l'olla, afegint llavors el xoric, la botifarra i les creïlles; ho deixarem coure fins que estigui en el seu punt.

L'engravat (el empedrao)

Per tractar-se d'un plat de Sogorb, molt popular a la comarca segorbina, donem a continuació aquest arròs en paella que porta el nom aragonès de empedrado o empedrao. Es menjava, tradicionalment per a sopar, en les famílies llauradores on els homes anaven als camps per tot el dia.

125 gr. de bacallà estellat o esmicolat i no rentat; 250 gr. de tomaca picada; deu o dotze alls tendres (i si no n'és el temps, cinc o sis secs); uns 200 gr. de conillets (collejas) ben rentats i tallats. Tot açò se sofregit en una paella amb 200 gr. d'oli. En un perol amb un litre d'aigua s'hauran bullit prèviament uns 150 gr. de fesols rojos. Amb el sofregit s'incorpora l'arròs—uns 400 gr.—la cullerada de pebre-roig i tot seguit s'aboquen els fesols i el brou del perol. Es tasta de sal i es deixa que bulli tot a foc viu uns deu minuts, i després, disminuint el foc, uns minuts més fins que el gra quedi cuit i eixut.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net

971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

XALET a Los Damunt d'Alaró, venc per 749.000 euróns. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

Venc casa reformada, tres dormitoris, menjador amb ximeneia, aire condicionat i solar gran a la vila de Sineu. 155.000 euros. 622 434 454

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immo-

bilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I
MAGATZEMS

INFORMÀTICA MAGALLUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pellsseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny

gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Peña, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299

719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

TMREFORMES. Falsos sòtils, trespols tècnics, alumini. 609 073 472- 871 938 706

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. belima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT.

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www.Bypass.es,kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

Gabinet d'Estètica Susana. Placeta des Tren s/n Sa Pobla. 971 542 695

PAZVENTURASPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll des Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORADE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravensstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXE CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRAMENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristel·lament en general. Metal·leria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGO NETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CANCOLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels

Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradores, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfofàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics - optometristes.

Ctra. Palma - Manacor, Km. 41
Tels. 56 00 73 - 56 06 46

RESTAURANTE
EL CRUCE

VILAFRANCA

Monti-sion,5 Pollença. 971 533 198. Ponent,2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco,10 Can Valero. 971 298 158
NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Home de 50 anys VIH + assistomàtic carga viral indetectable, cerc dona per refer la meua vida. M'agrada la música, llegir i els petits plaers quotidians. No tenc càrregues familiars, hipoteques pagades, pensionista de la SS. Activista d'ALAS www.alas-balears.com 687 022 287

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

SA TENDA ECOLÒGICA. Blanquerna,6 Ciutat. www.satendaecologica.com 971 200 720

MEDI NATUR. Distribució majorista de productes ecològics: cosmètica, alimentació... Tapareres,21-22 Manacor. 971 845 568

SUENDRA. Herboristeria i botiga ecològica. Plaça mare de Deu,17 Inca. 971 500 687

CANROS. Agricultura ecològica. Can Ros,43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell,30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobilògics. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RT. MIL NOUCENTS U. De dimarts a dijous, menú a 11 euróns, mig menú, 6. Caps de setmana a la carta. Plaça des Mercat,2 Alaró 971 518 609

RT. PORT VELL. Menú a 10 euróns. Festius a 14. Divendres, dissabtes i festius sopars amb música amenitzada per Nino Azorin. Port Vell de s'Arenal. 971 440 790

RT. CLUB NAUTIC MOLINAR. Menú a 9 euróns. Vicari J. Fuster,2 Es Molinar. 971 273 057

RT. CLUB NAUTIC PESCADORS. Jardins de sant Elm s/n Ciutat de Mallorca. Peix fresc a la carta. 971 717 903

SA TAVERNA DEN FERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tancat.

RESTAURANT XALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i marisc. Les Estanques,23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LA PARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms,43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta.

Miramar,51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar,30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar,37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 euróns, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ARTCAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster,71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül,56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera,20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera,71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacanpep.com Cases des Poble,7 Sant Marçal. Carrer Major,115 Pòrtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch,45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó,34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega,26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SONTOREÓ: Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló,1 Sineu. 971 520 138

CELLER CANNOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes,3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CANALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local,4 Pont d'Inca. 971 422 272

CANLLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València,37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

SA BOIRA, abans can Llero. Menú a 7'50, caps de setmana 10. Porcella rostida, xot rostits, paelles per endur-se'n. Carretera Manacor,359 Son Ferriol. 610 679 643

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguilles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital,46 Petra. Menú a 8 euróns. Ala carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. Ala carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. Ala carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de

Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major,19 Sa Pobla. 971 540005

SANTJORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. Ala carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. Ala carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch,1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BONVI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí,3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL.AVINGUDA de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina

típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560

073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LA POULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SACREU. Restaurant & catering. Extensa carta. Menú a 8 euróns. Carretera Petra - Santa Margalida Km. 1 Tel. 971830246

RESTAURANT SES FORQUES. Menú dies feiners, 7 euróns, dissabtes 8, diumenges i festius, 13. Menjar per endur-se'n. Avinguda Nicolau Oliver Fullana, 23 Campos. 971 651 080

SERVEIS PROFESSIONALS

LLENYES. Pere Morro. Carretera de Lluc, 10, Selva. Ventes 649 607 595

COPYDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carne, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemany, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, per-

L'ESTEL

No publica ofertes de comerç sexual

mís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com . 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

FORCAT Netejes forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeporto-colom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
 Adreça.....
 C.P. Població
 C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
 prorrogable si no hi ha ordre en contra
 i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

RENAULT
SON FERRIOL

JOSÉ VALLESPÍR GOST, S.L.

Exposición y Venta
SERVICIO MECÁNICA:
 Av. del Cid, 44
 Tels.: 971 426 270 / 971 427 193
 971 427 614

CARROCEÍA Y PINTURA:
 Sant Joan de la Creu, 65
 Tel.: 971 427 586
 vallespirgost@red.renault.es
SON FERRIOL - 07198 PALMA